

ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์
ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ทัศนิกา วงศ์เครือ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

มกราคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ ทัดทิกา วงศ์เครือ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

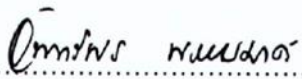
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.จันทร์พร พรหมมาศ)

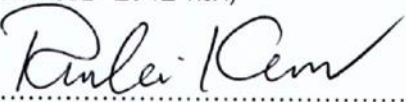

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.เด่นชัย ปราบจันดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

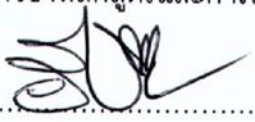

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช)

..... กรรมการ
(ดร.จันทร์พร พรหมมาศ)

..... กรรมการ
(ดร.เด่นชัย ปราบจันดี)

..... กรรมการ
(ดร.พรณวลัย เกวะระ)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ 5 เดือน มกราคม พ.ศ. 2560

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา
จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ครั้งที่ 2 ปีงบประมาณ 2559

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ดร.จันทร์พร พรหมมาศ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.เด่นชัย ปรายจันดี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นลินี บำเรอราช และ ดร.พรพนวลัย เกวระระ ประธานและกรรมการสอบปากเปล่าที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าซุ่มและโรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จังหวัดสุโขทัย ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณอาจารย์อุ้นเรือน เนื่องจางค์ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 2 ที่ให้ผู้วิจัยได้ศึกษางานนิพนธ์ เพื่อเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งท่านอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ที่มีส่วนช่วยเหลืออำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ส่วนหนึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยของคณะศึกษาศาสตร์ ระดับบัณฑิตศึกษา จึงขอขอบพระคุณ คณะศึกษาศาสตร์ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณบุคคลในครอบครัวทุกคนที่คอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาเอกและปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน สาขาเทคโนโลยีการศึกษา และสาขาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือตลอดการทำวิจัย

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวทิตา แต่ บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบนานเท่านานนี้

ทัศนิกา วงศ์เครือ

57910040: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: การสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์/ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ/ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ/ เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ทัศนิกา วงศ์เครือ: ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (EFFECTS OF FORM-FOCUSED INSTRUCTION ACTIVITIES ON ENGLISH WRITING ABILITY AND ATTITUDE TOWARD ENGLISH WRITING INSTRUCTION OF PRATHOM SUKSA SIX STUDENTS)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: จันทร์พร พรหมมาศ, ค.ศ., เด่นชัย ปราบจันดี, Ed.D. 175 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จังหวัดสุโขทัย จำนวน 2 ห้องเรียน 62 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-focused instruction) แผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทดสอบค่าที่

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

57910040: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.ED. (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: FORM-FOCUSED INSTRUCTION ACTIVITIES/ ENGLISH WRITING ABILITY/ ENGLISH GRAMMAR ABILITY/ ATTITUDE TOWARD ENGLISH WRITING INSTRUCTION

THANTHIKA WONGKHRUA: EFFECTS OF FORM-FOCUSED INSTRUCTION ACTIVITIES ON ENGLISH WRITING ABILITY AND ATTITUDE TOWARD ENGLISH WRITING INSTRUCTION OF PRATHOM SUKSA SIX STUDENTS. ADVISORY COMMITTEE: CHANPHORN PROMMAS, Ph.D., DENCHAI PRABJANDEE, Ed.D. 175 P. 2017.

The purposes of the research were to compare English writing ability, English grammar ability, and attitude toward English writing instruction between Prathom Suksa six students, taught by Form-Focused Instruction activities and those taught by the traditional English writing method. The participants were sixty-two Prathom Suksa six students in the first semester of the academic year 2016 from Anubanthungsaliang School (Ban Muangna), Sukhothai province. They were selected by the multi-stage sampling technique then assigned into two groups for an experimental group ($n = 32$) and a control group ($n = 30$). The research instruments consisted of Form-Focused Instruction activities lesson plan, English writing traditional method lesson plans, English writing ability test, English grammar ability test, and an attitude toward English writing instruction questionnaire. The data were analyzed by using an independent t-test.

The results revealed that English writing ability, English grammar ability and attitude toward English writing instruction of Prathom Suksa six students after learning with Form-Focused Instruction activities and English writing traditional method were significantly different from the pre-instruction at the .05 level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่.....	1
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	9
ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	14
การจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา	21
แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์	30
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	39
ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ.....	50
เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	75
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	75
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	87
การวิเคราะห์ข้อมูล	88
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	93
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	93
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	106
สรุปผลการวิจัย	107
อภิปรายผลการวิจัย.....	107
ข้อเสนอแนะ	113
บรรณานุกรม	114
ภาคผนวก.....	121
ภาคผนวก ก.....	122
ภาคผนวก ข.....	131
ภาคผนวก ค	171
ประวัติย่อของผู้วิจัย	175

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 การสอนเขียนแบบปกติ	28
2 การสอนโดยประยุกต์แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์.....	37
3 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษแบบ ESL composition profile.....	47
4 มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert).....	64
5 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก.....	64
6 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ	65
7 การวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ	76
8 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษแบบ ESL Composition Profile	81
9 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก.....	86
10 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ	86
11 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ.....	94
12 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ.....	95
13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ.....	96
14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและ หลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น โครงสร้างไวยากรณ์แยกตามองค์ประกอบการเขียนภาษาอังกฤษ 5 ด้าน.....	97
15 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติแยกตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ 5 ด้าน..... 98
17	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ..... 99
18	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์..... 100
19	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนแบบปกติ..... 100
20	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์..... 101
21	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ..... 103

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 แบบจำลององค์ประกอบของเจตคติ	56
3 แบบจำลองเจตคติที่ดีนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีคุณภาพ	61

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาบุคลากรเพื่อให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ รวมทั้งการเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนของประเทศไทยยิ่งทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 220) ได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทุกระดับชั้น เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมโลกยุคข่าวสาร ซึ่งเป็นรากฐานและเตรียมความพร้อมในการเรียนของเยาวชนรุ่นใหม่ โดยสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการพัฒนาการคิด การทำงานอย่างสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องครอบคลุมความสามารถทางภาษา ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเขียนถือได้ว่าเป็นความสามารถที่สำคัญที่มีความจำเป็นอย่างมากในการสื่อสารความหมายออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ตนเขียน จึงจัดได้ว่ามีความซับซ้อนและยากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเขียนต้องผ่านกระบวนการคิดหลากหลายขั้นตอน และต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ผู้เขียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และการสื่อสาร โดยเรียบเรียงลำดับประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ และต้องเขียนได้ถูกต้องตามหลักของการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (White, 1980, p. 6) นอกจากนี้ การเขียนจะต้องประกอบไปด้วยความรู้ความเข้าใจในด้านไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงเนื้อหา และความคิดในการถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน (ทิพนิภา อรุณวิภาส, 2552, หน้า 23) ตลอดจนทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา ยิ่งนักเรียนใช้ความพยายามในการเขียนมากเท่าไร นักเรียนจะพบกับการเขียนสิ่งใหม่ ๆ ตลอดจนวิธีในการแสดงออกทางความคิดมากยิ่งขึ้น (Raimes, 1983, p. 3) แม้ว่าการเขียนจะมี ความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียน แต่มีสาเหตุหลักที่เป็นอุปสรรคทำให้ผู้เขียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเขียนเท่าที่ควร คือในกระบวนการสอนของครูส่วนมากใช้วิธีสอนโดยการอธิบาย และบรรยาย ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมน้อยและไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจัง ส่งผลให้นักเรียน

มีความรู้ในโครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ สำนวน การเรียบเรียงความคิด และความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนอย่างจำกัด ทั้งนี้ครูอาจสอนโดยไม่ได้ใช้รูปแบบหรือวิธีสอนที่เหมาะสม ประกอบกับยังขาดเทคนิคในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจึงไม่สามารถสร้างความเข้าใจให้นักเรียนรู้สึกตื่นตัวและสนใจเรียนรู้และปัญหาเหล่านี้ยังส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, pp. 161-162) จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ปรากฏว่า คะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2556-2558 มีคะแนนเฉลี่ยเพียง 36.99, 36.02 และ 40.31 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2556, 2557, 2558) แม้ว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่คะแนนยังต่ำกว่าร้อยละ 50 และจากผลการทดสอบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษระดับชาติยังพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันยังมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ จึงต้องปรับปรุงและพัฒนาอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติ (ณภัทร วุฒิวินาศ, 2557, หน้า 89) ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องศึกษาวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงยิ่งขึ้น

เอลลิส (Ellis, 1990, 1993, 1998) ได้เสนอแนวความคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-focused instruction: FFI) โดยการสอนตามแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นความสำคัญในด้านความหมายของภาษา (Meaning-focused instruction) ในการสื่อสารให้สอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ และหน้าที่ทางภาษา โดยใช้การสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้รู้สึกตื่นตัวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ในขณะที่นักเรียนกำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมการฝึกใช้ภาษาจะเริ่มจากข้อความที่มีการควบคุมไวยากรณ์ที่ใช้สูง และค่อย ๆ ลดลงจนไปถึงระดับที่สามารถผลักดันให้นักเรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป้าหมายด้วยตนเอง กิจกรรมที่ใช้มีความเหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนและเอื้อต่อการจดจำภาษา โดยโครงสร้างที่นำมาสอนได้รับการเน้นให้เกิดความชัดเจนในรูปแบบโครงสร้างของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ เน้นถึงความหมายของภาษา ความถูกต้องและความเข้าใจในภาษาของนักเรียนมากกว่าความคล่องแคล่วเพียงอย่างเดียว นักเรียนสังเกตถึงโครงสร้างไวยากรณ์ในข้อมูลภาษาในระหว่างเรียน มีการคิดและพิจารณาถึงการใช้และความถูกต้องของหลักโครงสร้างไวยากรณ์ด้วยตนเอง มีการโต้แย้ง ให้เหตุผลระหว่างกลุ่มนักเรียนอื่นหรือระหว่างครู

ในลักษณะเช่นนี้เป็นกรทำให้ข้อมูลย้อนกลับในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมฝึกใช้ภาษาและเกิดการใช้ภาษาไม่ถูกต้อง วิธีนี้จะสามารถช่วยให้นักเรียนสังเกตเห็นช่องว่างระหว่างการใช้ภาษาของตนเองที่เบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และนักเรียนสามารถระบุถึงปัญหาการใช้ภาษาของตนได้ ซึ่งเป็นกระบวนการนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจถึงความหมายและหน้าที่ของโครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนสามารถประมวลความรู้ทางภาษาและเสริมสร้างความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่ตนมีอยู่ตามลำดับ อันจะนำไปสู่ความรู้ทางไวยากรณ์ได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างของการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ได้ ข้อสรุปว่า การสอนเน้นไวยากรณ์ที่ไม่ได้เน้นการสื่อสาร (Focus on Forms: FonFs) เน้นสอนไวยากรณ์จากบทเรียนหรือแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ส่วนแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) และการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ผ่านกิจกรรมการสื่อสาร (Focus on Form: FonF) เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นให้นักเรียนมีความสามารถทางไวยากรณ์ โดยนักเรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่ในการติดต่อสื่อสารและซึมซับไวยากรณ์ระหว่างการทำกิจกรรมการสื่อสาร ทั้งนี้แนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) ยังมุ่งเน้นที่ความหมายของภาษาเป็นสำคัญ (Ellis, 2001) ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ดังเช่นงานวิจัยของ Wu (2005) พบว่า กิจกรรมการสื่อสารที่เน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในชั้นเรียนภาษาที่สองและการเรียนการสอนภาษาจีน และยังพบอีกว่าการเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ทั้งสองแบบช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนภาษาของนักเรียนทั้งในด้านทักษะการพูดสื่อสาร การเขียนและด้านไวยากรณ์ งานวิจัยของ Noonan (2004) พบว่า ความรู้ชัดแจ้งในไวยากรณ์สามารถสนับสนุนการได้มาซึ่งความรู้ที่แฝงอยู่ภายในไปจนถึงการสังเกต ครูสามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไปจนถึงการสอนที่ชัดแจ้ง งานวิจัยของเฟย หวาง (Fei Wang, 2555) พบว่า การเรียน Verb to be โดยเน้นโครงสร้างในบริบทที่เน้นทั้งความหมายและโครงสร้างภาษาช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความรู้และความสามารถในการใช้ Verb to be เพิ่มขึ้นและงานวิจัยของพิทยา ทิพวัจนา (2553) พบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ทำให้นักเรียนที่ได้รับบทเรียนดังกล่าวมีความรู้ด้านเนื้อหาและไวยากรณ์สูงขึ้น

เนื่องจากการวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) ยังมีผู้ศึกษาจำนวนน้อยและงานวิจัยที่พบนั้นจะศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดในระดับชั้นมัธยมศึกษาถึงระดับบัณฑิต ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจนำแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) มาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นวัยที่มีการคิดแบบรูปธรรมและสามารถคิดย้อนกลับได้ อีกทั้งนักเรียนในวัยนี้ต้องการแสดงความสามารถและสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน ตลอดจนเป็นระดับชั้นที่เป็นพื้นฐานสำคัญ อันนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

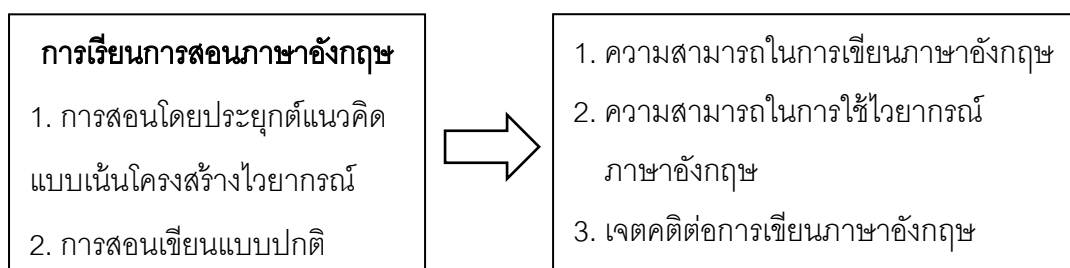
1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แนวทางการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น โครงสร้างไวยากรณ์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้สนใจเพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษของตนเองให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
3. เป็นแนวทางหนึ่งในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมเจตคติที่ดีของ นักเรียน เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และสามารถช่วยแก้ปัญหาด้ว การเขียนภาษาอังกฤษ ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 2 จังหวัดสุโขทัย
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 62 คน ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling)

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาจากหน่วยการเรียนรู้ที่ระบุไว้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จังหวัดสุโขทัย ประกอบด้วย My story, My experience, The letter by mail และ Going shopping

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ใช้เวลาในการทดลอง 14 คาบเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการวิจัยด้วยตนเอง

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

- 1) การสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์
- 2) การสอนเขียนแบบปกติ

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- 2) ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
- 3) เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-Focused Instruction: FFI) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งสื่อความหมายให้สอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์และหน้าที่ทางภาษา นักเรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน โดยทำการศึกษาสังเกต คิด ให้เหตุผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น วางแผนและออกแบบการใช้ภาษา ตลอดจนสร้างงานเขียนด้วยตัวของนักเรียน ครูทำหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ กระตุ้นความสนใจและให้คำแนะนำเป็นข้อมูลย้อนกลับในระหว่างเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสังเกตและพิจารณาการใช้ภาษาจากที่ครูนำเสนอให้ โดยร่วมกันโต้แย้ง วิเคราะห์ และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลักภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งครูให้คำแนะนำเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการภาษา (Practice) เป็นขั้นตอนที่ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายและให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนวางแผนและออกแบบงานเขียน โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนลงมือสร้างงานเขียนตามทีออกแบบไว้ ตรวจสอบงานเขียนของตนเองอย่างละเอียดเพื่อเพิ่มเติมและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งครูให้คำชี้แนะแก่นักเรียนระหว่างการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานเขียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงาน (Publishing) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนมีการนำเสนองานเขียนของตนเอง ครูให้ข้อมูลย้อนกลับและนักเรียนร่วมกันสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

2. การสอนเขียนแบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยครูดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมและสร้างความสนใจในเรื่องที่จะเขียนและปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะเขียน โดยทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ครูเสนอเนื้อหาทางภาษาให้นักเรียนมีการนำเสนอมโนทัศน์และเนื้อหาในเรื่องที่จะเขียนให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายที่ถูกต้อง ครูสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนฟัง สังเกต และปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูนำเสนอในขั้นนำเสนอ เป็นการฝึกหัดแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ครูเป็นผู้ควบคุมในการฝึกภาษาของนักเรียน และนักเรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product) เป็นขั้นที่ครูออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วมาใช้เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนในการนำภาษาไปใช้ ส่วนนักเรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นที่ให้ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง หรือนักเรียนนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนในชั้นเรียนฟัง

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษโดยการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกของนักเรียน และเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อสารได้ ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบในด้านเนื้อหา การใช้คำศัพท์ การเรียบเรียง โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกการเขียน โดยวัดจากแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเรียบเรียงคำในประโยคตามหน้าที่ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงรูปคำให้ให้สอดคล้องกับหน้าที่ของคำนั้น ๆ ในประโยค โดยวัดจากแบบวัดความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ หรือเป็นกลางของนักเรียนหลังจากเรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรมโดยวัดจากแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้การสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
4. การจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
5. แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์
6. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
7. ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
8. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 221-242) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีสาระสำคัญ ดังนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพนักเรียน ระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่นักเรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพนักเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยจึงขอเสนอมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
3. เลือกร ระบุประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน
4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

1. พูด/ เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ
3. พูด/ เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว
5. พูด/ เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

1. พูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังหรืออ่าน
3. พูด/ เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง/ ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

2. เปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด

1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

คุณภาพนักเรียน

ช่วงชั้นที่ 2 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า
2. พูด/ เขียนได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำ
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/ เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ
4. พูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
5. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง/ ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
6. บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย
7. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน
8. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
9. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ
10. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ

สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 -1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

11. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา โดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ การศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นแนวทางในการจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอน เช่น กำหนดตัวชี้วัดในการเรียน กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผล เป็นต้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่าง ๆ มากมาย (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 19) ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีนักการศึกษาได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ทฤษฎีภาษาศาสตร์

ชอมสกี (Chomsky อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล 2558, หน้า 146) อธิบายว่า ความสามารถทางภาษาเป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิดเช่นเดียวกับมนุษย์มีสิ่งที่เป็นความคิดมาแต่กำเนิด โดยชอมสกีมองว่าภาษาที่ได้ยินและพูดออกมาเป็นภาษาภายนอก (External language) ที่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงจึงเป็นเรื่องของการใช้ภาษา (Performance) ส่วนภาษาภายใน (Internal language) เป็นเรื่องของความรู้ความสามารถทางภาษา (Competence) ที่สังเกตจากพฤติกรรมการใช้ภาษา ซึ่งเป็นภาวะความรู้ทางภาษาของมนุษย์ที่มีการพัฒนามาตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ซึ่งชอมสกีได้เสนอทฤษฎีทางภาษาไว้ดังนี้

ทฤษฎีภาษาและไวยากรณ์ของชอมสกี (Chomsky อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล 2558, หน้า 148-149) คือ แบบจำลองขององค์ความรู้ทางภาษาที่สามารถสร้างประโยคได้และมีโครงสร้างความสัมพันธ์ภายในประโยคที่ไม่ใช่เพียงคำที่มาเรียงต่อกัน ทั้งนี้ไวยากรณ์ยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงองค์ความรู้ทางภาษาของบุคคลนั้น ๆ

แนวคิดเรื่องไวยากรณ์สากล (Universal grammar) ของชอมสกี (Chomsky อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล 2558, หน้า 150) เสนอให้ศึกษาถึง คือ ทฤษฎีของภาษาของมนุษย์โดยทั่วไป นอกจากจะพรรณนาเกี่ยวกับภาษานั้น ๆ ในเรื่องของไวยากรณ์หรือโครงสร้างที่ใช้ในการฟัง พูด อ่าน หรือเขียนแล้ว ยังต้องมองลึกลงไปถึงธรรมชาติของภาษานั้น ๆ

ชอมสกี (Chomsky อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2539, หน้า 28) เสนอความคิดเรื่อง การใช้ไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational grammar) ว่า ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ และ ในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว โครงสร้างผิว คือ ประโยคหรือคำที่เราได้ยินหรืออ่าน โครงสร้างลึก คือ ความคิดหรือความหมาย ของประโยคที่เราได้ยินหรืออ่าน นอกจากนี้ยังมีแนวคิดว่าคุณคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา และสามารถแสดงออกมาได้

จากแนวคิดทางภาษาศาสตร์ของชอมสกี (Chomsky) นับเป็นทฤษฎีหลักในการพัฒนา แนวคิดของนักภาษาศาสตร์คนอื่น ๆ และมีอิทธิพลต่อการศึกษารหัสภาษาที่สองจนถึงปัจจุบัน

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

คราเชน (Krashen, 1987 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2539, หน้า 21-25) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ไว้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรู้ภาษาและการเรียนภาษา (Acquisition-learning distinction) ซึ่งกระบวนการการเรียนรู้ภาษาของบุคคลมีอยู่ 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการที่คล้ายกับการรับรู้ภาษาแม่ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้น โดยไม่รู้ตัว นักเรียนไม่เน้นรูปแบบทางภาษา แต่เน้นที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นผลจากการสอนและกระบวนการอย่างรู้ตัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎของภาษาเป็นหลัก
2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The natural order hypothesis) ในการเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีขั้นตอน นักเรียนจะเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ เป็นไปตามธรรมชาติ
3. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบทางภาษา (Monitor hypothesis) ในการรู้ภาษา (Acquisition) จะช่วยให้นักเรียนนำภาษาไปติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) นักเรียนนำกฎเกณฑ์ทางภาษามาตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา
4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับข้อมูลภาษา (The input hypothesis) มีปัจจัยหนึ่ง ที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ข้อมูลทางภาษาที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้

ซึ่งข้อมูลจะต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วยไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้นและต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The affective filter hypothesis) มีปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ด้านเจตคติ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนได้

นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษายังมีปัจจัยอื่น ๆ เช่น เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ ความถนัดวัยของนักเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองของนักเรียนได้

ทฤษฎีสั่งรื้อและการตอบสนอง

สูมิตตา อังวัฒน์กุล (2539, หน้า 27) เสนอทฤษฎีสั่งรื้อและการตอบสนองหรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมของธอนไดค์ (Thorndike), พาฟลอฟ (Pavlov) และสกินเนอร์ (Skinner) ไว้ว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสั่งรื้อและการตอบสนอง เมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสั่งรื้อและการตอบสนองจัดทำได้ดังนี้ (ทศนา เขมมณี, 2555, หน้า 51-59)

1. การเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนแบบลองผิดลองถูกจะช่วยให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในวิธีการแก้ปัญหา จดจำการเรียนรู้ได้ดี และเกิดความภาคภูมิใจในการทำสิ่งต่าง ๆ
2. ในการเรียนการสอนหากต้องการให้นักเรียนมีทักษะในเรื่องใดครูจะต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง แล้วควรให้นักเรียนฝึกนำการเรียนรู้ที่ไปใช้บ่อย ๆ
3. เมื่อนักเรียนกระทำสิ่งใดและได้รับการเสริมแรงที่เหมาะสมจากครูตามที่ตนพึงพอใจ จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่ต้องการและประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนได้

ทฤษฎีความคิดความเข้าใจ

สูมิตตา อังวัฒน์กุล (2539, หน้า 27) เสนอทฤษฎีความคิดความเข้าใจของโทลแมน (Tolman) และโคห์เลอร์ (Koher) ไว้ว่าทฤษฎีนี้เน้นความคิดที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการค้นพบและเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ การเรียนรู้เกิดจากการมองเห็นความสัมพันธ์ของปัญหาจนเกิดความเข้าใจ ซึ่งเรียกว่าการหยั่งเห็น การเรียนรู้ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญาของนักเรียนแต่ละคน

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีความคิดความเข้าใจจัดทำได้ดังนี้ (ทิสนา แคมมณี, 2555, หน้า 62)

1. ครูควรจัดกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมกระบวนการคิดของนักเรียน โดยการเสนอภาพรวมให้นักเรียนเห็นและเข้าใจก่อนเสนอส่วนย่อยจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี
2. ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลายจะช่วยให้นักเรียนสามารถคิดแก้ปัญหาและคิดริเริ่มได้มากขึ้นและเกิดเป็นการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นได้มากขึ้น
3. จัดประสบการณ์ใหม่หรือการเสนอบทเรียนหรือเนื้อหาควรจัดให้มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของนักเรียนและจัดให้มีความต่อเนื่องกันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์

เพียเจต์ (Piaget, 1972 อ้างถึงในทิสนา แคมมณี, 2555, หน้า 64) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้ของบุคคลจะเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้น และเป็นไปตามธรรมชาติจากการที่บุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ภาษาและกระบวนการความคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยเพียเจต์เน้นความสำคัญของการเข้าใจธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กมากกว่าการกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการเร็วขึ้น

ในทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาสติปัญญาออกเป็น 4 ขั้น ดังนี้ (Lall and Lall, 1983 อ้างถึงในทิสนา แคมมณี, 2555, หน้า 64-65)

- 1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส (Sensorimotor period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 0-2 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับ การรับรู้และการกระทำ เด็กยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางและยังไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น
- 1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 2-7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับ การรับรู้เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งยังไม่สามารถใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้
- 1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (Concrete operational period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 7-11 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ไม่ขึ้นอยู่กับ การรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจและสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม (Formal operation period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กสามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้และสามารถคิดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์

กระบวนการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Lall and Lall, 1983 อ้างถึงในทิตินา แชมมณี, 2555, หน้า 65) เป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสติปัญญาของบุคคลที่เกิดกระบวนการซึมซับ (Assimilation) เรื่องราวและข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาปรับและจัดระบบ (Accommodation) กับประสบการณ์เดิม ซึ่งเป็นระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่ตนสามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้นในภาวะความสมดุล (Equilibration) หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ ก็จะเกิดภาวะความไม่สมดุลขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญาขึ้นในตัวบุคคลได้

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ จัดทำได้ดังนี้ (ทิตินา แชมมณี, 2555, หน้า 66)

1. ครูควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนและจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมและเอื้อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัยของตนเอง ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน ถึงแม้ว่าจะอายุเท่ากันแต่ระดับพัฒนาการอาจไม่เท่ากัน นอกจากนี้ไม่ควรบังคับให้นักเรียนเรียนในสิ่งที่ยังไม่พร้อมหรือยากเกินพัฒนาตามวัย เพราะจะทำให้เด็กเกิดเจตคติที่ไม่ดีในสิ่งที่เรียน

2. ครูควรเริ่มสอนจากสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อนแล้วจึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า ซึ่งจะช่วยให้เด็กซึมซับและจัดระบบความรู้ได้ดี

3. ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์แล้วมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมาก ๆ จะช่วยให้นักเรียนซึมซับข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาและพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนได้ดี

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

วิกทอทสกี (Vygotsky อ้างถึงใน สุรางค์ ไควตระกูล, 2554 หน้า 63-64) ได้อธิบายว่าบุคคลสร้างความรู้โดยผ่านทางการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษา และวัฒนธรรมที่มีผลต่อพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของแต่ละบุคคล โดยเน้นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลและการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญมากเพื่อให้สามารถก้าวหน้าจากระดับพัฒนาการที่เป็นอยู่ไปถึงระดับพัฒนาการที่บุคคลนั้นมีศักยภาพจะไปถึงได้

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง จัดทำได้ดังนี้
(ทีศนา เขมมณี 2555, หน้า 94-96)

1. ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้มีบทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่าง ๆ สร้างความหมายให้กับสิ่งนั้น และแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองด้วยตนเอง

2. ครูจะต้องสร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรมให้เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

3. การเรียนการสอนจะต้องเปลี่ยนจากการให้ความรู้ “Instruction” ไปเป็นการให้นักเรียนสร้างความรู้ “Construction” โดยครูทำหน้าที่ช่วยสร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดแก่นักเรียน จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจของนักเรียน

4. การประเมินผลควรมีลักษณะที่ยืดหยุ่นในแต่ละบุคคลและการวัดผลควรใช้วิธีการหลากหลายซึ่งอาจเป็นการประเมินจากเพื่อน แฟ้มผลงาน รวมทั้งการประเมินตนเองด้วย โดยอาศัยบริบทกิจกรรมและงานที่เป็นจริง

จากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำหลักการทางจิตวิทยาไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสนองความต้องการ ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ พัฒนาการตามช่วงวัย และความสนใจของนักเรียน ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมดังนี้ (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 9)

1. ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาที่เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีนักการศึกษาได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

Halliwell (1992, p. 3) ได้อธิบายว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในนักเรียนระดับประถมศึกษาที่อยู่ในวัย 7-12 ปี เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ มโนทัศน์และสำนวนใหม่ ๆ รวมทั้งในด้านความคิดและโครงสร้างไวยากรณ์ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนมีการสื่อสารและจัดกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาที่นักเรียนไม่สามารถคาดเดาได้ล่วงหน้า ซึ่งทำให้นักเรียนไม่ใช้วลีเดิมซ้ำ ๆ เพื่อพยายามสื่อความคิดของตนเอง

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 17) ได้เสนอการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาว่า ควรสอนจากเรื่องที่ย้ายไปยาก โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ และให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ และการสอนไม่ควรซ้ำซากแต่ต้องคำนึงถึงความสนใจของนักเรียน โดยนำประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนมาสอน ให้นักเรียนมีโอกาสค้นคว้าและปฏิบัติจริงด้วยตนเอง เพื่อให้นักเรียนสรุปองค์ความรู้และปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

นาตยา ปิลาธนนานนท์ (2545, หน้า 86) ได้เสนอการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในนักเรียนที่อยู่ในระดับประถมศึกษาตอนปลายว่า ควรเน้นให้นักเรียนได้สังเกตความแตกต่างระหว่างภาษาที่นักเรียนกำลังเรียนและนักเรียนได้พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างของภาษา ซึ่งจะทำให้นักเรียนเข้าใจและใช้ระบบของภาษาที่เรียนได้ อีกทั้งนักเรียนในช่วงชั้นนี้เริ่มมีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ สนุกที่จะเรียนร่วมกับผู้อื่นและสามารถที่จะทำงานกับกลุ่มได้เป็นอย่างดี

ประนอม สุรัสวดี (2545, หน้า 1) ได้เสนอว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาควรใช้กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้คิด ได้ฟัง ได้ฝึกอย่างเต็มความสามารถ โดยวิธีการมนุษยสัมพันธ์ นำไปสู่การสอนอย่างมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยตนเอง กิจกรรมและวิธีการสอนที่ครูเน้นการปฏิสัมพันธ์จะนำไปสู่การที่นักเรียนมีสิทธิ์ที่จะเลือกวิธีการเรียนรู้ของตนเอง และเป็นผลให้การเรียนภาษาเป็นการเรียนการสอนเพื่อใช้ภาษาอย่างแท้จริง

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจะได้ผลตรงตามวัตถุประสงค์เมื่อครูตรวจสอบวิธีการดังนี้ (ประนอม สุรัสวดี, 2545, หน้า 1)

1. วิธีการและระยะเวลาที่ครูใช้สอนตรงความสนใจของนักเรียนแต่ละวัยที่ครูต้องรับผิดชอบ
2. วิธีการของครูเป็นไปในทางบวกหรือมีความกระตือรือร้นที่จะสอนอย่างยิ่ง

3. วิธีการของครูทำให้นักเรียนเกิดการค้นพบมากกว่าการได้รับเพียงการบอกให้ฟังแล้วปฏิบัติตาม
4. วิธีการของครูทำให้นักเรียนกล้าที่จะสื่อสารอย่างมั่นใจ ไม่มัวพะวงถึงความผิดพลาด
5. วิธีการของครูทำให้ครูอยู่ในบทบาทเสมือนผู้จัดการหรือผู้อำนวยการที่จะให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาควรสอนจากเรื่องที่ง่ายไปยาก โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ และให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ใช้กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้คิด ได้ฟัง ได้ฝึกอย่างเต็มความสามารถ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนหรือนักเรียนด้วยกันเองระหว่างเรียน ให้นักเรียนมีโอกาสค้นคว้าและปฏิบัติจริงด้วยตนเอง จนนักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้และเป็นพื้นฐานความรู้เพื่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

การจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนให้ได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนให้มากที่สุด

ความสำคัญของการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

ในการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของการสอนเขียนภาษาอังกฤษศึกษาระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

นาตยา ปีลันธนานนท์ (2545, หน้า 87) อธิบายว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษจะเริ่มให้ความสำคัญมากขึ้นในประถมศึกษาตอนปลายหรือช่วงชั้นที่สอง นักเรียนได้มีโอกาสเขียนข้อความที่ยาวขึ้น การสอนเขียนควรสอนประกอบกับทักษะอื่น ๆ ไม่ใช่ฝึกการเขียนอย่างเลื่อนลอย เช่น เขียนขยายจากสิ่งที่ได้อ่าน ได้ดู พุด หรือจากการฟัง

เดวิด (David, 2549, p. 96) อธิบายว่า นักเรียนประถมศึกษาจะต้องเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการเพิ่มทักษะหนึ่งเข้ามาส่งเสริมอีกทักษะหนึ่งจะทำให้นักเรียนเรียนรู้เป้าหมายได้ด้วยความเข้าใจยิ่งขึ้น และช่วยให้นักเรียนมองเห็นรูปแบบนั้นจากมุมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการซึมซับรูปแบบนั้นเข้าไว้ อีกประการหนึ่งคือ การเขียนเป็นสิ่งที่สามารถเห็นได้ด้วยตา ทั้งนักเรียน ครู และพ่อแม่จะสามารถมองเห็นได้ว่านักเรียนกำลังเรียนอะไร อะไรที่นักเรียนยังไม่เข้าใจต้องแก้ และรู้ได้ว่าจะทำอย่างไรประสบความสำเร็จ การเขียนยังสามารถช่วยให้นักเรียนมองย้อนกลับไปและเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างชัดเจน และเมื่อใดที่นักเรียน

สามารถเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยใช้รูปแบบใหม่นั้นได้ แสดงว่านักเรียนพร้อมที่จะก้าวไปยังการเรียนรู้ขั้นต่อไป

ในการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ลาโด (Lado, 1977, p.143 อ้างถึงใน พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 31) ให้ความหมายว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยตัวอักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ และใช้แบบฟอร์มให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละเรื่อง ๆ ไป ตลอดจนใช้สำนวนได้อย่างถูกต้อง

เฮดจ์ (Hedge, 1988, p.407) อธิบายว่า การเขียนเป็นการใช้ภาษาในการส่งมุล โดยที่ผู้รับเข้าใจและสามารถตอบสนองต่อสารที่ได้รับได้ นอกจากนี้การเขียนเป็นกระบวนการในการสร้างความคิดอันเกิดจากการนำความคิดความจำเดิมมาใช้ในการสร้างความคิดใหม่ โดยผ่านกระบวนการรวบรวมและจัดเรียงข้อมูลอย่างมีความหมายตามหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 185) ได้อธิบายว่า การเขียนเป็นการเรียบเรียงประโยคอย่างเหมาะสมและสามารถสื่อความหมายได้ ด้วยถ้อยคำและสำนวนในรูปแบบของประโยคที่เป็นที่ยอมรับได้

สรุปได้ว่า นักเรียนประถมศึกษาจะต้องเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการช่วยเสริมทักษะอื่น ๆ ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น ในการเขียนนักเรียนต้องแสดงความคิด ความรู้สึก ถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจเจตนาหรือจุดประสงค์นั้น ๆ และหากนักเรียนสามารถเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยใช้รูปแบบใหม่นั้นได้ แสดงว่านักเรียนพร้อมที่จะก้าวไปยังการเรียนรู้ขั้นต่อไป

หลักการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 48-50) ได้เสนอว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษนั้น ครูควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้น เพื่อให้นักเรียนได้รับผลดีในการฝึกหัดเขียนและเป็นการดำเนินการสอนที่ต้องอาศัยความร่วมมือ การชี้แนะ การวางแผนร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ลำดับขั้นต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

1. การทำให้เกิดแนวคิด เป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ความสนใจ ความต้องการและจุดประสงค์ในการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละครั้ง มีการยกตัวอย่างประกอบการใช้องค์ประกอบทางภาษาเรื่องนั้น ครูและนักเรียนอาจใช้เทคนิค

การระดมความคิดทางสมองช่วยในการรวบรวมเนื้อหาที่จะเขียน กระตุ้นให้นักเรียนชี้แจงถึงปัญหา การเขียนของตนเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนก่อนลงมือเขียนอย่างจริงจัง

2. การสร้างงานเขียน การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ยากบางครั้งนักเรียนจะ ประสบความยุ่งยากในการเขียนคือ คิดไม่ออก ไม่สามารถเรียบเรียงความคิดออกมาเป็น ภาษาเขียนได้ ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่าไม่ควรกังวลเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมากเกินไป ควรจะรวบรวมความคิดที่จะเขียนให้ได้เสียก่อน โดยครู ช่วยเหลือในการรวบรวมความคิด ให้กำลังใจ และปัจจัยต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดงานเขียนขึ้นมา และมีการตรวจสอบข้อผิดพลาดสำนวนต่าง ๆ ของการเขียนฉบับร่างให้นักเรียนด้วย

3. การตรวจงาน การตรวจงานเขียนของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องระวังอย่า ใช้คำวิพากษ์วิจารณ์ค่อนข้างรุนแรง เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความกลัว ขาดความมั่นใจ ในการเขียน เห็นงานเขียนเป็นงานที่ยากน่าเบื่อ และไม่กล้าเขียนอีกต่อไป ในการเขียนเรียงความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ครูควรให้นักเรียนเขียนโครงเรื่องแล้วนำมาให้ครูตรวจสอบก่อน แสดงความ ความคิดเห็นและส่งกลับให้นักเรียนโดยเร็ว เพราะถ้าครูส่งให้ช้า การลำดับความคิดที่จะเขียนอาจ ถูกลืมได้ ครูควรวางแผนและกำหนดเวลาในการตรวจแก้ไขงานของนักเรียน มีการวิจารณ์ไปใน ทางบวก ซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนความคิดและพัฒนาการในการเขียนให้กับนักเรียนทำให้นักเรียน มองเห็นช่องทางที่จะปรับปรุงงานเขียนของเขาได้

4. การอภิปราย เมื่อนักเรียนเขียนเนื้อเรื่องเสร็จแล้ว จะส่งให้ครูตรวจและเขียนคำ วิเคราะห์ผลงานนั้น ๆ ถ้าจะให้ให้การเขียนของนักเรียนดียิ่งขึ้น ครูควรหาทางให้กำลังใจแก่นักเรียน เพื่อให้เกิดความมั่นใจถ้าจะอ่านผลงานของตนให้กับนักเรียนคนอื่น ๆ ฟังและให้เพื่อนแสดง ความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อนในทางสร้างเสริม

5. การสอน เมื่องานเขียนแต่ละเรื่องได้รับการขัดเกลาและแสดงความคิดเห็นแล้ว นักเรียนจะนำกลับไปทบทวนดูใหม่ มีการพิจารณาเรื่องความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งครูถือว่าเป็นเรื่องสุดท้ายหลังจากที่นักเรียนได้รวบรวมความคิด และเขียนเนื้อเรื่องมาส่งครู บางครั้งอาจจะมีการนำผลงานเขียนบนกระดานให้นักเรียนช่วยแก้ไข หรือครูอาจนำผลงานของนักเรียนมาจัดพิมพ์แล้วให้นักเรียนแต่ละคนศึกษาความถูกต้องของ การใช้องค์ประกอบของภาษา ถ้าพบที่ผิดคิดหาทางแก้ไขได้ ทั้งนี้ควรจะได้มีการพิจารณาเรื่อง ลำดับความคิด เหตุการณ์ สำนวนต่าง ๆ ด้วย เพื่อช่วยให้งานเขียนสมบูรณ์มากที่สุด

6. การอ่านบททวน ผู้เขียนย่อมรู้ดีว่างานเขียนจะสมบูรณ์จะต้องมีการขัดเกลาและบททวนอย่างรอบคอบ เพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดต่าง ๆ เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดผิด การตัดต่อเพิ่มเติมความคิดต่าง ๆ ลำดับเหตุการณ์เรื่องราวใหม่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ครูจะต้องสอนให้นักเรียน

จากหลักการสอนเขียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษานั้น ควรมีการอภิปรายร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนในเรื่องที่จะเขียน มีการวางแผนก่อนการเขียน มีการรวบรวมความคิดหรือเนื้อหาที่จะเขียน มีการตรวจงานเขียนโดยครูหรือเพื่อน นักเรียนสามารถแก้ไขงานเขียนของตนเองได้และเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนางานเขียนให้ดีขึ้น

กิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

การจัดกิจกรรมในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน คัมป์ (Combs, 1996, pp. 192-199) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ใช้ในการปฏิบัติเพื่อระดมพลังสมองและข้อมูลในการเขียน ดังนี้

1. กิจกรรมวาดภาพหรือกิจกรรมทางศิลปะอื่น ๆ วิธีการนี้ไม่เพียงพอเหมาะสมกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาเท่านั้น แต่ยังเหมาะสมกับทุกระดับเนื่องจากสามารถช่วยผู้เขียนให้เกิดความคิดทั้งในด้านภาษาและเนื้อหาที่ใช้ในการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ ไรเมส (Raimes, 1983, p. 211) ที่กล่าวว่า การใช้รูปภาพที่น่าสนใจมีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในกิจกรรมการเขียนมากยิ่งขึ้น โดยนักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันอภิปรายรูปภาพที่ได้เห็นอาจเป็นรูปภาพลำดับ ขั้นตอน แผน ที่ ตลอดจนแผนภูมิต่าง ๆ

2. ใช้กิจกรรมการอ่านเพื่อเสริมทักษะการเขียนโดยให้นักเรียนได้มีโอกาสอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน เบอริ (Byrne, 1988, p. 79) กล่าวว่า การอ่านสามารถนำไปสู่กิจกรรมการเขียนได้เพราะหลังจากการอ่านนักเรียนมักจะจบลงด้วยการอภิปรายการเขียนแสดงความคิดเห็น บันทึกลง ๆ หรือจดหมาย

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกันในกลุ่ม (Collaborating in group) นักเรียนจะทำงานร่วมกันกับเพื่อน ๆ ในการวางแผนและหาข้อมูลในการเขียน ตลอดจนแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งจุดประสงค์ที่สำคัญของกิจกรรมนี้ คือ ต้องการให้นักเรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน อีกทั้งได้ประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาและทักษะการเขียนจากเพื่อนในกลุ่มอีกด้วย

4. การจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ (Audiovisual media) เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ละคร ดนตรี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยดึงดูดให้นักเรียนสนใจและต้องการแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ยังสามารถช่วยนักเรียนให้มีข้อมูลในการเขียนเพิ่มมากขึ้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 185-193) อธิบายว่า กิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ตามลักษณะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled writing) เป็นกิจกรรมในการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่ครูให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับนักเรียนใช้ในการเขียน เช่น รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเขียนแบบ หรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์ กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมจะเป็นการเสริมแรงการใช้คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยคแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น หรือเป็นกิจกรรมเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น กิจกรรมการเขียนแบบควบคุม อาจเป็นการให้นักเรียนลอกข้อความโดยเปลี่ยนแปลงกาลเวลา (Tense) เป็นต้น ในการเขียนแบบควบคุมนี้ นักเรียนจึงมีโอกาสได้คำตอบที่ถูกต้องทั้งหมด

2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided writing) เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกการเขียนภาษาอังกฤษที่พัฒนามาจากการเขียนแบบควบคุม โดยครูให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาเพียงบางส่วนสำหรับนักเรียนใช้ในการเขียนครูอาจจะให้ประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย โครงร่างคำถามหรือข้อมูลจำเป็นสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ และนักเรียนจะมีการอภิปรายร่วมกัน จุดบันทึก แลกเปลี่ยนข้อค้นพบ และกำหนดกลยุทธ์ในการเขียนของตนเอง ดังนั้นข้อเขียนของนักเรียนแต่ละคนจึงคล้ายคลึงกันแต่ไม่เหมือนกัน กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะนี้อาจจะใช้ข้อความจากสื่อ เช่น ภาพหรือการ์ตูนเดี่ยวและเป็นชุด เอกสารแผ่นพับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ข้อความโฆษณาจากหนังสือพิมพ์หรือแผนที่ ตารางหรือกิจกรรมต่าง ๆ มาเป็นตัวชี้แนะ

3. การเขียนแบบเสรี (Free writing) นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นตอน (Procedures) ของการเขียน ซึ่งช่วยนักเรียนในด้านการรวบรวมความคิดและเรียบเรียงความคิดก่อนที่จะได้ข้อเขียนที่สมบูรณ์ ในการฝึกขั้นตอนของการเขียนแบบเสรี ครูต้องฝึกให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนบันทึก (Notes) การเขียนโครงร่าง (Outline) และการเขียนร่าง (Draft) เมื่อนักเรียนมีประสบการณ์ในการเขียนมากขึ้นก็จะสามารถปรับปรุงขั้นตอนเหล่านี้ให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของตนเอง การเขียนแบบ Free writing อย่างมีขั้นตอนเป็นการฝึกกระบวนการคิด (Thinking process) อย่างหนึ่ง เพราะการเขียนที่มีคุณภาพมิได้ต้องการเพียงแรงกระตุ้นในการเขียนเท่านั้น แต่จะต้องมีการเรียบเรียงและจัดระบบระเบียบความคิดด้วย

ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเสรีนั้น เบอธน์ (Byrne, 1979, pp. 112-118 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 194) ได้เสนอขั้นตอนไว้ว่า ดังนี้

1. นักเรียนรวบรวมความคิดทั้งหมดที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนและเขียนความคิดทั้งหมดนี้ ทบทวน คัดเลือก เพิ่มเติม ตัดทอน ขั้นตอนนี้จะกระตุ้นความคิดของนักเรียน

โดยการเชื่อมโยงความคิดเรื่องราวเข้าด้วยกัน ความคิดที่มีอยู่เดิมจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความคิดใหม่และมีการเพิ่มเติมรายละเอียดจนเป็นโครงร่างของเรื่องที่จะเขียน การเขียนสิ่งต่าง ๆ ที่นักเรียนคิดได้ จะทำให้นักเรียนมีจุดเริ่มต้นของการเขียน และเกิดความคิดใหม่ ๆ ต่อเนื่องกันไป

2. จากความคิดต่าง ๆ ที่รวบรวมได้ นักเรียนสามารถเขียนโครงร่าง (Outline)

โดยกำหนดการจัดลำดับความคิดและวิธีการเชื่อมโยงความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม กลมกลืน นักเรียนอาจเขียนโครงร่างในลักษณะของการบันทึก (Notes) สำหรับขยายใจความต่อไปได้

3. นักเรียนเขียนร่าง (Draft) จากโครงร่างที่ทำไว้ การเขียนร่างเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่นักเรียนควรฝึกเป็นประจำไม่ควรละเว้น ในการเขียนร่างนักเรียนอาจจะพบว่ามีความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้นหรือมีการเปลี่ยนแปลงการเรียบเรียงข้อความจากที่กำหนดไว้ในโครงร่าง

4. หลังจากเขียนร่างแล้ว นักเรียนจะต้องปรับปรุงแก้ไขร่างที่เขียนไว้ เช่น แก้คำผิด แก้ไขสำนวน การปรับปรุงแก้ไขนี้ นักเรียนจะต้องอ่านร่างตั้งแต่ต้นจนจบ อาจจะมีการปรับปรุงแก้ไขการจัดลำดับข้อความ เพิ่มหรือลดจำนวนย่อหน้า เป็นต้น

5. ในขั้นตอนสุดท้าย นักเรียนเขียนข้อความที่สมบูรณ์ที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงแล้วในตอนต้น ๆ อย่างไรก็ตามในขั้นตอนสุดท้ายนี้นักเรียนอาจจะมีความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้นอีกและภาพรวมของข้อความที่สมบูรณ์จะทำให้ นักเรียนสามารถตัดสินใจได้ว่าความคิดใหม่ที่เกิดขึ้นนี้สมควรสอดแทรกเข้าไปหรือไม่อย่างไร

การจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษ สามารถจัดได้ 3 ระยะ ดังนี้ (Littlewood, 1983, pp.18-19 อ้างถึงในสุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 195)

1. ก่อนเริ่มทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้วางแผนและจัดดำเนินการเกี่ยวกับการทำกิจกรรมในขั้นเริ่มต้นให้ ครูต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะของกิจกรรม วิธีทำกิจกรรม ตลอดจนให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมนั้น และถ้าจำเป็นครูอาจจะต้องสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างครั้งหนึ่งก่อน จากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมเอง

2. ระหว่างการทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านภาษาหรือปัญหาเกี่ยวกับวิธีทำกิจกรรม นอกจากนี้ครูจะมีบทบาทเป็นผู้ตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนด้วยว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ แต่ถ้านักเรียนใช้ภาษาผิดเพียงเล็กน้อย ครูไม่จำเป็นต้องแก้ไขทันที เพราะจะเป็นการขัดจังหวะการทำกิจกรรม ครูอาจจะบันทึกสิ่งที่ผิดไว้แล้วอธิบายให้นักเรียนฟังในภาษาหลัง ดังนั้น ในระหว่างการทำกิจกรรม ครูจึงจำเป็นต้องเดินดูนักเรียนไปทั่ว ๆ ห้อง เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนด้วย

3. หลังการทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้ประเมินและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียน ครูควรจะบอกนักเรียนโดยทั่วไปว่านักเรียนทำกิจกรรมได้ดีเพียงใด ใช้ภาษาในการทำกิจกรรมได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การประเมินและการให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะนักเรียนจะได้รู้ถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำกิจกรรมของตน

จากกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษนั้นสรุปได้ว่า ครูควรต้องคำนึงถึงนักเรียนเป็นหลัก ซึ่งต้องเลือกกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับวัย ความรู้ความสามารถและความสนใจของนักเรียน มีกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษที่หลากหลายโดยเริ่มสอนการเขียนจากระดับง่ายไปหายาก และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ กิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษนั้นสามารถจัดนักเรียนในลักษณะกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว ขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องที่เขียน สถานการณ์ในห้องเรียนและความเหมาะสมต่าง ๆ

ในการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยกับโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 105-106) ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยปรับขั้นตอนเพื่อให้มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อให้ นักเรียนมีความพร้อมและสร้างความสนใจในเรื่องที่จะเขียนและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะเขียน โดยทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ครูเสนอเนื้อหาทางภาษาให้นักเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์และเนื้อหาในเรื่องที่จะเขียนให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายที่ถูกต้อง ครูสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนฟัง สังเกต และปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูนำเสนอในขั้นนำเสนอ เป็นการฝึกหัดแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ครูเป็นผู้ควบคุมในการฝึกภาษาของนักเรียน และนักเรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product) เป็นขั้นที่ครูออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วมาใช้เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนในการนำภาษาไปใช้ ส่วนนักเรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นที่ให้ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง หรือนักเรียนนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนในชั้นเรียนฟัง

ในการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คำว่าการสอนเขียนแบบปกติ ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 การสอนเขียนแบบปกติ

กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
1. ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up) ครูชี้แจงและอธิบายจุดประสงค์ของการเรียนการสอน มีการสนทนาโดยใช้รูปภาพหรือเนื้อหาในเรื่องที่จะเขียนและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะเขียน การทำกิจกรรมตามจังหวะ และการร้องเพลง เกม นิทาน หรือการแสดงต่าง ๆ เป็นต้น โดยเนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทใหม่และทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน เพื่อให้นักเรียนจดจำและเกิดความสนใจ	- นำเสนอกิจกรรมที่เชื่อมโยงบทใหม่ที่กำหนดแนวทางในการทำกิจกรรม	- ปฏิบัติกิจกรรมตามที่ครูเสนอให้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ครูเสนอเนื้อหาทางภาษาให้นักเรียนโดยนำเสนอคำศัพท์และเนื้อหาในเรื่องที่จะเขียนให้เข้าใจ ทั้งรูปแบบและความหมายที่ถูกต้อง ครูสาธิตการทำกิจกรรม ให้นักเรียนฟัง สังเกตและปฏิบัติตาม	- เสนอเนื้อหา บทใหม่ - แสดงบทบาทให้ ข้อมูล โดยการพูด อ่าน หรืออธิบาย ความหมาย	- ฟัง สังเกต และ เลียนแบบ - อ่านตามและ ตอบคำถาม
3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) นักเรียนฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูนำเสนอในขั้นนำเสนอ เป็นการฝึกหัดแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล	- ควบคุมการฝึก ภาษาของนักเรียน - จัดเตรียม แบบฝึกหัดตาม กิจกรรม	- ฝึกภาษาและ ตามแนวทางที่ครู กำหนด - ทำแบบฝึกหัด ตามกิจกรรม
4. ขั้นนำไปใช้ (Product) ครูออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วมาเขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ในหลายรูปแบบ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	- ออกแบบกิจกรรม - จัดเตรียมใบงาน ตามกิจกรรม - ให้คำแนะนำ และ ช่วยเหลือ	- ปฏิบัติตามครู - ทำใบงานตาม กิจกรรม
5. ขั้นสรุป (Wrap up) ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง ซึ่งครูอาจสรุปด้วยตนเองหรือนักเรียนมีส่วนร่วมด้วยในการสรุปบทเรียน โดยใช้เพลง เกม การนำเสนอผลงานหรือการมอบหมายงาน เป็นต้น	- สรุปสาระสำคัญของบทเรียน - ตรวจสอบผล งานของนักเรียน	- ทบทวน สรุป บทเรียนร่วมกัน - เสนอผลงานให้ ครูหรือเพื่อน

แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

การสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) มีแนวคิดมาจากการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความหมาย (Meaning-focused instruction) ที่เชื่อกันว่านักเรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีที่สุด (Howatt, 1984) แต่มีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาเห็นตรงว่ากระบวนการสอนภาษาที่เน้นความหมายเพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนให้นักเรียนมีความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) ในระดับสูงได้ ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-focused instruction หรือ FFI) ขึ้นเพื่อใช้สอนไวยากรณ์ที่เน้นความหมายของภาษา (Laufer, 2005)

นอกจากแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) มีการสอนเน้นไวยากรณ์ 2 ประเภท โดยเอลลิส (Ellis, 2001) ได้อธิบายถึงความแตกต่างของการเรียนการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ทั้งสองประเภทนี้ไว้ว่า การสอนแบบเน้นไวยากรณ์ผ่านกิจกรรมการสื่อสาร (Focus on Form: FonF) เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนมองว่าตัวเองเป็นผู้ใช้ภาษาโดยภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนซึมซับไวยากรณ์ระหว่างการทำกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative activities) แต่การสอนเน้นไวยากรณ์โดยไม่ใช้กิจกรรมการสื่อสาร (Focus on Forms: FonFs) เป็นกิจกรรมที่มุ่งสอนไวยากรณ์จากบทเรียนหรือแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นสำหรับการสอนไวยากรณ์โดยเฉพาะ ซึ่งนักเรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารแต่จะเรียนเพียงเพื่อการเรียนรู้เท่านั้น

จากศึกษาการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์จึงได้ข้อสรุปว่า การสอนเน้นไวยากรณ์ที่ไม่ได้เน้นการสื่อสาร (FonFs) เน้นสอนไวยากรณ์จากบทเรียนหรือแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ส่วนแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) และการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ผ่านกิจกรรมการสื่อสาร (FonF) เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นให้นักเรียนมีความสามารถทางไวยากรณ์ โดยนักเรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและซึมซับไวยากรณ์ระหว่างการทำกิจกรรมการสื่อสาร ทั้งนี้แนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) ยังมุ่งเน้นที่ความหมายของภาษาเป็นสำคัญ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-focused instruction หรือ FFI) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

แนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากผลการวิจัยมากมายพบว่า การเรียนรู้ด้วยแนวคิดการสอนเพียงอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่สองได้อย่างถูกต้อง มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนี้

เอลลิส (Ellis, 1990, p. 2) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ว่าเป็นวิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกตื่นตัวในขณะที่กำลังเรียนรู้รูปแบบไวยากรณ์ ได้แก่ เสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และความสัมพันธ์ของข้อความ นักเรียนสามารถนึกถึงรูปแบบไวยากรณ์ที่ใช้กับข้อมูลภาษาในเวลาที่ต้องการสื่อสาร ซึ่งความรู้สึกตื่นตัวเป็นสิ่งจำเป็นต่อการประมวลความรู้ด้านภาษาและนำไปสู่ความรู้ด้านไวยากรณ์ได้อย่างแท้จริง

ลอง (Long, 1991, pp. 45-46) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ว่าเป็นการสอนที่สร้างความสนใจของนักเรียนให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจนกับรูปแบบภาษา ขณะที่นักเรียนกำลังเรียนรู้ภาษาในบริบทที่ให้ความสำคัญกับความหมายหรือการสื่อสารเป็นหลัก

สปาดา (Spada, 1997, pp. 1-15) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ว่าวิธีการสอนแบบนี้เป็นวิธีการที่เน้นความรู้สึกตื่นตัว และความสนใจของนักเรียนให้เกิดขึ้นต่อการเรียนรู้รูปแบบภาษา ไม่ว่าจะเป็นเน้นไวยากรณ์ในขณะที่กำลังมีการใช้ภาษาเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับ โดยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อรูปแบบไวยากรณ์ในบริบทที่ให้ความสำคัญกับความหมาย แต่การสอนไวยากรณ์ที่เน้นเนื้อหาและเน้นความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องมีการวางรูปแบบไวยากรณ์ที่ต้องการเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาที่สองด้วย

จากความหมายของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ข้างต้น สรุปได้ว่าเป็นการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่กระตุ้นและมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความตระหนัก รูปแบบไวยากรณ์ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในรูปแบบของการสื่อสาร ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ในรูปแบบไวยากรณ์ หน้าที่ของไวยากรณ์และความหมายของภาษาที่นักเรียนสามารถนำไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ในการใช้ภาษาในอนาคต

ความสำคัญของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

แนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนภาษาที่สอง ต้องเรียนรู้จากการสอนรูปแบบโครงสร้างโดยตรง เพราะนักเรียนที่เรียนภาษาที่สองนั้นไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์โดยธรรมชาติเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีความรู้ด้านนี้ติดตัวมาแต่กำเนิด (Bialystok, 1990, pp. 635-648) ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ดังนี้

สปาดาและไลท์บาว์น (Spada and Lightbown, 1989, pp. 11-32) ได้ให้ความเห็นว่าควรนำแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มาใช้ในชั้นเรียนภาษาที่เน้นความหมายและการสื่อสาร เนื่องจากผลการวิจัยการเรียนการสอนภาษาในโรงเรียนที่ใช้ภาษาที่สองเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนในเนื้อหา และการศึกษาเกี่ยวกับการรู้ภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า การเรียนภาษาที่สองมุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการสื่อสารเพียงอย่างเดียว ทำให้การเรียนรู้รูปแบบทางภาษาบางอย่างของนักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาให้ถูกต้อง ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาและได้รับข้อมูลภาษาที่มีความหมายและเข้าใจได้

เอลลิส (Ellis, 1993, pp. 69-78) ได้ให้ความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการสอนไวยากรณ์ไว้ว่า การสอนไวยากรณ์ควรจะสอนโดยการพัฒนากิจกรรมที่เน้นความสนใจของนักเรียนให้มีต่อข้อมูลโครงสร้างภาษาเป้าหมาย และช่วยให้นักเรียนสามารถแยกแยะและเข้าใจความหมายของโครงสร้างนั้นมากกว่าจะเน้นที่การฝึกใช้ภาษาเช่นที่ทำมาในการเรียนไวยากรณ์แบบเดิมเพื่อนำไปใช้ในการพูดและการเขียนได้ด้วยตนเอง

ลอง (Long, 1996, pp. 413-468) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอาแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มารวมกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเปรียบเทียบว่ามีข้อดีว่าการสอนที่เน้นเฉพาะความหมาย (Meaning-focused instruction) ว่างสองประการ ประการแรกคือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์สามารถเพิ่มความชัดเจนให้กับข้อมูลภาษา (Positive evidence) และอีกประการหนึ่ง คือ สามารถทำหน้าที่ในการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อมีการใช้ภาษาผิดพลาด (Negative evidence)

จากความสำคัญในแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้กล่าวถึงข้างต้น สรุปได้ว่าโครงสร้างไวยากรณ์สามารถช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาและนำมาปรับเข้ากับรูปแบบของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และยังสามารถช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนในปัจจุบันที่เน้นเฉพาะความคล่องแคล่วเพียงอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงความหมายของภาษา ความถูกต้องในการใช้ภาษาและความเข้าใจในภาษาของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถ

พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้น การเรียนการสอนด้วยแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์จึงมีความจำเป็นต่อนักเรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาษาและสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

กลวิธีของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

ในกลวิธีของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอกลวิธีในการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีดังนี้

สเวนและแลบกินส์ (Swain and Lapkins, 1995, pp. 371-391) ได้เสนอกลวิธีของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ด้วยวัตถุประสงค์การสอนที่มีการปรับขยายข้อมูลทางภาษา การเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษา และการสอนไวยากรณ์โดยตรง โดยสเวนกล่าวถึงหน้าที่ของการใช้ภาษาว่า คือ การทำให้ภาษาที่นักเรียนกำลังใช้อยู่ขณะนั้นมีความถูกต้องมากกว่าที่จะเน้นในด้านความคล่องแคล่ว หน้าที่ของการใช้ภาษาให้ถูกต้องนั้น ต้องคำนึงถึงหลัก 3 ประการ คือ ประการแรก ได้แก่ การสังเกต หมายถึง การที่นักเรียนสังเกตได้ถึงรูปแบบไวยากรณ์ในข้อมูลภาษาในขณะที่กำลังฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย กิจกรรมที่ใช้ปฏิบัติควรให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ภาษาและเอื้อต่อการจดจำภาษา พร้อมกับการได้รับรู้ถึงปัญหาการใช้ภาษาของตนเอง นำไปสู่กระบวนการด้านความรู้ความเข้าใจที่ทำให้นักเรียนได้สรุปความรู้ทางภาษาและเสริมสร้างความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่ตนมีอยู่ตามลำดับ ประการที่สองเป็นการสร้างและทดสอบสมมติฐาน เมื่อนักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากการใช้ภาษาของตน จากการขอคำแนะนำหรือความถูกต้องของการใช้ภาษานั้นจากครูหรือนักเรียนคนอื่น นักเรียนอาจจะใช้ข้อมูลภาษาที่ตนมีอยู่มาทดลองใช้โครงสร้างใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองของความจำเป็นในการสื่อสารและพิจารณาดูว่าภาษานั้นใช้ได้หรือไม่ และประการที่สามคือการสะท้อนความคิดในการใช้ภาษา เป็นวิธีการที่นักเรียนถึงความตระหนักของตนเองหรือคู่สนทนาในขณะที่ใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาในการสร้างความหมายในการสื่อสารให้สอดคล้องกับรูปแบบภาษาและหน้าที่ทางภาษา

เอลลิส (Ellis, 1998, pp. 39-60) ได้เสนอกลวิธีในการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ 4 วิธีดังนี้

1. การสอนโดยให้ข้อมูลโครงสร้างทางภาษา การสอนโดยให้ข้อมูลโครงสร้างทางภาษานั้น คือการให้นักเรียนทำความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นเป้าหมายด้วยวิธีการสรุปความรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์จากการฟัง หรือการอ่านข้อความที่มีโครงสร้างไวยากรณ์แฝงอยู่ และทำตามคำสั่งโดยการวาดภาพ ทำเครื่องหมาย แสดงการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย การปฏิสัมพันธ์

ระหว่างนักเรียนกับข้อมูลนั้น เป็นไปในลักษณะที่ไม่ใช้คำพูดหรือใช้แต่น้อยที่สุด ซึ่งการสอนไวยากรณ์ในรูปแบบนี้ นักเรียนไม่มีโอกาสนำโครงสร้างภาษามาใช้ในความเป็นจริงเลย วิธีการสอนโดยให้ข้อมูลโครงสร้างทางภาษาเกิดจากแนวคิดทางด้านจิตวิทยาภาษาศาสตร์ที่ว่า การรู้ภาษาเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนได้ให้ความสนใจต่อโครงสร้างใหม่ในข้อมูลภาษามากกว่า จะเกิดจากการที่นักเรียนนำภาษาไปใช้จริง

2. การสอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยตรง คือ การสอนโดยวิธีอธิบายหรือให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์โดยตรงด้วยวิธีการพูดหรือเขียน และสร้างกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนสามารถค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยตัวเอง หรืออาจจะทำได้โดยการอธิบายและอาจใช้แบบฝึกหัดที่นักเรียนสามารถฝึกใช้โครงสร้างภาษาที่ได้เรียนรู้มาควบคู่กันไปด้วยได้เช่นเดียวกัน ส่วนในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยอ้อม นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมที่เป็นการยกระดับความรู้สึกตื่นตัวที่นักเรียนจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลทางการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ใดไวยากรณ์หนึ่งด้วยตนเอง

3. การสอนโดยการฝึกใช้ภาษา การสอนโดยการฝึกใช้ภาษาสามารถทำได้ โดยการออกแบบกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนใช้โครงสร้างภาษาที่เป็นเป้าหมายนั้น ซึ่งกิจกรรมที่ใช้เป็นได้ทั้งในระดับที่มีการควบคุมมากจนถึงระดับที่เป็นอิสระ ซึ่งเป็นระดับที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาของตนเองด้วยไวยากรณ์ที่เป็นเป้าหมายในการเรียนการสอนได้เอง หลักการของวิธีการสอนที่นี้นั้นควรจะเริ่มจากข้อความที่มีการควบคุมไวยากรณ์ที่ใช้สูง และค่อย ๆ ลดลงไปจนถึงระดับที่สามารถผลักดันให้นักเรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป้าหมายได้ด้วยตนเอง

4. การสอนด้วยกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อใช้ภาษาไม่ถูกต้อง การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้ เกิดขึ้นในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกใช้ภาษาและเกิดการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องวิธีการนี้สามารถช่วยให้นักเรียนสังเกตเห็นข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างภาษาที่ถูกต้องได้ ซึ่งลิสเตอร์และ แรนตา (Lyster and Ranta, 1997, pp. 46-48) ได้จัดประเภทของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ ดังต่อไปนี้

4.1 การขอความกระจ่าง (Clarification request) หมายถึงประโยคที่นักเรียนพูดไม่เป็นที่เข้าใจหรือไม่ถูกต้อง ครูจะใช้ข้อความเพื่อขอให้นักเรียนพูดประโยคนั้นใหม่

4.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข (Metalinguistic feedback) หมายถึง การให้ข้อคิดเห็น ข้อมูลหรือคำถาม ที่เกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียน

4.3 การกระตุ้น (Elicitation) หมายถึง การที่ครูเว้นช่วงประโยคให้นักเรียนคิดว่าพูดอะไร หรือทำอะไร

4.4 การกล่าวซ้ำ (Repeat) หมายถึง การทวนประโยคที่ผิดของนักเรียน โดยใช้การเน้นเสียงเพื่อให้นักเรียนเห็นข้อผิดพลาด

4.5 การพูดทวนด้วยข้อมูลภาษาที่ถูกต้อง (Recast) หมายถึง ครูพูดประโยคใหม่ทั้งประโยค หรือเพียงบางส่วนที่ถูกต้อง โดยแก้ไขจากประโยคเดิมที่นักเรียนได้พูดไปแล้ว

4.6 การแก้ไขโดยตรง (Explicit correction) หมายถึง การทำให้โครงสร้างที่ถูกต้องแก่นักเรียน เมื่อพบว่าสิ่งที่นักเรียนพูดนั้นไม่ถูกต้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า กลวิธีของแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีลักษณะของทักษะที่นำไปใช้ในการเรียนการสอนแตกต่างกันออกไป แต่ก็ยังคงมีลักษณะสำคัญร่วมกันคือ โครงสร้างที่นำมาสอนต้องได้รับการเน้นให้เกิดความชัดเจนในรูปแบบของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ควรมุ่งที่จะเอื้อให้นักเรียนเรียนรู้โครงสร้างภาษาที่เป็นเป้าหมายและให้โอกาสนักเรียนใช้ในการสื่อสารจริง โดยเน้นให้นักเรียนตระหนักในภาษามากกว่าการฝึกทำประโยคซ้ำไปซ้ำมา และเน้นบทบาทของความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์มากกว่าบทบาทของไวยากรณ์ในผลผลิตทางภาษา เพื่อให้ นักเรียนสามารถเข้าใจถึงความหมายและหน้าที่ของโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการแสดงออกด้วยโครงสร้างทางภาษาเหล่านั้นในการนำไปใช้การพูดและเขียนได้อย่างแท้จริง

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

เนื่องจากแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) เป็นเพียงแนวคิดจึงไม่มีขั้นตอนที่แน่นอน ซึ่งมีผู้วิจัยหลายท่านได้สร้างขั้นตอนการสอนที่แตกต่างกันจากแนวคิดนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกขั้นตอนของเบอร์น (Byrne, 1990) ซึ่งเป็นขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ 3P's โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation stage) ในขั้นตอนนี้ ครูสามารถพูดคุยกับนักเรียนหรือทำกิจกรรมที่เป็นการเตรียมนักเรียนก่อนการนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) หลังจากนั้นครูจะนำเสนอเนื้อหาโดยอาจเป็นการอธิบายหรือการให้ตัวอย่าง เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้และสังเกตวิธีการใช้รูปแบบภาษาเหล่านั้น และให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษา เพื่อให้ นักเรียนจำได้และนำไปใช้ในขั้นที่ 2 ครูจะคอยเฝ้าดูการฝึกและคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนเกิดปัญหา โดยการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปภาษา คือ การขอความกระจ่าง การพูดซ้ำประโยคที่นักเรียนพูดผิด การพูดทวนด้วยข้อมูลที่ถูกต้อง การกระตุ้น และการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข เพื่อให้ นักเรียนเกิดความตระหนักเมื่อพูดผิด

2. ขั้นการฝึกฝน (Practice stage) ในขั้นตอนนี้ ครูให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปในขั้นแรกอย่างหลากหลาย เพื่อให้ นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับเนื้อหาและความคล่องแคล่ว โดยการฝึกในขั้นนี้มักเป็นการฝึกแบบควบคุม ซึ่งครูจะคอยเฝ้าดูการฝึกและนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ คือ การขอความกระจ่าง การพูดซ้ำประโยค

ที่นักเรียนพูดผิด การพูดทวนด้วยข้อมูลที่ถูกต้อง การกระตุ้น และการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความตระหนักเมื่อพูดผิด

3. ขั้นนำเสนอผลงานหรือการใช้ภาษา (Production stage) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นที่นักเรียนใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้และฝึกแล้วมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระและหลากหลาย

ดังนั้น ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ 3P's ของเบอร์น (Byrne, 1990) เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ให้มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษและเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสังเกตและพิจารณาการใช้ภาษาจากที่ครูนำเสนอให้ โดยร่วมกันโต้แย้ง วิเคราะห์ และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลักภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งครูให้คำแนะนำเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการภาษา (Practice) เป็นขั้นตอนที่ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายและให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนวางแผนและออกแบบงานเขียน โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนลงมือสร้างงานเขียนตามที่ออกแบบไว้ ตรวจสอบงานเขียนของตนเองอย่างละเอียดเพื่อเพิ่มเติมและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งครูให้คำชี้แนะแก่นักเรียนระหว่างการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานเขียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงาน (Publishing) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนมีการนำเสนองานเขียนของตนเอง ครูให้ข้อมูลย้อนกลับและนักเรียนร่วมกันสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

ซึ่งผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มี 4 ขั้นตอน ดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 การสอนโดยประยุกต์แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
<p>1. ชั้นเสนอเนื้อหา (Presentation)</p> <p>นักเรียนสังเกตและพิจารณาวิธีการใช้ภาษาอย่างมีหลักการประกอบด้วยความคิดหลักและรายละเอียดสนับสนุน โดยร่วมกันโต้แย้งวิเคราะห์ และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลักภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์จากเนื้อหานั้น ๆ ทั้งนี้อาจกำหนดนักเรียนทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือเดี่ยว ซึ่งครูช่วยเหลือและให้คำแนะนำเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไข</p>	<p>- จัดเตรียมเนื้อหา</p> <p>- ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ หรือให้ข้อมูลย้อนกลับ</p>	<p>- สังเกตและพิจารณาวิธีการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์</p> <p>- ระดมความคิดเกี่ยวกับหลักภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์จากเนื้อหานั้น ๆ ในการอภิปรายโต้แย้งและให้เหตุผล</p> <p>- ปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด</p>
<p>2. ชั้นปฏิบัติการภาษา (Practice)</p> <p>นักเรียนใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้วิเคราะห์ นำมาร่วมกันสะท้อนความคิดถึงความถูกต้องของการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายและให้ความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้องก่อนใช้ในงานเขียน ครูอาจให้ใบความรู้เพิ่มเติมนักเรียนวางแผนและออกแบบงานเขียนตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์ตามที่เรียนรู้</p>	<p>- ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ</p> <p>- จัดเตรียมเอกสารใบความรู้และสรุปความรู้ก่อนใช้ภาษา</p>	<p>- สะท้อนความคิดการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์</p> <p>- วางแผนและออกแบบงานเขียนตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
3. ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production) นักเรียนลงมือสร้างงานเขียนตามที่ ออกแบบไว้ เมื่อเขียนเสร็จมีการตรวจทาน งานเขียนอย่างละเอียด โดยเพิ่มเติมและ ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สามารถเปลี่ยนแปลง คำหรือการเรียบเรียงประโยคในงานเขียนได้ ซึ่งครูให้คำชี้แนะแก่นักเรียนระหว่างการใช้ ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อให้ แน่ใจว่างานเขียนนั้นสื่อความหมายได้ เข้าใจ	- กระตุ้นไปใน ทิศทางที่ถูกต้อง - ช่วยเหลือ และให้ คำแนะนำ	- เขียนภาษาด้วยเนื้อหา ของตนเอง - อ่านทบทวน และ ตรวจทานงานเขียนของ ตนเองหรือ แลกเปลี่ยนกับเพื่อนใน ด้านเนื้อหา การเรียบ เรียงภาษา โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และ กลไกทางภาษา - แก้ไขเพิ่มเติมจาก ตรวจทาน
4. ขั้นนำเสนอผลงาน (Publishing) นักเรียนนำเสนอผลงานเขียนของตนเอง และงานเขียนที่ได้รับการเสนอแนะมา ปรับปรุงเขียนใหม่ โดยใช้ข้อมูลย้อนกลับ ของครูมาแก้ไขหรือเพิ่มเติมให้มีความ สมบูรณ์ขึ้น นักเรียนร่วมอภิปรายและสรุป กฎเกณฑ์การใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ เพื่อทบทวนความเข้าใจและ ความถูกต้องสำหรับงานเขียนต่อไป	- อ่านงานเขียน ตรวจ และทำการ ประเมิน - ให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่ถูกต้อง - ร่วมอภิปรายกับ นักเรียนเพิ่มเติม	- นำเสนองานเขียนของ ตนเอง - นำงานเขียนมา ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วเขียนเนื้อหาฉบับ สมบูรณ์ - อภิปรายและสรุป กฎเกณฑ์การใช้ภาษา แบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้ วาเล็ท (Valette, 1977, p. 131) ได้อธิบายความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์และใช้ถ้อยคำในการเขียนได้อย่างสละสลวย มีความเชี่ยวชาญในลีลาทางภาษา

วิดโดสัน (Widdowson, 1978, pp. 18-20) อธิบายว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการเขียนภาษาอังกฤษต้องประกอบด้วยความรู้ในกฎเกณฑ์ของภาษา (Language usage) และความสามารถในการใช้ภาษา (Language use) ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจึงต้องเน้นให้นักเรียนมีความสามารถทั้งสองด้านนี้

ไวท์ (White, 1980, p.16) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการเรียบเรียงประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสมเหตุสมผลเหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ทำให้ผู้อ่านรับรู้สิ่งที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อสารได้ ทั้งนี้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงความกระชับ ชัดเจนและไม่คลุมเครือ กล่าวคือ การเขียนต้องประกอบไปด้วย ความถูกต้องของรูปแบบภาษา ความสามารถของลีลาภาษาและแก่นของเรื่องและหัวข้อเรื่อง

เบอร์น (Byrne, 1982, p. 1 อ้างถึงใน พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 31) อธิบายว่า การเขียนภาษาอังกฤษมิได้หมายถึงลายลักษณ์อักษรหรือการเขียนเป็นประโยค ๆ แต่การเขียนหมายถึงความสามารถในการนำความรู้สึกนึกคิดและสำนวนมาเรียบเรียงให้เกิดเป็นภาษาเขียนที่ผู้เขียนพึงพอใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของตน

แพ็ตตี (Patty, 1985, pp. 182-226) อธิบายว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการแสดงออก ซึ่งเป็นความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราวได้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530, หน้า 75) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการคิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียนนั้น นักเรียนต้องคิดก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่านและมีจุดประสงค์ในการเขียนอย่างไร โดยจะต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนต้องการนำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความโดยใช้ความรู้

ทางด้านกลไกของการเขียน เช่น การเขียนลายมือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกทางความคิดได้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน

พรสวรรค์ สี่ป้อ (2550, หน้า 195) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเจตคติ ออกมาเป็นข้อความที่มีความต่อเนื่องกันเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน ดังนั้น ความสามารถในการเขียนจึงมิใช่เป็นความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยเลือกใช้คำที่เหมาะสมเพื่อทำหน้าที่แทนมโนภาพและเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับกระบวนการหลายขั้นตอน เช่น การตั้งจุดประสงค์ การคิด การเรียบเรียง การร่าง การอ่าน การทบทวน เป็นต้น

จากความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษข้างต้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกของผู้เขียนและเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจได้ตรงกับเจตนา หรือจุดประสงค์นั้น ๆ ของผู้เขียน

ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนภาษาอังกฤษจัดเป็นทักษะที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่ระดับง่ายไปสู่ระดับที่มีความซับซ้อนกว่า ดังนั้น ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นได้จากการที่นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถเป็นลำดับขั้นตอนจากระดับง่ายไปสู่ระดับยาก ซึ่งมีนักการศึกษาได้แบ่งระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

วาเลตและดิซิค (Valette and Disick, 1972, pp. 171-172) ได้แบ่งระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเริ่มจากง่ายไปสู่ยากไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical skill) เป็นการแสดงออกด้านความจำ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจเนื้อหาสาระพที่เขียน เช่น การเขียนลอกแบบ
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถแสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ (Rules) ข้อเท็จจริง (Facts) นักเรียนต้องรู้จักเสียงและสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษานั้น มีความเข้าใจตามเนื้อที่เขียนตามหลักไวยากรณ์ เช่น การเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เขียนเติมข้อความในช่องว่างและตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่คุ้นเคยได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเรียนในระดับนี้ เช่น การนำไปใช้ (Application) นักเรียนสามารถเรียงลำดับบทสนทนาหรือข้อความได้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผลและเขียนตอบคำถามจากข้อมูลที่กำหนดให้

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ คือการแสดงออก (Self-expression) นักเรียนสามารถใช้การเขียนเพื่อสื่อความหมายและความคิดของตนกับผู้อื่นได้ การเขียนระดับนี้เน้นความสามารถเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อความมากกว่าการเข้มงวดในด้านไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินภาษาที่ใช้ได้ เช่น นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้อย่างเหมาะสม และลีลาในการเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

วินคินส์ (Winkins, 1976, p. 89) ได้แบ่งความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ 7 ระดับ จากระดับเริ่มเรียนดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้ไว้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำ ๆ ได้ แต่ยังมีที่ผิดต้องแก้ไขและพอที่จะเปลี่ยนบางคำในประโยคที่ให้ตามคำสั่งได้

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีที่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอน มีความสามารถในการเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเนื้อหาที่ให้ไว้บ้าง แต่เปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษาไม่ได้และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 สามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และเขียนรายงานเหตุการณ์ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ ความสามารถในการเขียนพลิกแพลงยังมีน้อยและยังต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น การบรรยาย พรรณนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของสำนวนในภาษาที่หนึ่งหลงเหลืออยู่ และยังไม่คล่องเท่ากับการเขียนภาษาที่หนึ่ง มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนักและเขียนได้ช้ากว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความทุกรูปแบบและเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียน

วิธีต่าง ๆ และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม ต่างจากเจ้าของภาษาในการใช้คำศัพท์บางคำที่ผิดลีลาภาษาและยังเขียนช้ากว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือจะถูกจำกัดเฉพาะความรู้และเชาวน์ปัญญาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ

พินคาส (Pincas, 1982, pp. 25-70) ได้แบ่งความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ 3 ระดับดังนี้

1. ระดับการสื่อสาร ประกอบด้วย

- 1.1 การสื่อสารระหว่างกันและกันเป็นการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ
- 1.2 การเลือกเนื้อหา เพราะเนื้อหาที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ซึ่งเนื้อหาที่ต้องการสื่อสารต้องสอดคล้องกับการใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียน
- 1.3 การนำเสนอข้อคิดเห็น การเสนอความคิดอย่างชัดเจนขึ้นอยู่กับรูปแบบการนำเสนอ เช่น การบรรยาย การอธิบายกระบวนการ การเล่าเหตุการณ์ การให้เหตุผล เป็นต้น

2. ระดับเรียงความ ประกอบด้วย

- 2.1 การสร้างประโยค คือ การนำความสนใจที่นึกคิดโดยเรียบเรียงออกมาเป็นประโยคแล้วนำประโยคออกมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้าและความเรียงตามลำดับ
- 2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า คือ สามารถเรียบเรียงกลุ่มประโยคที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบ จึงทำให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้
- 2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ การเรียบเรียงประโยคเป็นย่อหน้านั้น จำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ ทำหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกัน

3. ระดับลีลาการเขียน ประกอบด้วย

- 3.1 การเขียนรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ การบรรยาย การอธิบายและการโต้แย้ง รูปแบบของการเขียนจะแตกต่างกันตามข้อมูลที่เขียน
- 3.2 การใช้ภาษาที่เหมาะสม ผู้เขียนต้องรู้จักใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่านและจุดมุ่งหมายของการเขียน
- 3.3 การสร้างอรรถรสในงานเขียน เป็นความสามารถที่ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

จากระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนนั้นประกอบด้วยระดับความสามารถที่ง่ายไม่ซับซ้อนจนถึงระดับที่ยากขึ้นจนสามารถถ่ายทอดความคิดและสื่อความหมายที่ผู้เขียนต้องการได้อย่างชัดเจน

การวัดและประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นการประเมิน ศักยภาพของนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในการถ่ายทอดความคิดที่มาจากความรู้ ความเข้าใจ การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การสร้างสรรค์และการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ออกมาเป็นงานเขียน พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 120) ได้อธิบายว่า การวัดและการประเมินผลนั้น เป็นคำที่มาควบคู่กัน ซึ่งการวัดผลเป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบเพื่อต้องการทราบถึงคุณภาพ จำนวนหรือปริมาณในสิ่งที่ต้องการวัดนั้น ส่วนการประเมินผลเป็นการนำผลจากการวัดมาสรุปหรือ ตีค่าการประเมินผลนั้นจะต้องอาศัยการวัด ดังจะเห็นได้ว่าถ้าไม่มีการวัดก็ไม่มีประเมิน

ในการวัดและการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมีนักการศึกษาได้ เสนอไว้ดังนี้

1. การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 124) อธิบายว่า ความสามารถการเขียน ภาษาอังกฤษเป็นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้ ความรู้ลึกและความต้องการของ ผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนเจตนาที่จะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึก คิดของตน ดังนั้น ลักษณะของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลงานเขียนก็ควร จะออกมาในรูปแบบของการวัดความสามารถในการสื่อสาร รวมทั้งความสามารถในการใช้ โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา คำศัพท์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้องด้วย การตรวจ ใ้คะแนนควรจะได้พิจารณายืดหยุ่นระหว่างความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาและ ความสามารถในการสื่อความหมาย โดยลักษณะของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบควรมี ความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาในชีวิตจริง มีความสัมพันธ์กับความต้องการของผู้เขียนและ มีจุดประสงค์แต่ละเรื่องอย่างชัดเจนด้วย เช่น การเขียนบันทึกส่วนตัว การเขียนจดหมายหรือโน้ต สั้น ๆ ถึงเพื่อน การเขียนเล่าเหตุการณ์ประทับใจ การกรอกประวัติส่วนตัว การเขียนการ์ดในโอกาส ต่าง ๆ การเขียนบทสนทนาสั้น ๆ เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 109) อธิบายว่า การวัดความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษอาจใช้การวัดส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ ศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์และรูปประโยค ต่าง ๆ ทั้งที่ธรรมดาและซับซ้อน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายแบบตรงและการใช้ภาษา เปรียบเทียบ การทดสอบอาจเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร เช่น เพื่อให้ข้อมูล รายงาน สรุป เสาะหาข้อเท็จจริง ขอร้อง เชิญ ชักชวน ขอโทษ วิพากษ์วิจารณ์ประเภทเนื้อความที่ส่งสาร โดยการเขียนเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง เช่น การเขียนเป็นโวหารแบบใด เป็นการเล่าเรื่อง การบรรยาย การเขียนจดหมายแบบกันเองหรือแบบทางการ การเขียนบรรยายภาพ เป็นต้น

2. ลักษณะของแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 121-123) อธิบายว่าแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้มี 2 แบบ คือ

1. แบบอัตนัย เป็นแบบวัดที่เขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย ซึ่งมีวิธีการวัดดังนี้

1.1 ให้ตอบโดยจำกัดความยาว โดยให้เขียนเท่าที่เว้นไว้

1.2 ให้ตอบโดยไม่จำกัดความยาว ตอบได้อิสระ

2. แบบปรนัย มีหลายแบบ คือ

2.1 แบบถูกผิด

2.2 แบบเติมคำ

2.3 แบบจับคู่

2.4 แบบคำตอบสั้น

2.5 แบบจัดอันดับ

2.6 แบบเลือกตอบ การออกแบบวัดแบบนี้จะต้องระวังทั้งคำถามและตัวเลือก

3. กิจกรรมในการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 111) อธิบายว่า การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติกันอยู่มักเป็นการกำหนดกิจกรรมให้เขียนและมีการให้ข้อกำหนดหรือหัวข้อการเขียนให้ ในการทดสอบจะมีการกำหนดความยาวของการเขียนและน้ำหนักคะแนนเพื่อที่ผู้เข้าสอบจะได้ใช้เวลาที่เหมาะสม และอาจให้ผู้เข้าสอบได้ทำโครงร่างการเขียนหรือร่างก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ความยาวของสิ่งของสิ่งเขียนอาจเป็นคำ วลี ประโยค ข้อความระดับอนุเขตเดียวหรือหลายอนุเขต และเรียงความซึ่งมีหลายอนุเขตที่สัมพันธ์กัน มีการขึ้นต้นและลงท้ายที่เหมาะสมตามระเบียบวิธีการเขียนและตามประเด็นที่ประสงค์จะสื่อสาร การวัดความสามารถทางการเขียนบางครั้งผู้ถูกวัดได้มีการอ่าน ค้นคว้า เตรียมตัวล่วงหน้า เช่น การเขียนการบ้านส่งเป็นระยะระหว่างเรียนที่มีการเก็บคะแนนสะสม

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 180) อธิบายถึง กิจกรรมในการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประกอบด้วย การเขียนตอบคำถาม, การเขียนอัตชีวประวัติ การเขียนเล่าเรื่อง, การเขียนบรรยาย, การเขียนอธิบาย, การเขียนชักชวน, การเขียนรายงาน, การเขียนจดหมายส่วนตัว, การเขียนจากจินตนาการ/ การเขียนสร้างสรรค์ ฯลฯ โดยในกิจกรรมการเขียนจะมีตัวกระตุ้นที่ใช้ในการเขียนประกอบด้วยหัวข้อเรื่อง, ข้อกำหนด/ ข้อความ, ประโยคหรือข้อความสำหรับการเติมให้สมบูรณ์, ภาพ สื่อโสตทัศน์และข้อกำหนดในการเขียน ได้แก่ ความยาว เวลา การตรวจให้คะแนน

4. การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษ

ในการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษ สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 172-174 ได้อธิบายว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนเป็นส่วนหนึ่งในการเขียนของนักเรียนและหน้าที่ของครู ในส่วนของนักเรียนนั้นสามารถตรวจทานแก้ไขงานเขียน (Rewrite, Edit และ Proofread) ในขณะที่เขียนงานหรือภายหลังจากการเขียนงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนครูนั้นอาจช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง หรือชี้แนะเทคนิคการเขียนในระหว่างที่นักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มเขียนร่างงานคร่าว ๆ อยู่ก็ได้ หรืออาจตรวจแก้ไข วิจารณ์ในขั้นสุดท้าย เมื่อนักเรียนส่งงานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของครูสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การให้ระดับคะแนน A, B, C หรือ 7/10, 8/10, 9/10 การให้คะแนนแบบนี้เป็นการประเมินการเขียนโดยรวม มีข้อดีเฉพาะความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นเกณฑ์เท่านั้น แต่ยังต้องดูว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความคิดได้ชัดเจนหรือไม่ และมีการจัดเรียบเรียง พัฒนาความคิดและเรื่องราวที่เขียนดีและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด โดยอาจแบ่งคะแนนในด้านต่าง ๆ เช่น

กลไกการใช้ภาษา	20%
การใช้ศัพท์	20%
ไวยากรณ์	30%
การจัดองค์ประกอบงานเขียน	30%
รวม	100%

2. การแสดงความคิดเห็นต่องานเขียน good, fair, needs improvement, careless ครูพึงตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียน มีใช้การประเมินคุณค่างานเขียน แต่เป็นการชี้ให้นักเรียนเห็นทั้งจุดเด่นและข้อด้อย ครูควรกล่าวชมสิ่งที่นักเรียนเขียนดีแล้ว แล้วจึงค่อยชี้ให้เห็นจุดที่ยังบกพร่องและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข นอกจากนี้ การตั้งคำถามก็ช่วยดึงความสนใจของครูให้มาคิดทบทวนดูในส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ และเป็นการให้คำแนะนำทางอ้อมสำหรับปรับปรุงการใช้ภาษาเขียนของนักเรียน

3. การตรวจแก้ไขที่ผิด ที่ผิดซึ่งนักเรียนเขียนมานั้น ครูควรวิเคราะห์ด้วยว่าเกิดจากสาเหตุใด ผิดเพราะนักเรียนไม่รู้จึงใช้ผิดเขียนผิดหรือผิดเพราะความสะเพร่าเดินเล่อ การตรวจแก้ไขที่ผิดสามารถทำได้ด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น

3.1 การตรวจแก้ไขที่ผิดทั้งหมด วิธีการนี้ครูต้องใช้เวลามากในการตรวจงาน และนักเรียนก็อาจรู้สึกไม่ดีนัก เมื่อเห็นงานของตนมีรอยแก้ที่ผิดเต็มหน้ากระดาษไปหมด

วิธีนี้ทำให้นักเรียนไม่ได้ฝึกคิดด้วยตนเองว่าที่เขียนไปนั้นผิดอย่างไร เพราะฉะนั้นนักเรียนอาจทำผิดเช่นนั้นซ้ำอีก

3.2 การตรวจแก้ไขที่ผิดเฉพาะบางส่วน ครูอาจเลือกตรวจแก้ไขเฉพาะจุดที่เห็นว่ามีผลสำคัญ นักเรียนควรใส่ใจในข้อบกพร่องให้มากเช่นเรื่อง กาล (Tense), การใช้กริยาให้สอดคล้องกับประธาน (Subject-verb agreement)

3.3 การชี้ให้นักเรียนเห็นที่ผิด วิธีนี้อาจทำได้โดยการขีดเส้นใต้หรือวงกลมล้อมที่ผิดและใช้สัญลักษณ์บอกว่าผิดอย่างไร โดยได้มีการตกลงเรื่องความหมายในการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ กับนักเรียนด้วย วิธีนี้จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนฝึกคิดค้นหาคำตอบให้กับตนเองว่าที่ถูกต้องแล้วควรเป็นอย่างไร โดยนักเรียนอาจตรวจสอบการเขียนที่ถูกต้องกับผู้ร่วมเรียนด้วยกันหรือกับครู

3.4 ครูอาจยกกรณีที่นักเรียนทำผิดกันมากหรือผิดซ้ำ ๆ มายกตัวอย่างขึ้นกระดานแก้ไขให้ถูกต้องในชั้นเรียน โดยให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมออกความคิดเห็นในการแก้ไขที่ผิดให้ถูกต้อง

ดังนั้น การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญและมีความละเอียดมาก ไม่ใช่ดูเฉพาะความถูกต้องทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังต้องดูว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความคิด การจัดเรียงเรียงความคิดและเรื่องราวของงานเขียนที่เหมาะสม ครูจึงต้องคำนึงถึงหลักการดีเพื่อก่อนและชี้แนวทางอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งการตรวจแก้ไขงานเขียนมีการตกลงกับนักเรียนเรื่องการใช้สัญลักษณ์ เพื่อช่วยพัฒนาการเรียนรู้และการใช้ภาษาของนักเรียนให้ถูกต้องและเหมาะสม

การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เขียนนั้นเป็นความสามารถที่มีการรวมส่วนประกอบหลายอย่างเข้าด้วยกัน เช่น เนื้อหา การลำดับความคิด การใช้ภาษา การใช้คำศัพท์ การใช้กลไกการเขียน โดยมีเกณฑ์และน้ำหนักสำหรับการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไว้ 5 ด้าน ดังนี้ (Jacobs, Zinkgraf, Wormuth, Harflet, & Hughey, 1981, p. 30)

เกณฑ์	น้ำหนักคะแนน
เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
การลำดับความคิด (Organization)	20 คะแนน
การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
การใช้ภาษา (Language use)	25 คะแนน
กลไกการเขียน (Mechanics)	5 คะแนน
รวม	100 คะแนน

ระดับความสามารถในการเขียนแต่ละด้าน แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 ยอดเยี่ยม-ดีมาก

ระดับที่ 2 ดี-ปานกลาง

ระดับที่ 3 พอใช้-อ่อน

ระดับที่ 4 อ่อนมาก

รายละเอียดการประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ (ESL composition profile) ซึ่งจากอบส์และคณะ (Jacobs, et al., 1981, p. 30) ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษแบบ ESL composition profile (Jacobs, et al., 1981, p. 30)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	30-27	ยอดเยี่ยม- ดีมาก	มีความรู้เรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี เนื้อหามี ความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดและขยาย ความได้อย่างต่อเนื่อง
	26-22	ดี-ปานกลาง	มีความรู้เรื่องที่เขียนพอประมาณ ข้อมูลอยู่ใน วงจำกัด เนื้อหาส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	21-17	พอใช้-อ่อน	มีความรู้เรื่องที่เขียนจำกัด เนื้อหาน้อยไม่สามารถ ขยายความได้ การดำเนินเรื่องไม่ดีพอ
	16-13	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ตรงประเด็น และไม่เพียงพอที่จะประเมิน

ตารางที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
การลำดับ ความคิด	20-18	ยอดเยี่ยม- ดีมาก	แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีข้อมูลมาสนับสนุนกระชับไม่เยิ่นเย้อ เรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างดี จัดลำดับเหตุผลและความสอดคล้องได้ดี
	17-14	ดี-ปานกลาง	แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน มีข้อความสนับสนุนน้อย การเรียงลำดับขั้นตอนยังไม่สมบูรณ์ มีความต่อเนื่องและสอดคล้องกันพอประมาณ
	13-10	พอใช้-อ่อน	เขียนไม่ดีนัก ความคิดยังสับสนไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิด
	9-7	อ่อนมาก	ไม่มีการการเรียงเรียงเนื้อหาหรือเนื้อหาไม่เพียงพอต่อการประเมิน
การใช้ คำศัพท์	20-18	ยอดเยี่ยม – ดีมาก	สามารถใช้ศัพท์ จำนวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรอบรู้ในรูปแบบของคำ
	17-14	ดี-ปานกลาง	ใช้ศัพท์ จำนวนผิดบ้างแต่ยังสื่อความหมายได้
	13-10	พอใช้-อ่อน	ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ใช้ศัพท์และจำนวนผิดบ่อย ความหมายคลุมเครือ
	9-7	อ่อนมาก	มีความรู้เรื่องศัพท์ จำนวนน้อยมากหรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน
การใช้ภาษา	25-22	ยอดเยี่ยม-ดี มาก	ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ พบข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา กาล จำนวน การเรียงคำตามหน้าที่ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม คำบุพบท
	21-18	ดี-ปานกลาง	ใช้โครงสร้างง่าย ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีปัญหาเล็กน้อยในการใช้โครงสร้างที่ซับซ้อน แต่มีความหมายส่วนใหญ่ยังชัดเจน
	17-11	พอใช้-อ่อน	มีปัญหามากในเรื่องโครงสร้างประโยคทั้งโครงสร้างประโยคซับซ้อนและธรรมดา

ตารางที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
การใช้ภาษา (ต่อ)	10-5	อ่อนมาก	มีข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง ความหมายคลุมเครือ ไม่สามารถสร้างประโยคได้ มีข้อผิดพลาดมากมาย สื่อสารไม่ได้หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน
กลไก การเขียน	5	ยอดเยี่ยม-ดี มาก	มีความรู้ในเรื่องรูปแบบการใช้ภาษา มีข้อผิดพลาด น้อยมากในเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมาย ต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า
	4	ดี-ปานกลาง	พบข้อผิดพลาดในการสะกดคำ การใช้เครื่องหมาย ต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า แต่ยังสื่อความหมายได้
	3	พอใช้-อ่อน	ผิดพลาดในเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมาย ต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และการย่อหน้า ลายมืออ่านได้ยาก ความหมายคลุมเครือสับสน
	2	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในกฎเกณฑ์ ผิดมากในการสะกดคำ ลายมืออ่านไม่ออกหรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

สรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษนี้ ผู้วิจัยได้ใช้
แบบประเมินงานเขียนจากเกณฑ์การประเมินของจาคอบส์ (Jacobs, et al., 1981, p. 30)
เนื่องจากมีประเด็นและรายละเอียดในการประเมินที่ชัดเจนและละเอียด ซึ่งครอบคลุม
องค์ประกอบในการเขียนทั้งหมด ได้แก่ ด้านเนื้อหา การลำดับความคิด การใช้คำศัพท์ การใช้
ภาษา และกลไกการเขียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเกณฑ์ดังกล่าวนี้มาปรับใช้ในการประเมินงานเขียน
ของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ให้นักเรียนมองเห็นจุดบกพร่องและสามารถแก้ไขปรับปรุงใน
งานเขียน ทั้งสามารถนำมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้ต่อไป

ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนจำเป็นต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคจึงจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นระบบโครงสร้างของภาษาทำหน้าที่ช่วยให้การสื่อสาร สามารถช่วยในการสร้างประโยคอย่างถูกต้อง หากนักเรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการที่จะเข้าใจและสื่อความหมายในภาษาอังกฤษในระดับสูง ๆ ขึ้นไปได้

ความหมายของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ไซวิญญ (Savignon, 1976, p. 2 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, หน้า 19) อธิบายว่าความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหมายถึง การที่นักเรียนมีความรู้ความสามารถด้านระบบเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ และสามารถนำความรู้ทางภาษานั้นไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง

ไฮมส์ (Hymes, 1981, p. 58) อธิบายว่าความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นเองในตัวเจ้าของภาษาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของการ์เรตต์ (Garrett, 1986, p. 38) ที่ว่าความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ด้านองค์ประกอบของภาษาไปใช้ในบริบทที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

ริชาร์ด (Richards, 1984, pp. 2-7) อธิบายว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถที่จะผลิตและเข้าใจประโยคในภาษานั้น ไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของการสื่อสาร ความสำคัญของไวยากรณ์จะแตกต่างกันไปตามประเภทของกิจกรรมและตามระดับความสามารถของนักเรียน ทักษะด้านไวยากรณ์จะสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ของภาษาและเป็นตัวชี้ว่านักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับใด

ดิกคินส์และวูด (Dickins and Woods, 1998, pp. 624-642) อธิบายว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหมายถึง ความสามารถในการผลิตประโยคโดยใช้ภาษา เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และมีความสามารถที่จะใช้รูปแบบภาษาได้อย่างถูกต้องตามโอกาสต่าง ๆ นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะพื้นฐานได้อย่างรวดเร็ว

เฟอร์กูสัน (Ferguson, 1991, pp. 62.63) อธิบายว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นการที่นักเรียนภาษาใช้รูปแบบไวยากรณ์ในการสร้างความหมาย องค์ประกอบทางด้านระเบียบวิธีในการเรียบเรียงข้อความให้ต่อเนื่อง การใช้ภาษาในชีวิตจริงและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนจะเลือกใช้รูปแบบไวยากรณ์ใดในการสร้างความหมาย โดยคำนึงถึงบริบทอย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนในการผลิตประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสามารถนำความรู้ด้านองค์ประกอบของภาษาไปใช้ในบริบทที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

ความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายถึงความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

บราวน์ (Brown, 1984, p.1) ได้อธิบายถึงความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่า การที่จะแสดงความคิดเห็นออกมาให้คนอื่นได้รับรู้มันจะต้องพูดเป็นประโยคและในการที่จะแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างชัดเจนนั้น จะต้องทำตามกฎของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กฎการใช้และเครื่องมือ กฎเหล่านี้สามารถแนะนำได้ว่าต้องใช้กริยาตัวใดในประหรือจะใช้คำขยายคำใด

ดิกคินส์ (Dickins, 1998, p. 114) กล่าวถึงความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ว่า บุคคลสามารถสร้างไวยากรณ์ในการสื่อความหมายได้และเป็นการสร้างความหมายที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมกับผู้สื่อสารและผู้รับสาร ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องเฉพาะความถูกต้องทางภาษาศาสตร์ตามคำจำกัดความของโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการส่งสารและรับสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้กฎเกณฑ์ทางด้านความหมายในภาษาและกฎการใช้ภาษาในชีวิตจริง

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2550, หน้า 20) กล่าวถึงความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ดังนี้

1. การที่รู้จักโครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นประโยชน์ต่อการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
2. ความรู้ทางไวยากรณ์นั้นเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการตีความทั้งข้อความทางด้านวรรณคดีและไม่ใช่วรรณคดี เพราะการตีความในบางครั้งขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ไวยากรณ์
3. การศึกษาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่องานเขียนโดยเฉพาะการใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินการเลือกใช้ตัวเลือกหรือวิธีในการเขียนเมื่อเราต้องการปรับปรุงแก้ไขงานเขียน

จากความสำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าไวยากรณ์เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถที่จะผลิตและเข้าใจประโยคในภาษา บุคคลสามารถสร้างไวยากรณ์ในการสื่อความหมายได้และเป็นการสร้างความหมายในบริบทที่เหมาะสม ทั้งนี้ต้องไปตามประเภทของกิจกรรมและตามระดับความสามารถของนักเรียน นอกจากนี้ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือช่วยในการตีความของข้อความและประโยคต้นตองานเขียนเมื่อเราต้องการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษา อีกทั้งจะทำให้ นักเรียนสามารถเรียนภาษาได้ง่ายขึ้นและเรียนได้ดีอีกด้วย

องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

การเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นทักษะการเรียนรู้ที่ซับซ้อนและต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการร่วมกัน จึงจะช่วยให้ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียนมีความถูกต้องและชัดเจน ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษา กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ดังนี้ (Leech and Startvik, 1989, pp. 11-13)

1. รูปแบบของ ความหมายหรือการจัดการความหมาย ได้แก่

- 1.1 มโนทัศน์
- 1.2 ข้อมูลความเป็นจริงและความเชื่อ
- 1.3 อารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติ
- 1.4 ความหมายที่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน

2. รูปแบบของหน่วยปกติ

- 1.1 คำวลี หรืออนุประโยค
- 1.2 ประโยค
- 1.3 ถ้อยคำที่เปล่งออกมา
- 1.4 ความต่อเนื่องของข้อความ

ดังนั้น องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต้องมีคำวลี ถ้อยคำ ประโยคหรือข้อความที่มีความเชื่อ ความคิดหรือความรู้สึกที่มีอยู่ในรูปของ ความหมายถ่ายทอดไปยังผู้รับสารได้อย่างถูกต้องและใช้ได้กับสถานการณ์อย่างเหมาะสม

การวัดและประเมินความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้น ไม่มีเกณฑ์โดยตรง ทั้งนี้การวัดประเมินผลต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรมการสอนที่ครูนำมาใช้สอน ซึ่งแนวทางในการวัดและประเมินมีประเด็นดังนี้ (กุสุมา ล่ามูญ, หน้า 77-88)

1. ครูสังเกตว่านักเรียนสนใจในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูดูว่านักเรียนสามารถซักถามรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนไปถูกต้องมากน้อยแค่ไหน

3. ครูดูจากงานที่นักเรียนทำว่านักเรียนสามารถทำได้ถูกต้องตามที่เฉลยไว้หรือไม่
4. ครูประเมินโดยดูจากกิจกรรมที่นักเรียนทำและการสนทนากันของนักเรียน เป็นต้น
5. ครูประเมินจากแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่สร้างขึ้น

สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นความสามารถของนักเรียนในการเรียบเรียงคำในประโยคตามหน้าที่ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงรูปคำให้ให้สอดคล้องกับหน้าที่ของคำนั้น ๆ ในประโยค ทั้งนี้ไวยากรณ์ยังเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จในการเรียนทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะทักษะการเขียนนั้น ไวยากรณ์เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การเขียนชัดเจนและเป็นเครื่องแสดงระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้อย่างชัดเจนที่สุด เมื่อนักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ไวยากรณ์และมีโอกาสได้ใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารอย่างจริงจัง จะทำให้นักเรียนมีความรู้และความชำนาญเรื่องไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น

เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของเจตคติ

เธอร์สตัน (Thurstone, 1928 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2553, หน้า 243) อธิบายว่า เจตคติเป็นระดับของความน้อยของความรู้สึกในด้านบวกและลบที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถบอกความรู้สึกว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

แคมเบลล์ (Cambell, 1950 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ, 2543, หน้า 52) ให้นิยามเจตคติว่าเป็นอาการรู้สึกตอบสนองต่อเป้าเจตคติอย่างคงเส้นคงวา

แคทซ์ (Katz, 1960 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ, 2543, หน้า 53) นิยามเจตคติว่าเป็นความรู้สึกโน้มถ่วงของแต่ละบุคคลที่จะประเมินสัญลักษณ์ สิ่งของ หรือโฉมหน้าโลกของเขาด้วยความเต็มใจหรือไม่เต็มใจ

แอลพอร์ต (Allport, 1960 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2553, หน้า 243) ให้ความหมายว่าเป็นสภาวะของความพร้อมทางด้านจิตใจ ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่จะมีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เจตคติจึงก่อรูปได้ดังนี้

1. เกิดจากการเรียนรู้วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมในสังคม
2. การสร้างความรู้สึกเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง
3. ประสบการณ์ที่ได้รับมาจากเดิมมีทั้งดีและไม่ดี รุนแรงหรือไม่รุนแรงจะส่งผลถึงเจตคติต่อสิ่งใหม่ที่คล้ายคลึงกัน

4. การเลียนแบบบุคคลที่ตนเองให้ความสำคัญและรับเอาเจตคตินั้นมาเป็นของตน

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962 อ้างถึงใน กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530, หน้า 182) อธิบายว่าเจตคติ หมายถึง แนวโน้มของการกระทำที่หันเหเข้าหาหรือถอยหนีจากวัตถุ ความคิด หรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นความพร้อมก่อนที่จะตัดสินใจตอบสนองต่อลักษณะของวัตถุ ความคิด หรือสถานการณ์ที่ตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง

ฟิชบายแอนแอ็ชเซน (Fishbein & Ajzen, 1975 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ (2543, หน้า 53) อธิบายว่าเจตคติเป็นอารมณ์ความโน้มเอียงจากการเรียนรู้ที่จะตอบสนองด้วยอาการเต็มใจหรือไม่เต็มใจต่อเป้าเจตคติที่กำหนดไว้อย่างคงเส้นคงวา

เบลกินและสกายเดล (Belkin & Skydell, 1979 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2553, หน้า 244) ให้ความหมายของเจตคติว่าเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางที่เป็นความพอใจหรือไม่พอใจ ต่อผู้คน เหตุการณ์ สิ่งของต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอและคงที่

กู๊ด (Good อ้างถึงใน กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530, หน้า 183) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะกระทำ ปฏิบัติ หรือมีปฏิกิริยาต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ใด ๆ ทั้งทางบวก (Positive) และทางลบ (Negative)

ล้วน สายยศ (2517 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ, 2543, หน้า 53) ให้นิยามเจตคติว่า เจตคติเป็นอารมณ์ความรู้สึกอันบังเกิดจากการได้สัมผัสรับรู้ต่อสิ่งนั้น โดยแสดงความโน้มเอียงอย่างใดอย่างหนึ่งในรูปแบบของการประเมินว่าชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบ

ประกาเพ็ญ สุวรรณ (2526, หน้า 3) อธิบายถึง เจตคติว่าเป็นความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530, หน้า 182) อธิบายถึง ความหมายของเจตคติคือ ความรู้สึกเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยต่อบุคคลหรือสิ่งใด ๆ

แสงเดือน ทวีสิน (2545, หน้า 67) ให้ความหมายของเจตคติว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวอาจจะเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ สภาพการณ์ เหตุการณ์ เป็นต้น เมื่อเกิดความรู้สึก บุคคลนั้นจะมีการเตรียมความพร้อม

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2554, หน้า 396) ให้ความหมายของเจตคติว่า เจตคติเป็นอชฌาศัยหรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด เจตคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติต่อบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติลบก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

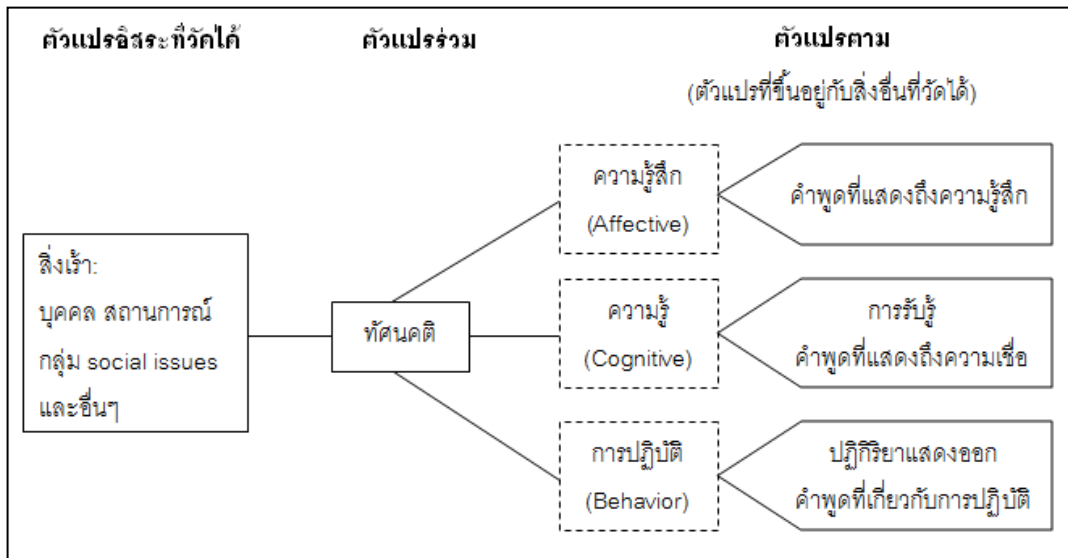
จากความหมายของเจตคติที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อความคิดและปฏิกิริยาของบุคคลนั้น ๆ สามารถแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรมภายนอกที่สังเกตได้และพฤติกรรมภายในที่สังเกตเห็นไม่ได้ โดยถ่ายทอดความรู้สึกในทางบวก ทางลบ และเป็นกลาง

องค์ประกอบของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, หน้า 3-4) กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติเป็น 3 ส่วนด้วยกัน คือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive component) เป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการคิด ความคิดนี้อาจจะอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งแตกต่างกัน
2. องค์ประกอบด้านท่าทีความรู้สึก (Affective component) เป็นส่วนประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งจะเป็นตัวเร้า “ความคิด” อีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีภาวะความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ขณะที่คิดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจออกมาในรูปลักษณะที่แตกต่างกัน แสดงว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกในด้านบวก (Positive) และมีความรู้สึกในด้านลบ (Negative) ตามลำดับ
3. องค์ประกอบด้านการปฏิบัติ (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

ดังนั้น องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกความเข้าใจหรือพุทธิปัญญา จึงนับว่าเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของเจตคติ และองค์ประกอบนี้จะเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคล ซึ่งออกมาในรูปของความสุข ความทุกข์ ยินดี ไม่ยินดี หรืออื่น ๆ ความรู้สึกเหล่านี้จะมีมากหรือน้อยต่อวัตถุหรือปรากฏการณ์นั้น ๆ ดังที่ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, หน้า 4) ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แบบจำลององค์ประกอบของเจตคติ

ล้วน สายยศ (2543, หน้า 59-60) อธิบายถึงองค์ประกอบของเจตคติ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ด้านสติปัญญา (Cognitive component) ประกอบไปด้วยความรู้ ความคิดและความเชื่อที่ผู้นั้นมีต่อเป้าเจตคติ เช่น ความเชื่อต่าง ๆ “คนไทยรับสงบ” “ครูทำให้ชาติเจริญ” ฯลฯ ความเชื่อที่กล่าวมาแล้วเป็นเพียงด้านสติปัญญาเท่านั้น

2. ด้านความรู้สึก (Affective component) หมายถึงความรู้สึกหรืออารมณ์ของคนใดคนหนึ่งที่มีต่อเป้าเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น พอใจหรือไม่พอใจสิ่งนั้น หลังจากการสัมผัสหรือรับรู้เป้าเจตคติแล้ว สามารถแสดงความรู้สึกโดยการประเมินสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดี

3. ด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นด้านแนวโน้มของการจะกระทำหรือจะแสดงพฤติกรรม เจตคติเป็นพฤติกรรมซ่อนเร้น ในขั้นนี้เป็นการแสดงแนวโน้มของการกระทำเป้าเจตคติเท่านั้นยังไม่แสดงออกจริง

แสงเดือน ทวีสิน (2545, หน้า 69) อธิบายว่า องค์ประกอบการเกิดเจตคติมี 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบทางด้านปัญญา (Cognitive component) คำว่า “ปัญญา” ในที่นี้หมายถึง ข้อมูลอันเกี่ยวข้องกับความคิด ความเข้าใจ ซึ่งมีส่วนเป็นตัวกำหนดเจตคติของแต่ละบุคคล เช่น การที่บุคคลหนึ่งชอบอาชีพวิศวกรมากกว่าอาชีพครู ก็เพราะบุคคลนั้น “รู้ว่า” เงินเดือนของอาชีพวิศวกรสูงกว่าเงินเดือนอาชีพครู ดังนั้นองค์ประกอบทางด้านปัญญาจึงเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งในการกำหนดเจตคติของบุคคล

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective component) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกมักจะคล้ายตามองค์ประกอบทางด้านปัญญา คือ คนเรามักจะ ชอบหรือไม่ชอบ ตามข้อมูลที่เรารู้ แต่อย่างไรก็ตามบางครั้งข้อมูลที่เราอาจไม่สามารถมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกได้ เช่น แม้ว่าจะรู้ว่าอาชีพวิศวกรมีเงินเดือนสูงกว่าอาชีพครู แต่ “รู้สึก” ว่าอาชีพครูมีเกียรติกว่า ดังนั้น จึงชอบอาชีพครูมากกว่า

3. องค์ประกอบด้านการปฏิบัติ (Behavioral component) องค์ประกอบทางด้านนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเพราะเป็นตัวที่แสดงออกถึงเจตคติอย่างแท้จริง โดยดูจากการเลือกปฏิบัติของบุคคลผู้นั้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 247-248) อธิบายว่า โดยทั่วไปเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่สรุปความและรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ต่างเป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินสิ่งเร้านั้นแล้วว่า พอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการดีหรือไม่ดี

องค์ประกอบทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กัน เจตคติบางอย่างจะประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจมาก แต่ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์น้อย แต่เจตคติบางอย่างก็มีลักษณะตรงกันข้าม เช่น เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจะมีองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ แต่มีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่ำ ส่วนเจตคติทางนิยมแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์สูง แต่องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงอยู่ที่ครูจะเน้นองค์ประกอบด้านใดเป็นสำคัญและเหมาะสมกับธรรมชาติของการเรียนรู้นั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ เช่น ผู้ที่มีต่อเจตคติต่อการเรียนดีก็จะมานะพยายามที่จะเรียนให้ดีและเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

จากองค์ประกอบของเจตคติที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ มี 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive component) องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) องค์ประกอบทั้งสามนี้จะเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่จะมีปริมาณมากน้อยแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงเจตคติของบุคคลได้อย่างแท้จริง ถ้าขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งแล้ว จะเป็นการศึกษาเจตคติที่ไม่สมบูรณ์

ลักษณะของเจตคติ

ชอร์และไรท์ (Shaw & Wright, 1967 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ, 2543, หน้า 57) ได้รวบรวมลักษณะทั่วไปหรือมิติของเจตคติจากแนวความคิดของนักจิตวิทยาหลายคน ดังนี้

1. เจตคติขึ้นอยู่กับการประเมินในภาพของเจตคติ แล้วเกิดเป็นพฤติกรรมแรงจูงใจ
2. เจตคติเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นตามแนวของทิศทาง ตั้งแต่บวกจนลบ
3. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้มากกว่ามีมาเองแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้สิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์รอบตัวเรา
4. เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือกลุ่มสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง
5. เจตคติมีค่าสหสัมพันธ์ภายในเปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีเจตคติต่อสิ่งเดียวกันย่อมมีความสัมพันธ์กันด้วย
6. เจตคติมีลักษณะมั่นคงและทนทานเปลี่ยนแปลงยาก นั่นคือถ้าเป็นเจตคติจริง ๆ แล้ว การเปลี่ยนแปลงจะช้าและทำได้ยาก

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530, หน้า 185) เสนอลักษณะสำคัญของเจตคติดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ (Learning) หรือประสบการณ์ (Experience) ไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เมื่อเด็กเกิดการเรียนรู้ย่อมจะมีความรู้สึก (Feeling) และความคิดเห็น (Opinion)
2. เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ (Changeable) เจตคติของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงจากเจตคติที่ยอมรับเป็นเจตคติไม่ยอมรับ หรือจากไม่ยอมรับไปสู่ยอมรับก็ได้
3. เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายในและภายนอก สามารถทราบได้ว่าบุคคลใดมีเจตคติในทางยอมรับหรือไม่ยอมรับ โดยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา
4. เจตคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน (Complex) เจตคติขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์การเรียนรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ฉะนั้น จึงผันแปรได้

5. เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ (Imitation) เจตคติสามารถถ่ายทอดออกไปสู่บุคคลอื่น ๆ ได้ ซึ่งการคล้ายตามเป็นธรรมชาติของบุคคลที่จะพึงมี

6. ทิศทางและปริมาณของเจตคติ ปริมาณ (Degree) มีตั้งแต่พอใจอย่างยิ่ง ปานกลาง จนถึงไม่พอใจอย่างยิ่ง ทิศทางของเจตคติมี 2 ทิศทางคือ สนับสนุน หรือต่อต้าน

7. เจตคติอาจเกิดขึ้นจากจิตสำนึก (Consciousness) หรือจากจิตไร้สำนึก (Unconscious) ก็ได้

8. เจตคติมีความคงทนถาวรพอสมควร กว่าบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดได้จะต้องเกิดจากความรู้สึกที่สะสมมานานพอสมควร ซึ่งเจตคติอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาเพียงสั้น ๆ ดังนั้นเจตคดีย่อมมีความคงทนยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้

9. บุคคลแต่ละคนย่อมมีเจตคติต่อบุคคล สถานการณ์ สิ่งเดียวกันแตกต่างกันได้ ทั้งนี้แล้วแต่ประสบการณ์ของบุคคลนั้น ๆ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 249) เสนอลักษณะของเจตคติว่ามีสำคัญดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่ามีประสบการณ์ที่เหมือนกัน ก็จะมีเจตคติที่แตกต่างกันไปด้วยหลายสาเหตุ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ มีลักษณะจะชอบ หรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับและจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน เป็นลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือการประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วย เป็นทิศทางในทางบวกและถ้าการประเมินว่าไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ก็มีทิศทางในทางลบ

4. เจตคติมีความเข้ม คือมีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือเห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลย หรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งการยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก กล่าวคือ พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ ส่วนพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออกจากการถูกกระตุ้นจากหลายสาเหตุร่วมอยู่ด้วย

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออก จากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้นต้อง ปรับปรุงให้เหมาะสมบรรทัดฐานของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

จากลักษณะของเจตคติที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติเป็นลักษณะที่เกิดจาก แต่ละบุคคล ที่ไม่ได้มีมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งต้องผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัว ทั้งได้รับโดยทางตรงและทางอ้อม จะมีอิทธิพลทำให้ บุคคลรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล โดยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา ลักษณะของเจตคตินี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ไปตามวัย หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

จาโคโบวิทซ์ (Jakobovitz, 1971 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) อธิบาย เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบ หรือเป็นกลางต่อการเรียน ภาษา การสอนภาษาต่างประเทศต่อเจ้าของภาษาและต่อวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert, 1972 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) อธิบายว่า ในการเรียนรู้ภาษา เจตคติมีบทบาทที่สำคัญเพราะความสำเร็จ ในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย

แครชเชน (Krashen, 1981 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) อธิบายว่า เจตคติและความถนัดทางภาษาต่างก็เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศของ นักเรียน แต่ไม่ขึ้นต่อกันเอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจมีความถนัดต่ำและเจตคติที่ดี หรือมีความถนัด สูง แต่มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศก็ได้

นักวิชาการด้านการเรียนรู้ภาษาได้เสนอรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและ ความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนี้

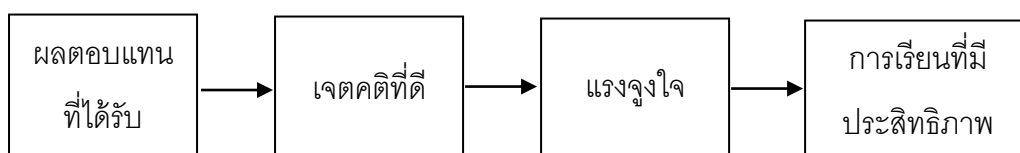
การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert, 1959 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) เสนอว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นเป็น แนวตรง คือ ผู้ที่มีเจตคติที่ดีจะมีความสำเร็จในการเรียนภาษา

เจตคติทางบวก \longrightarrow ความสำเร็จในการใช้ภาษา

ซาวิญนอน (Savignon, 1972 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) ได้เสนอ แนวคิดว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ น่าจะมีอิทธิพลต่อเจตคติ โดยที่นักเรียนได้ดี จะมีเจตคติที่ดีต่อภาษา และนักเรียนไม่ดีก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษานั้น

นักเรียนภาษาได้ดี → เจตคติที่ดีต่อภาษาที่เรียน
 ผู้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา → เจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาที่เรียน

สมยศ นาวิการ (2541, หน้า 155) กล่าวว่า การตอบสนองความต้องการของนักเรียน
 จนเกิดเจตคติที่ดี จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับ
 การตอบสนอง ทัศนะตามแนวคิด ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แบบจำลองเจตคติที่ดีนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

จากเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปพร้อมกับการเขียน
 ภาษาอังกฤษได้ว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีบทบาทที่สำคัญเพราะความสำเร็จ
 ในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือความคิดเห็น ทั้งในด้านดี หรือด้านบวก และ
 ในด้านไม่ดีหรือด้านลบของนักเรียน โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาด้านความสามารถ
 ในการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจะต้องมีความรู้เรื่องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ กระบวนการคิด
 ต่าง ๆ ตลอดจนระเบียบวิธีการสะกดคำและประสบการณ์ของนักเรียนเอง ที่จะสามารถเขียน
 งานเขียนออกมาได้ดี หากนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษก็จะทำให้นักเรียน
 ประสบความสำเร็จในงานเขียนนั้นได้ดีตามไปด้วย แต่ก็ไม่ได้ระบุว่าบุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อ
 การเรียนภาษาอังกฤษนั้นจะประสบความสำเร็จเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ความสามารถ
 ของแต่ละบุคคล และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษต่าง ๆ นั้นจะทำให้นักเรียนเกิด
 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาร่วมด้วย

การวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้
 เรียนจบเนื้อหาที่ทดลองแล้ว โดยใช้แบบสอบถามวัดเจตคติ ซึ่งในการวัดเจตคติต้องอาศัย
 หลักสำคัญดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526, หน้า 147) อธิบายถึงหลักสำคัญของการวัดเจตคติว่า

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้นจะมีลักษณะคงที่หรือคงเส้นคงวาอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือ ความรู้สึกคิดของคนเรา ไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรอยู่ตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ ซึ่งทำให้เราสามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความคิด ความรู้สึก เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิดความรู้สึกนั้นด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคตินอกจากจะทำให้เราทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตาม จะต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัด มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำเรื่องราวที่บุคคลจะแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการตอบสนองที่ออกมาเป็นระดับสูงต่ำ มากน้อย ในการวัดเจตคติเกี่ยวกับสิ่งใดของบุคคล ก็สามารถวัดได้ โดยนำสิ่งเร้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดในสิ่งนั้น ไปรื้อให้บุคคลแสดงท่าที ความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีต่อสิ่งนั้น ให้ออกมาเป็นระดับ หรือความเข้มของความรู้สึกคล้ายตาม หรือคัดค้าน

3. สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้า หรือทำให้บุคคลได้แสดงเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาที่นิยมใช้ คือ ข้อความวัดเจตคติ (Attitude statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติเพื่อทราบทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น เป็นการสรุปผลจากการตอบสนองของบุคคลจากรายละเอียด หรือแง่มุมต่าง ๆ ดังนั้น การวัดเจตคติของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใด สิ่งใด จะต้องพยายามคุณค่าและลักษณะในแต่ละด้านของเรื่องนั้นออกมาแล้ว นำผลซึ่งเป็นส่วนประกอบหรือรายละเอียดปลีกย่อย มาผสมผสานสรุปรวมเป็นเจตคติของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดนั้น ๆ จะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่าง ๆ ครบถ้วนทุกลักษณะ เพื่อให้การสรุปผลตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

5. การวัดเจตคติ ต้องนึกถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของผลการวัดเป็นพิเศษ กล่าวคือ ต้องพยายามให้ผลการวัดที่ได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคล ทั้งในแง่ทิศทางและระดับหรือช่วงของเจตคติ

มาตรวัดเจตคติ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540, หน้า 106) อธิบายว่ามาตรวัดเจตคติ หมายถึง สเกลของข้อความจำนวนหนึ่งที่ใช้วัดความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ และเป็นความรู้สึกที่ค่อนข้างจะลึกซึ้ง ใช้วัดข้อมูลทางด้านจิตอารมณ์ (Affective domain)

วิธีวัดเจตคติของลิเคิร์ต

มาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) เป็นแบบวัดความรู้สึกของคน โดยกำหนดช่วงเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ข้อความที่บรรจุลงในมาตรวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) และมีจำนวนพอ ๆ กัน ข้อความเหล่านี้ก็อาจจะมีประมาณ 18-20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนน การตอบแต่ละเลือก กระทำภายหลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธี Arbitrary weighting method ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด

การสร้างมาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาว่าต้องการศึกษาทัศนคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติต่อสิ่งที่จะศึกษานั้นให้แจ่มชัด เพื่อให้ทราบว่าเป็นสิ่งที่เป็น Psychological object นั้น ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง
3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญทุกแง่มุม และต้องมีข้อความที่เป็นไปในทางบวกและทางลบมากพอเมื่อนำไปวิเคราะห์แล้วเหลือจำนวนข้อความที่ต้องการ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองและนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบพิจารณาในเรื่องของความครบถ้วนของคุณลักษณะของสิ่งที่ศึกษา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ทั้งลักษณะการตอบกับข้อความที่สร้างว่าสอดคล้องกันหรือไม่
5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความและภาษาที่ใช้อีกครั้งอีกครั้ง และเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านอื่น ๆ ได้แก่ ความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของมาตรวัดเจตคติทั้งหมด
6. กำหนดการให้คะแนนการตอบของแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปที่นิยมใช้คือ กำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 สำหรับข้อความทางบวกและ 1 2 3 4 5 สำหรับข้อความทางลบ ซึ่งกำหนดแบบนี้เรียกว่า Arbitrary weighting method ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกมากในทางปฏิบัติ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert)

รายการ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ข้อความทางบวก (+)	5	4	3	2	1
ข้อความทางลบ (-)	1	2	3	4	5

ข้อสังเกต มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) ไม่ต้องมีผู้ตัดสิน

จากการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดเจตคติต้องอาศัยหลักสำคัญในการวัด ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเจตคติตามมาตรฐานวัดเจตคติของลิเคิร์ท (Likert) และกำหนดข้อความครอบคลุมถึงเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึก ความชอบ และอื่น ๆ ของนักเรียนในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) โดยใช้จุดกึ่งกลางชั้น (Mid-point Average) ในการแปลความหมายคะแนนใช้เกณฑ์ของพงศ์เทพ จิระโร (2558, หน้า 15) โดยข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งแต่ละข้อคำถาม กำหนดค่าคะแนนแต่ละอันดับ ดังตารางที่ 5 และดังตารางที่ 6

ตารางที่ 5 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก

ระดับ	(Mid-point Average)	แปลความหมาย
5	4.50 – 5.00	มากที่สุด
4	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
2	1.50 - 2.49	น้อย
1	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

ตารางที่ 6 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ

ระดับ	(Mid-point Average)	แปลความหมาย
1	4.50 – 5.00	มากที่สุด
2	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
4	1.50 - 2.49	น้อย
5	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

สรุปได้ว่า เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา ซึ่งเป็นความรู้สึกความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ หรือเป็นกลาง หรือความคิดเห็น ทั้งในด้านดีหรือด้านบวก และในด้านไม่ดีหรือด้านลบของนักเรียนหลังจากเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยในการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจะต้องมีความรู้เรื่องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ กระบวนการคิดต่าง ๆ ตลอดจนระเบียบวิธีการสะกดคำและประสบการณ์ของนักเรียนเอง ที่จะสามารถเขียนงานเขียนออกมาได้ดี หากนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษก็จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในงานเขียนนั้นได้ดีตามไปด้วย แต่ก็ไม่ได้ระบุว่าบุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษนั้นจะประสบความสำเร็จเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ความสามารถของแต่ละบุคคล และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษต่าง ๆ นั้นจะทำให้ให้นักเรียนเกิดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาร่วมด้วย โดยการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนต้องอาศัยหลักสำคัญซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึก ความชอบ และอื่น ๆ ของนักเรียนในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดการสอนภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

1.1 งานวิจัยในประเทศ

พิทยา ทิพวัจนา (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความรู้ด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และจากที่ได้ศึกษางานวิจัยมาขึ้นที่ผ่านมีข้อค้นพบว่าการสอนแบบเน้นเนื้อหาไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนพัฒนาด้านไวยากรณ์มากนัก ด้วยเหตุนี้งานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกนำเสนอเป็นทางเลือกเพื่อนำไปผสมผสานในห้องเรียนที่มีการสอนแบบเน้นเนื้อหา เพื่อให้นักเรียนมุ่งพัฒนาความรู้ทั้งด้านเนื้อหาและไวยากรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในประเทศไทยการผสมผสานงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในห้องเรียนที่มีการสอนแบบเน้นเนื้อหายังไม่แพร่หลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ออกแบบบทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของบทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความรู้อันเนื้อหาและไวยากรณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่าบทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ทำให้ความรู้ด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสูงขึ้น

อัญญารัตน์ อุดลย์รัตนกุล (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาและเพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์ในระดับดีหลังการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาและความวิตกกังวลของนักเรียนลดลงหลังการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา

เฟย หวาง (Fei Wang, 2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้ Verb to be โดยใช้กิจกรรมที่เน้นโครงสร้างภาษาของนักเรียนชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมที่เน้นโครงสร้างภาษาที่มีต่อการเรียนรู้ Verb to be และความสามารถในการพูดของนักเรียนชาวจีน ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาของ

เมืองกู่หยางทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน จำนวน 60 คน และแบ่งเป็นสอง กลุ่มแรกเรียน Verb to be โดยใช้กิจกรรมที่เน้นโครงสร้างภาษาในบริบทที่เน้นทั้งความหมายและโครงสร้าง ภาษาและกลุ่มหลังในบริบทที่เน้นเฉพาะความหมาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนในบริบทที่เน้นทั้งความหมายและโครงสร้างภาษา มีผลการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนในบริบทที่เน้นเฉพาะความหมาย ทั้งในด้านไวยากรณ์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การเรียน Verb to be โดยเน้นโครงสร้างในบริบทที่เน้นทั้งความหมายและโครงสร้าง ภาษาช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความรู้และความสามารถในการใช้ Verb to be และการพูดเพิ่มขึ้น

1.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ฮิโรชิ มูรานออิ (Hiroshi Muranoi, 2000) ได้เปรียบเทียบผลการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงานปฏิบัติที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 91 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยใช้เครื่องมือในการทดลอง คือ งานปฏิบัติที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธีการพูดทวนด้วยข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้อง (Recast) และการขอความกระจ่าง (Request for clarification) ที่ใช้ควบคู่กับเงื่อนไขการทดลองที่แตกต่างกัน 3 ประการคือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสรุปเรื่องการใช้ไวยากรณ์เป้าหมายเพิ่มเติมจากงานปฏิบัติ กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสรุปเนื้อหาที่เรียนโดยไม่มี การสรุปการใช้ไวยากรณ์และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมที่เป็นการสอนแบบการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า การส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลในทางบวกต่อนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ได้รับการเน้นไวยากรณ์โดยการสรุปโครงสร้างมีความสามารถในการใช้โครงสร้างได้ดีกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการสรุปเฉพาะเนื้อหาและกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวคิด การสอนแบบการสื่อสารและยังพบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการเน้นไวยากรณ์มีความคงทนหลังจาก การทดสอบหลังทดลอง 5 สัปดาห์

วู (Wu, 2005) ที่ได้ทดลองนำการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ไปสอนไวยากรณ์ที่ซับซ้อนอย่างอนุประโยคในภาษาจีนกับนักเรียนระดับมัธยมปลาย ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรม การสื่อสารที่เน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในชั้นเรียนภาษาที่สองและ การเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งจากการทดลองนำการเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า และการเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เป็นผลมาจากการมีปฏิริยาของคู่สนทนาต่อ ข้อผิดพลาดของนักเรียน และยังพบว่า การเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ทั้งสองแบบช่วยเพิ่ม ความสามารถในการเรียนภาษาของนักเรียนทั้งในด้านทักษะการพูดสื่อสาร การเขียน และด้านไวยากรณ์

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น กิจกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้ตรงกับความต้องการของนักเรียน มีกิจกรรมที่หลากหลาย เกิดการสร้างสัมพันธ์กับเพื่อนระหว่างทำงานนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยมีครูเป็นเพียงผู้แนะ นักเรียนมีความสุขในการเรียนและมีผลลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนไวยากรณ์มีผลต่ออัตราการเรียนรู้ภาษาสูงขึ้น

2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.1 งานวิจัยในประเทศ

สุนันทา อินทร์คำเชื้อ (2552) ได้ศึกษาการใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความรู้คำศัพท์ของนักเรียนในระดับกำลังพัฒนา ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้นเป็นลำดับหลังได้รับการเรียนด้วยแนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา อีกทั้งนักเรียนยังมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนเรียนด้วยแนว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

กาญจนา พรหมชาว (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แนวการสอนพหุประสาทสัมผัส เพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งนักเรียนได้รับการสอนโดยการใช้แนวการสอนพหุประสาทสัมผัส ส่งผลต่อการเขียนของนักเรียน การรู้คำศัพท์และความสามารถในการใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาได้มากและกว้างขึ้น เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหลักของการสื่อสาร เมื่อนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ความหมาย ตลอดจนบริบทของการใช้คำที่เรียน ก็สามารถเขียนได้ตามหลักโครงสร้างตามหลักภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา กาล สามารถเขียนได้ถูกต้องตามกลไกภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ การตระหนักถึงความสำคัญและความถูกต้องในการเขียน ช่วยให้นักเรียนสื่อสารได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ชนันรัตน์ วิจิตรโท (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ที่จัดการเรียนการสอนด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ

สามารถ ประเสริฐโส (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและการสอนแบบปกติค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน สรุปว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเป็นนวัตกรรมที่ได้ผ่านการทดลองใช้แล้ว มีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ สมควรนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรต่อไป

ปริญรัตน์ ศิลาเลิศ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิกสูงกว่าก่อนเรียน และมีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก สรุปว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และการใช้แผนภูมิกราฟิก สามารถพัฒนาส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์และคุณค่าแก่นักเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการและได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพต่อไป

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แฮริงตัน (Harrington, 2002) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเขียนของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้สองภาษาคือ ภาษสเปนและภาษาอังกฤษในชั้นเรียน การศึกษาที่ใช้สองภาษาในเชิงถ่ายทอดภาษาในสหรัฐอเมริกาตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเขียนภาษาทั้งสองภาษานี้ผลผลิตที่เขียนขึ้นนี้ระบุว่าด้านการเขียนเชิงความรู้ถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งเหมือนกัน อย่างไรก็ตามพบว่ามีความแตกต่างในด้านระดับที่นักเรียนใช้กลยุทธ์ นักเรียนมีการควบคุมทางภาษาศาสตร์ในภาษาอังกฤษน้อยลง คำศัพท์สละสลวยน้อยลง

ความถูกต้องทางไวยากรณ์และการเปลี่ยนรหัสภาษาพูด สังเกตเห็นได้บ่อย ๆ การเปลี่ยนรหัสภาษาเขียนมีไม่บ่อย คณะนักวิจัยชี้ว่าความสามารถของนักเรียนที่ใช้สองภาษาสามารถวางแผนและแต่งเรียงความได้ดีและประโยชน์ของการถ่ายทอดจะมีมากที่สุด การสอนหลักไวยากรณ์ การสะกดคำและการออกเสียงที่ชัดเจนในภาษาจำเพาะควรจะปฏิบัติด้วย

เบลลินดา (Belinda, 2007) ได้ศึกษาเรื่อง วิธีการสอนเขียนที่ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 200 คน ในประเทศฮ่องกง ใช้ระยะเวลา 2 เดือน ในการสังเกตและสัมภาษณ์เปรียบเทียบก่อนและหลังการทำกิจกรรมการสอนเขียนในรูปแบบต่าง ๆ พบว่า การใช้กิจกรรมการสอนเขียนในรูปแบบทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันมากนัก แต่เมื่อใช้วิธีการสอน เขียนแบบเน้นกระบวนการ พบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการเขียน และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีผลการใช้ทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการใช้กิจกรรมการสอนในรูปแบบทั่วไป

เอ็ดเวิร์ดส์และคริสติน (Edwards and Christine, 2011) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการเขียนที่หลากหลายการเปลี่ยนรูปแบบการพัฒนาการเรียนรู้อัตโนมัติ การวิจัยทำให้ทราบผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการเขียนและการสร้างประโยชน์ของนักเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการสำรวจวิธีการของครู 17 ท่าน ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาบทเรียนด้วยเทคโนโลยี จากการศึกษาทำให้ทราบความจำเป็นเบื้องต้นที่ต้องเข้าใจกิจกรรมการเขียนและกระบวนการเขียนในห้องเรียน นอกจากนี้การวิจัยยังทำให้ทราบว่าการศึกษาในวิชาการสอนเขียนสำหรับผู้ที่จะเป็นครูนำไปออกแบบการสอนเขียนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นสิ่งที่เรียกว่าเป็นกระบวนการสอนเขียนที่ต่อเนื่องและหลากหลาย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้น จะต้องได้รับการฝึกฝนความคิดอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยทักษะวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการเรียบเรียงงานเขียนให้ถูกต้องและทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษามากขึ้น

3. ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

3.1 งานวิจัยในประเทศ

พระจักรพงษ์ ทะระมา (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบูรณาการการสอนไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนในระดับก้าวหน้า โรงเรียนวัดอัมมาตยวิทยา อำเภอเทิง จังหวัด

เขียนราย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีบูรณาการการสอนไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นและนักเรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการเรียนโดยใช้วิธีบูรณาการการสอนไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการ

รุ่งทิภา ไช้ประภา (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค EEE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวแพ อำเภอสว่างแดนดิน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนครเขต 2 เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค EEE และเพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค EEE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค EEE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 64

รัตนพร ชื่นจิต (2553) ผลการพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยโคลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยโคลง มีผลการเรียนรู้ไวยากรณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สรุปว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยโคลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยโคลงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิผลสำหรับฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ การสอนไวยากรณ์ด้วยโคลงช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจต่อการเรียน นักเรียนสนุกสนาน เพลิดเพลิน และผ่อนคลาย ส่งให้โคลงเป็นเรื่องง่ายและน่าจดจำสำหรับนักเรียน

พัชรินทร์ ธรรมจรรยา (2557) การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไวยากรณ์ เรื่อง Past simple tense ตามแนวคิดวิธีการสืบค้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะไวยากรณ์เรื่อง Past simple tense ตามแนวคิดการสืบค้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะไวยากรณ์เรื่อง Past simple tense มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะไวยากรณ์โดยรวมอยู่ในระดับมาก แบบฝึกหัดเสริม

ทักษะไวยากรณ์เรื่อง Past simple tense ตามแนวคิดวิธีการสืบค้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถช่วยพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์เรื่อง Past simple tense ได้

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

นูแนน (Noonan, 2004) ได้ศึกษาวิธีการสอนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการสังเกตไวยากรณ์ พบว่า ความรู้ที่ชัดเจนในไวยากรณ์สามารถสนับสนุนการได้มาซึ่งความรู้ที่แฝงอยู่ภายในไปจนถึงการสังเกต ครูสามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไปไปจนถึงการสอนที่ชัดเจน การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไป ไปจนถึงการสอนที่ชัดเจน การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนได้สังเกตโครงสร้างและเติมคำให้สมบูรณ์

เชน (Chen, 2005) ได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์สำหรับนักเรียนระดับเริ่มเรียนในสาธารณรัฐจีน โดยได้ทำการเปรียบเทียบการสอนไวยากรณ์ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการสอนไวยากรณ์ด้วยวิธีปกติ โดยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มทดลอง ซึ่งเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและกลุ่มควบคุมซึ่งเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้วัดผลสัมฤทธิ์ทางสังเกตข้อผิดพลาดในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปว่าสองวิธีการสอนทั้งสองอาจจะมีประสิทธิภาพเท่ากัน

เซริท (Sert, 2005) ได้ศึกษาเกี่ยวกับโครงการนักเรียนเพื่อช่วยในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความตระหนักทางไวยากรณ์ในด้านความสามารถทางภาษาและการแสดงออกในระดับกลางและระดับสูง การกระตุ้นให้นักเรียนทำการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวบรวมข้อมูล ประเมินโครงสร้างภาษา โดยดึงมาจากบทภาพยนตร์ สื่อ และวรรณกรรม เป็นประโยชน์ที่ชัดเจนสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศในรายละเอียดที่ว่า พวกเขาไม่สามารถแสดงออกถึงเป้าหมายและวัฒนธรรมของภาษาได้ จากการศึกษานี้อธิบายได้ว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรสนทนากับเจ้าของภาษาและเข้าใจในการใช้ภาษาจากมุมมองของการอธิบายมากกว่ามุมมองในเชิงจิตวิสัยของกฎไวยากรณ์ เพราะการวิเคราะห์ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากบทละคร ภาพยนตร์ เพลง และวรรณกรรม จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยตรงจากเจ้าของภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและพัฒนาความสามารถไวยากรณ์ของผู้เรียน

4. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ศิวกร สุวรรณไตรย์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พฤติกรรมการกล้าแสดงออกทางความคิด และเจตคติต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แนวคิดพหุสัมพันธ์และเทคนิคผังความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งนักเรียนได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยแนวคิดพหุสัมพันธ์และเทคนิคผังความคิด มีเจตคติต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกระบวนการเรียนการสอน โดยใช้แนวคิดพหุสัมพันธ์และเทคนิคผังความคิด เน้นให้นักเรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็น ให้มีการยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น เน้นให้นักเรียนคิดอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งต่างๆ ที่ประสบในชีวิตประจำวัน และต้องสอดคล้องกับบทเรียน เพื่อนำมาจัดระบบความคิด ลำดับความคิด ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเองและเกิดความภาคภูมิใจ มีน้ำใจต่อผู้อื่นในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ช่วยเสริมสร้างความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของนักเรียนให้เกิดขึ้นในเชิงบวกมากยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

กราแฮมและแซนเมล (Graham and Sandmel, 2011) ได้วิจัยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการด้วยการคิดวิเคราะห์ การวิจัยกล่าวถึงความสำคัญของวิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการที่กำลังได้รับความสนใจการสอนเขียนในปัจจุบัน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองและกึ่งทดลอง จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนระดับเกรด 1-12 เพื่อทดสอบพัฒนาการของการเขียนและแรงจูงใจต่อการเขียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่าความแปรปรวนการพัฒนาของนักเรียนโดยรวมอยู่ที่ระดับ 0.34 ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับระดับของนักเรียนความเชื่อมั่น คุณภาพการประเมินและประสิทธิภาพในการสอน นอกจากนี้การสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการไม่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเขียนและคุณภาพการสร้างงานการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนเขียนในแต่ละวิธีทำให้นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

จากการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์สามารถพัฒนาและแก้ปัญหานักเรียนในการใช้ไวยากรณ์ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ดีขึ้น เนื่องจากการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานเขียนด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระได้เรียนรู้รูปแบบการเขียนภาษาอังกฤษผ่านโครงสร้างไวยากรณ์และสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน โดยมีการฝึกใช้การใช้ภาษา/ไวยากรณ์ คำศัพท์ เรียบเรียงเนื้อหาและกลไกทางภาษา ได้ทราบถึงข้อบกพร่องและได้รับข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้องในด้านต่าง ๆ มีการส่งเสริมการคิดควบคู่ไปกับการเรียนรู้เนื้อหาด้วย เพราะว่าการคิดเป็นต้นตอของความสามารถในการเขียนที่ดี ทำให้เกิดความเข้าใจในการใช้ภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนการสอนเขียนที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ดังนั้น ประสิทธิภาพของการเขียนขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของความคิดและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการเรียนก่อให้เกิดผลลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยขอเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต 2 อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 27 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 62 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ซึ่งทั้งสองห้องนี้ไม่มีความแตกต่างกัน

1. กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่เรียนด้วยการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (Form-Focused Instruction: FFI)
2. กลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่เรียนด้วยการสอนเขียนแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) และแผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ
2. แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
3. แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
4. แบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์และแผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.2 ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI) และแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ
 - 1.3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ที่ระบุไว้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จังหวัดสุโขทัย ใช้เวลาทั้งสิ้น 12 คาบ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้ /หัวข้อเรื่อง	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลาเรียน
1. My Story	ต 1.1 ป 6/ 3	1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่	3
- Personal Identification	ต 1.1 ป 6/ 4	เกี่ยวกับข้อมูลของตนเอง	
- Personal description	ต 1.2 ป 6/ 4	2. นักเรียนอธิบายหลักการใช้โครงสร้างประโยค Present simple tense ได้ถูกต้อง	
- Story about me	ต 1.2 ป 6/ 5	3. นักเรียนสามารถเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ตามโครงสร้างประโยค Present simple tense ได้ถูกต้อง	
	ต 1.3 ป 6/ 1	4. นักเรียนสามารถนำเสนอข้อมูลที่ตนเขียนได้	
	ต 2.2 ป 6/ 1		

ตารางที่ 7 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้ /หัวข้อเรื่อง	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลาเรียน (คาบ)
My Experience	ต 1.1 ป 6/ 3	1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่	3
- Personal experience	ต 1.1 ป 6/ 4	เกี่ยวกับการเล่าถึงประสบการณ์ของตนเอง	
- Giving plan or ideas	ต 1.2 ป 6/ 4	2. นักเรียนอธิบายหลักการใช้โครงสร้างประโยค Present perfect tense ได้ถูกต้อง	
- What is your experience?	ต 1.2 ป 6/ 5	3. นักเรียนสามารถเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองตามโครงสร้างประโยค Present perfect tense ได้ถูกต้อง	
	ต 1.3 ป 6/ 1	4. นักเรียนสามารถนำเสนอข้อมูลที่ตนเขียนได้	
	ต 2.2 ป 6/ 1		
The Letter by Mail	ต 1.1 ป 6/ 3	1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่ใช้	3
- Letter from friend	ต 1.1 ป 6/ 4	ในจดหมายทางไปรษณีย์ของตนเองได้	
- Write soon	ต 1.2 ป 6/ 4	2. นักเรียนอธิบายหลักการใช้โครงสร้างประโยค Past simple tense ได้ถูกต้อง	
- Writing the letter by mail	ต 1.2 ป 6/ 5	3. นักเรียนสามารถเขียนจดหมายทางไปรษณีย์ตามโครงสร้างประโยค Past simple tense ได้ถูกต้อง	
	ต 1.3 ป 6/ 1	4. นักเรียนสามารถนำเสนอจดหมายทางไปรษณีย์ที่ตนเขียนได้	
	ต 2.2 ป 6/ 1		
Going Shopping	ต 1.1 ป 6/ 3	1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่	3
- Shop and products	ต 1.1 ป 6/ 4	เกี่ยวกับการระบุสิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นค่านาม	
- Shopping list	ต 1.2 ป 6/ 4	2. นักเรียนอธิบายหลักการใช้โครงสร้างประโยคของระบุสิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นค่านามได้ถูกต้อง	
- Let's go shopping	ต 1.2 ป 6/ 5	3. นักเรียนสามารถเขียนการระบุสิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นค่านามได้ถูกต้อง	
	ต 1.3 ป 6/ 1	4. นักเรียนสามารถนำเสนองานเขียนที่ตนเขียนได้	
	ต 2.2 ป 6/ 1		
		รวม	12

1.4 เขียนแผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง
ไวยากรณ์และการสอนเขียนแบบปกติ จำนวนละ 12 แผน แผนละ 50 นาที ซึ่งประกอบด้วย

- 1) สารระสำคัญ
- 2) มาตรฐานการเรียนรู้
- 3) ตัวชี้วัด
- 4) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 5) สารการเรียนรู้
- 6) กิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งเป็นการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น

โครงสร้างไวยากรณ์และการสอนเขียนแบบปกติ ดังนี้

6.1) การสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มี 4 ชั้น ดังนี้
ชั้นที่ 1 ชั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสังเกตและ
พิจารณการใช้ภาษาจากที่ครูนำเสนอให้ โดยร่วมกันโต้แย้ง วิเคราะห์ และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลัก
ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งครูให้คำแนะนำเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไข

ชั้นที่ 2 ชั้นปฏิบัติการภาษา (Practice) เป็นขั้นตอนที่ครูและนักเรียนอภิปราย
ร่วมกันเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายและให้ความรู้เพิ่มเติม นักเรียน
วางแผนและออกแบบงานเขียน โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนรู้

ชั้นที่ 3 ชั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนลงมือสร้าง
งานเขียนตามทีออกแบบไว้ ตรวจสอบงานเขียนของตนเองอย่างละเอียดเพื่อเพิ่มเติมและปรับปรุง
แก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งครูให้คำแนะนำแก่นักเรียนระหว่างการใช้ภาษาแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในงาน
เขียน

ชั้นที่ 4 ชั้นนำเสนอผลงาน (Publishing) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนมีการนำเสนอ
งานเขียนของตนเอง ครูให้ข้อมูลย้อนกลับและนักเรียนร่วมกันสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์

6.2) การสอนเขียนแบบปกติ มี 5 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อให้ นักเรียน
มีความพร้อมและสร้างความสนใจในเรื่องที่จะเขียนและปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะเขียน
โดยทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ครูเสนอเนื้อหาทางภาษาให้นักเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์และเนื้อหาในเรื่องที่จะเขียนให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายที่ถูกต้อง ครูสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนฟัง สังเกต และปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูนำเสนอในขั้นนำเสนอ เป็นการฝึกหัดแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ครูเป็นผู้ควบคุมในการฝึกภาษาของนักเรียน และนักเรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product) เป็นขั้นที่ครูออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วมาใช้เขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนในการนำภาษาไปใช้ ส่วนนักเรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นที่ให้ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง หรือนักเรียนนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนฟัง

7) สื่อการเรียนการสอน ได้แก่ เอกสาร ใบความรู้ และสื่ออื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อเอื้ออำนวยให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

8) การวัดและประเมินผล ครอบคลุมจุดประสงค์ของการเรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียนที่ดัดแปลงมาจากแนวคิดของจาคอบส์และคณะ (Jacobs, et al. 1981, p. 30)

1.5 นำแผนการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ และแผนการเรียนการสอนแบบปกติที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรม แล้วจึงนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ปรับปรุงกิจกรรมและภาษาให้ชัดเจนขึ้น

1.6 นำแผนการเรียนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนการสอนแต่ละแผน

ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้ข้อสรุป คือ แผนการเรียนการสอนทั้งสองแบบ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะเพิ่มเติม โดยปรับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจนขึ้น

1.7 นำแผนการเรียนการสอนทั้งสองแบบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าซุ่ม อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเป็นไปได้ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และบันทึกข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

1.8 นำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์และแผนการเรียนการสอนแบบปกติที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.3 สร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ ในหัวข้อ My good friend ใช้เวลา 1 คาบเรียน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยจะให้นักเรียนมีลักษณะเป็นการเขียนเล่าเรื่องอย่างอิสระจากหัวข้อที่กำหนด แล้วทำการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษ

2.4 สร้างเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยปรับจากเกณฑ์การประเมินของจาคอบส์และคณะ (Jacobs, et al.1981, p. 30) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้ 5 ด้าน ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบของงานเขียนที่มุ่งเน้นให้เกิดในแต่ละขั้นตอน ดังเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 8

เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
การลำดับความคิด (Organization)	20 คะแนน
การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
การใช้ภาษา (Language use)	25 คะแนน
กลไกการเขียน (Mechanics)	5 คะแนน

ตารางที่ 8 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษแบบ ESL composition profile
 ปรับจากเกณฑ์การประเมินของจาคอบส์และคณะ (Jacobs, et al.1981, p. 30)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	27-30	ดีมาก	มีความรู้เรื่องที่เขียนดีมาก มีเนื้อหาครบถ้วน สมบูรณ์ มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องทั้งหมด
	22-26	ดี	มีความรู้เรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี เนื้อหาขาดหายไปเล็กน้อย สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องเป็นส่วนใหญ่
	17-21	ปานกลาง	มีความรู้เรื่องที่เขียนพอประมาณ มีเนื้อหาขาดหายไปบางส่วน สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องปานกลาง
	13-16	อ่อน	มีความรู้เรื่องที่เขียนจำกัด เนื้อหาน้อย มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องน้อย
	9-12	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องที่เขียนเลย ไม่มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง
การลำดับ ความคิด	18-20	ดีมาก	เรียบเรียงเนื้อหาดีมาก มีการจัดลำดับเหตุผลและความสอดคล้องได้ดีมาก
	15-17	ดี	เรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างดี มีการจัดลำดับเหตุผลและความสอดคล้องได้ดี
	12-14	ปานกลาง	เรียบเรียงเนื้อหายังไม่สมบูรณ์ มีความต่อเนื่องและสอดคล้องกันพอประมาณ
	9-11	อ่อน	เขียนไม่ดีนัก ความคิดยังสับสนไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิด
	6-8	อ่อนมาก	ไม่มีการการเรียบเรียงเนื้อหาหรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

ตารางที่ 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
การใช้ คำศัพท์	18-20	ดีมาก	สามารถใช้ศัพท์ จำนวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับบริบท สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก
	15-17	ดี	สามารถใช้คำศัพท์ จำนวนได้ผิดบ้างเล็กน้อย ใช้คำ เหมาะสมกับบริบท สื่อความหมายได้ชัดเจนดี
	12-14	ปานกลาง	ใช้ศัพท์ จำนวนผิดบ้างแต่ยังสื่อความหมายได้ ชัดเจนพอประมาณ
	9-11	อ่อน	ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ใช้ศัพท์และจำนวนผิดบ่อย ความหมายคลุมเครือ
	6-8	อ่อนมาก	มีความรู้เรื่องศัพท์ จำนวนน้อยมากหรือไม่เพียงพอ ต่อการประเมิน
การใช้ภาษา	22-25	ดีมาก	ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ มีความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา การเรียงคำตามหน้าที่ประโยค
	18-21	ดี	ใช้โครงสร้างซับซ้อนมีประสิทธิภาพ มีข้อผิดพลาด น้อยมากในเรื่องความสอดคล้องระหว่างประธาน และกริยา การเรียงคำตามหน้าที่ประโยค
	14-17	ปานกลาง	ใช้โครงสร้างง่าย ๆ ได้ดี มีปัญหาเล็กน้อยในการใช้ โครงสร้างที่ซับซ้อน แต่ยังมีความหมายชัดเจน
	10-13	อ่อน	มีปัญหามากในเรื่องโครงสร้างประโยค พบ ข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง ความหมายคลุมเครือ สับสน
	6-9	อ่อนมาก	ไม่สามารถสร้างประโยคได้ มีข้อผิดพลาดมากมาย สื่อสารไม่ได้หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

ตารางที่ 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
กลไก การเขียน	5	ดีมาก	ไม่มีข้อผิดพลาดในการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า
	4	ดี	มีข้อผิดพลาดน้อยมากในการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า
	3	ปานกลาง	มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยในการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้าแต่ยังสื่อความหมายได้
	2	อ่อน	ผิดพลาดในเรื่องรูปแบบการใช้ภาษา ลายมืออ่านได้ยาก ความหมายคลุมเครือสับสน
	1	อ่อนมาก	ไม่รู้กฎเกณฑ์ ผิดมากในการสะกดคำ ลายมืออ่านไม่ออกหรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

2.5 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ปรับปรุงความเหมาะสมของเกณฑ์และภาษาที่ใช้ให้ชัดเจนขึ้น

2.6 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความสอดคล้องความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ตลอดจนความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนน และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

2.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ซึ่งถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความสอดคล้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

2.8 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าชุม อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้และการใช้ภาษา พร้อมบันทึกข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบ ซึ่งผลการทดลองพบว่า แบบทดสอบมีความเป็นไปได้ และมีการใช้ภาษายากง่ายพอเหมาะกับนักเรียน

2.9 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัย มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยให้ผู้ตรวจจำนวน 3 คน คือ ผู้วิจัย และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 2 คน ตรวจให้คะแนน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงเกี่ยวกับการประเมินแบบวัดความสามารถในการเขียนให้ครูทั้ง 2 คน เพื่อเกิดความชัดเจนก่อนตรวจให้คะแนน ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .675

2.10 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่หาคุณภาพทุกขั้นตอนไปทดลองใช้กับกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ จากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อสร้างแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

3.3 สร้างแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แบบปรนัย มีลักษณะเป็นการหาคำตอบที่ผิดและเติมคำตอบที่ถูกต้องแทนที่ จำนวน 20 ข้อ ต้องการใช้จริงจำนวน 10 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4 นำแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสนอต่อต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของข้อสอบในแต่ละข้อ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ปรับข้อสอบบางข้อให้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และปรับการใช้ภาษาให้ชัดเจนขึ้น

3.5 นำแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความสอดคล้องความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

3.6 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ที่ 1.00 ทุกข้อ ซึ่งถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความสอดคล้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

3.7 นำแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าชุม อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาตรวจสอบให้คะแนน โดยเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อคือ ถ้าตอบถูกในส่วนหาคำตอบที่ผิดและเติมคำตอบที่ถูกต้องแทนที่ได้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูกเฉพาะส่วนหาคำตอบที่ผิดเพียงส่วนเดียวได้ 0.5 คะแนน และถ้าตอบไม่ถูกทั้ง 2 ส่วนได้ 0 คะแนน แล้วทำการวิเคราะห์คะแนนรายข้อของแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) พบว่า ได้ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .20-.47 และดำเนินการคัดเลือกข้อสอบจำนวน 10 ข้อตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.8 นำแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient method) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .729

3.9 นำแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่หาคุณภาพทุกขั้นตอนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

4.1 ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยถามเกี่ยวกับความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert) มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating scale) ที่ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 30 ข้อ ครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม โดยการแปลความหมายคะแนนใช้เกณฑ์ของ พงศ์เทพ จิระโร (2558, หน้า 15) โดยข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งแต่ละข้อคำถามกำหนดค่าคะแนนแต่ละอันดับ ดังตารางที่ 9 และตารางที่ 10

ตารางที่ 9 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก

ระดับ	Mid-point Average	แปลความหมาย
5	4.50 – 5.00	มากที่สุด
4	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
2	1.50 - 2.49	น้อย
1	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

ตารางที่ 10 ข้อคำถามของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ

ระดับ	Mid-point Average	แปลความหมาย
1	4.50 – 5.00	มากที่สุด
2	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
4	1.50 - 2.49	น้อย
5	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

4.3 นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ปรับข้อคำถามบางข้อให้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และปรับการใช้ภาษาให้ชัดเจนขึ้น

4.4 นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความสอดคล้องความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องในแต่ละด้านกับข้อคำถามของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

4.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

4.5 นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านท่าชุมอำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแบบลิเคิร์ต (Likert) ที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ เป็นรายข้อทั้งทางบวกและทางลบ โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซ็นต์ กับการทดสอบค่าที (t-test) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 118) แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อความที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้จำนวน 19 ข้อ

4.6 นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient method) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .881

4.7 นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไปกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองครั้งนี้โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi – experimental design) แบบไม่สุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม สอบก่อน – สอบหลัง (Non-randomized control group pretest posttest) (Gall, Gall, and Borg, 2007)

กลุ่มตัวอย่าง	การทดสอบก่อน การทดลอง	ตัวแปรทดลอง	การทดสอบหลัง การทดลอง
E	O1	X	O2
C	O1		O2
E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง (Experimental group)	
C	หมายถึง	กลุ่มควบคุม (Control group)	
O1	หมายถึง	การทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลอง (E) และกลุ่มควบคุม (C)	
X	หมายถึง	การจัดกระทำโดยใช้การจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ (FFI)	
O2	หมายถึง	การทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลอง (E) และกลุ่มควบคุม (C)	

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้แจงนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมให้ทราบถึงการเรียนการสอน โดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์และการสอนเขียนแบบปกติ เพื่อให้นักเรียน ปฏิบัติได้ถูกต้อง
2. ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทดสอบก่อนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบวัดความสามารถในการใช้ ไวยากรณ์ ใช้เวลา 1 คาบ
3. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนกับกลุ่มทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนการสอน โดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ และกลุ่มควบคุมโดยใช้แผนการจัดการเรียน การสอนเขียนแบบปกติ กลุ่มละ 12 แผน รวม 12 คาบเรียน (คาบเรียนละ 50 นาที)
4. ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ใช้เวลา 1 คาบ
5. นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการใช้ ไวยากรณ์ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมาประเมินให้คะแนน
6. นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน
7. สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการคำนวณและสถิติ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน โดยการหาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) และทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (Independent t-test)

2. นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน โดยการหาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (Independent t-test)

3. นำแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมาหาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดลองความแตกต่างของคะแนนเจตคติต่อการเขียน ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (Independent t-test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (พรรรณี ลีกิจวัฒน์นะ, 2556, หน้า 137)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยคำนวณจากสูตร (พรรรณี ลีกิจวัฒน์นะ, 2556, หน้า 142)

$$SD = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดแต่ละข้อยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพ

2.1 หาดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร (พรรรณี ลีกิจวัฒน์, 2556, หน้า 110)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	R	แทน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในข้อนั้น
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนในข้อนั้น
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากง่ายของแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 84)

$$p = \frac{R_H + R_L}{2n}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยากง่าย
	R_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกของข้อนั้นในกลุ่มสูง
	R_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกของข้อนั้นในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม (ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน)

2.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 84-85)

$$r = \frac{R_H - R_L}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	R_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกของข้อนั้นในกลุ่มสูง
	R_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกของข้อนั้นในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม (ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน)

2.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 25 % กักการทดสอบที่คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 97)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2 + S_L^2}{n}}} \quad df = 2(n - 1)$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติทดสอบที่
	\bar{X}_H	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนข้อนั้นในกลุ่มสูง
	\bar{X}_L	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนข้อนั้นในกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนข้อนั้นในกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนข้อนั้นในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม (ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน)
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

2.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α - Coefficient) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 99-101)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	\sum	แทน	ผลรวม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การทดสอบค่าเฉลี่ยในสองตัวอย่าง โดยใช้สถิติค่าที (Independent sample t-test) เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนแบบปกติ โดยคำนวณจากสูตร (พรอณี ลีกิจวัฒน์, 2556, หน้า 148)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1 - 1} + \frac{S_2^2}{n_2 - 1}\right)}{\left(\frac{S}{n_1 - 1}\right) + \left(\frac{S^2}{n_2 - 1}\right)} - 2$$

เมื่อ	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่ม 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่ม 2
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่ม 1
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่ม 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและขอเสนอข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลได้ตรงกัน ผู้วิจัยจึงนำเสนอสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติทดสอบที
*	หมายถึง	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์และการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์และการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตอนที่ 6 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 หลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์และ
การเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์
แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	32	63.53	11.381	2.238*	.029
กลุ่มควบคุม	30	57.40	10.098		

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการ
การเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ย 63.53 และ
นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ย 57.40 และจากการทดสอบ
สมมติฐานโดยใช้สถิติค่าที (Independent t-test) พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	32	6.38	1.947	2.819*	.007
กลุ่มควบคุม	30	5.03	1.790		

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 พบว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ย 6.38 และนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ย 5.03 และจากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติค่าที (Independent t-test) พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด
แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	32	4.09 (มาก)	.546	3.661*	.001
กลุ่มควบคุม	30	3.58 (มาก)	.533		

* $p < .05$

จากตารางที่ 13 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด
แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์และนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีเจตคติต่อ
การเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และจากการทดสอบสมมติฐานแบบมีทิศทางโดยใช้สถิติ
ค่าที (Independent t-test) พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการ
เรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนที่ได้รับการเรียน
การสอนเขียนแบบปกติมีระดับเจตคติหลังเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์และการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและ
หลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์แยกตามองค์ประกอบการเขียนภาษาอังกฤษ 5 ด้าน (n=32)

กลุ่มทดลอง	องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ					รวม
	เนื้อหา (30 คะแนน)	การลำดับ ความคิด (20 คะแนน)	การใช้ คำศัพท์ (20 คะแนน)	การใช้ภาษา (25 คะแนน)	กลไก การเขียน (5 คะแนน)	
ก่อนเรียน	7.03	5.28	6.22	5.44	1.41	25.34
หลังเรียน	18.81	12.16	14.13	15.28	3.16	63.53

จากตารางที่ 14 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบ
เน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนอยู่ใน
ระดับอ่อนมากทุกด้าน (ด้านเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ย 7.03 ด้านการลำดับความคิด มีคะแนนเฉลี่ย
5.28 ด้านการใช้คำศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ย 6.22 การใช้ภาษามีคะแนนเฉลี่ย 5.44 และกลไกการเขียน
มีคะแนนเฉลี่ย 1.41) และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ใน
ระดับปานกลาง (ด้านเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ย 18.81 ด้านการลำดับความคิด มีคะแนนเฉลี่ย 12.16
ด้านการใช้คำศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ย 14.13 การใช้ภาษามีคะแนนเฉลี่ย 15.28 และกลไกการเขียน
มีคะแนนเฉลี่ย 3.16) ซึ่งแสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถ
ในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์มากกว่าก่อนเรียนประมาณ 50% ในทุกองค์ประกอบของการเขียน
ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ก่อนเรียน	32	25.34	7.447		
หลังเรียน	32	63.53	11.381	24.764*	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 15 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 25.34 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 63.53 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติแยกตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ 5 ด้าน ($n=30$)

กลุ่มควบคุม	องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ					รวม
	เนื้อหา (30 คะแนน)	การเรียบเรียงเนื้อหา (20 คะแนน)	การใช้คำศัพท์ (20 คะแนน)	การใช้ภาษา (25 คะแนน)	กลไกทางภาษา (5 คะแนน)	
ก่อนเรียน	7.30	5.20	5.90	5.87	1.47	25.73
หลังเรียน	17.30	11.07	12.03	14.10	2.90	57.40

จากตารางที่ 16 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนอยู่ในระดับอ่อนมากทุกด้าน (ด้านเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ย 7.30 ด้านการลำดับความคิดมีคะแนนเฉลี่ย 5.20 ด้านการใช้คำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ย

5.90 การใช้ภาษามีคะแนนเฉลี่ย 5.87 และกลไกการเขียนมีคะแนนเฉลี่ย 1.47) และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (ด้านเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ย 17.30 ด้านการลำดับความคิดมีคะแนนเฉลี่ย 11.07 ด้านการใช้คำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ย 12.03 การใช้ภาษามีคะแนนเฉลี่ย 14.10 และกลไกการเขียนมีคะแนนเฉลี่ย 2.90) ซึ่งแสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบปกติมากกว่าก่อนเรียนประมาณ 50% ในทุกองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ก่อนเรียน	30	25.73	6.275		
หลังเรียน	30	57.40	10.098	19.533*	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 17 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 25.73 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 57.40 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ทั้งนี้จากการพิจารณาแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ พบว่า นักเรียนยังมีข้อบกพร่องในการนำโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนได้แก่ Present simple tense, Past simple tense, Present perfect tense และ Countable and uncountable noun (There is/ There are) มาใช้ในงานเขียนไม่เหมาะสมกับสถานการณ์

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้น
โครงสร้างไวยากรณ์และการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด
แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ก่อนเรียน	32	2.69	1.230		
หลังเรียน	32	6.38	1.947	11.131*	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 18 พบว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ก่อนเรียนมีคะแนน
เฉลี่ย 2.69 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 6.38 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอน
โดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนแบบปกติ

กลุ่มควบคุม	<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ก่อนเรียน	30	2.33	1.093		
หลังเรียน	30	5.03	1.790	9.781*	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 19 พบว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 2.33 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.03 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 6 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์และการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ตารางที่ 20 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับเจตคติ
ด้านความรู้ความเข้าใจ	4.29	.681	มาก
1.1 การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากขึ้น	4.63	.976	มากที่สุด
1.2 การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง	4.53	1.135	มากที่สุด
1.3 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบในการใช้ภาษามากขึ้น	4.53	.915	มากที่สุด
1.4 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไม่มี ความสำคัญต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นของข้าพเจ้า	3.44	1.813	ปานกลาง
1.5 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีการทำงานอย่างเป็นระบบและมีแบบแผน	4.31	1.061	มาก
ด้านความรู้สึก	3.82	.778	มาก
2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในการแสดงออก	4.78	.608	มากที่สุด

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับเจตคติ
2.2 ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ในชั่วโมงเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ	4.22	1.211	มาก
2.3 ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายและยุ่งยากทุกครั้งที่ได้รับงานเขียนคืนเพื่อปรับปรุงแก้ไข	3.31	1.575	ปานกลาง
2.4 ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อวันนั้นๆ ไม่ได้เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ	3.09	1.766	ปานกลาง
2.5 ข้าพเจ้ารู้สึกสนุก เพลิดเพลินในขณะที่ทำกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ	4.06	1.413	มาก
2.6 ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถเขียนภาษาอังกฤษให้ผู้อ่านเข้าใจได้	4.81	.471	มากที่สุด
2.7 ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจและกดดันทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบการเขียนภาษาอังกฤษ	3.25	1.704	ปานกลาง
2.8 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดข้อผิดพลาดเพราะเป็นทักษะที่ยากและต้องใช้เวลาในการฝึกฝนค่อนข้างมาก	3.06	1.777	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรม	4.29	.568	มาก
3.1 ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ในทักษะการฟัง พูด อ่าน มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชั่วโมงเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ	4.84	.448	มากที่สุด
3.2 กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างความรู้ร่วมมือในการแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดี	4.41	1.073	มาก
3.3 ข้าพเจ้ามักฝึกเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่ครูให้เสมอ	4.47	.879	มาก
3.4 การเขียนภาษาอังกฤษส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเป็นคนช่างสังเกตและรู้จักค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น	4.63	.751	มากที่สุด
3.5 ข้าพเจ้าพยายามเลี่ยงการตอบคำถามเมื่อครูถามเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในขณะที่เรียน	3.28	1.442	ปานกลาง
3.6 ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่านี้	4.09	1.353	มาก
รวม	4.09	.546	มาก

จากตารางที่ 20 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและมีคะแนนเฉลี่ย 4.09 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับมาก (ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ย 4.29 และด้านความรู้สึกมีคะแนนเฉลี่ย 3.82 ตามลำดับ) แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ส่งผลให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 21 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับเจตคติ
ด้านความรู้ความเข้าใจ	3.81	.574	มาก
1.1 การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากขึ้น	4.27	.868	มาก
1.2 การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง	3.83	1.053	มาก
1.3 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบในการใช้ภาษามากขึ้น	4.00	1.017	มาก
1.4 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไม่มีผลสำคัญต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นของข้าพเจ้า	3.17	1.262	ปานกลาง
1.5 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีการทำงานอย่างเป็นระบบและมีแบบแผน	3.77	.935	มาก
ด้านความรู้สึก	3.40	.743	ปานกลาง
2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในการแสดงออก	3.70	1.317	มาก
2.2 ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ในชั่วโมงเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	3.77	1.006	มาก
2.3 ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายและยุ่งยากทุกครั้งที่ได้รับงานเขียนคืนเพื่อปรับปรุงแก้ไข	2.87	1.167	ปานกลาง

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับเจตคติ
2.4 ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อวันนั้นๆ ไม่ได้เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ	2.87	1.332	ปานกลาง
2.5 ข้าพเจ้ารู้สึกสนุก เพลิดเพลินในขณะที่ทำกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ	3.63	1.159	มาก
2.6 ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถเขียนภาษาอังกฤษให้ผู้อ่านเข้าใจได้	3.87	1.224	มาก
2.7 ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจและกดดันทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบการเขียนภาษาอังกฤษ	3.13	1.279	ปานกลาง
2.7 ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจและกดดันทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบการเขียนภาษาอังกฤษ	3.13	1.279	ปานกลาง
2.8 การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดข้อเท็จเพราะเป็นทักษะที่ยากและต้องใช้เวลาในการฝึกฝนค่อนข้างมาก	3.33	1.241	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรม	3.67	.608	มาก
3.1 ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ในทักษะการฟัง พูด อ่าน มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชั่วโมงเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ	4.17	.834	มาก
3.2 กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดี	3.60	1.276	มาก
3.3 ข้าพเจ้ามักฝึกเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่ครูให้เสมอ	3.53	1.279	มาก
3.4 การเขียนภาษาอังกฤษส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเป็นคนช่างสังเกตและรู้จักค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น	4.10	1.062	มาก
3.5 ข้าพเจ้าพยายามเลี่ยงการตอบคำถามเมื่อครูถามเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในขณะที่เรียน	2.77	1.165	ปานกลาง
3.6 ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่านี้	3.83	1.020	มาก
รวม	3.59	.534	มาก

จากตารางที่ 21 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและมีคะแนนเฉลี่ย 3.59 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแต่ละด้านมีเจตคติอยู่ในระดับมาก (ด้านความรู้ความเข้าใจมีคะแนนเฉลี่ย 3.81 ด้านพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ย 3.67 และด้านความรู้สึกมีคะแนนเฉลี่ย 3.82 ตามลำดับ) แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนเขียนแบบปกติส่งผลให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

ทั้งนี้ในระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้งไวยากรณ์ ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและบางครั้งได้สอบถามจากนักเรียนซึ่งมีประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 นักเรียนชอบงานที่มีการวางแผนภาษา เพราะนักเรียนมีโอกาสในการถามและตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใกล้ตัว เป็นสิ่งที่นักเรียนตอบได้ด้วยความคิดเห็นหรือความรู้สึกส่วนตัว จึงรู้สึกสนุกในการซักถาม รวมทั้งมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันและมีความเห็นร่วมกันในการแก้ปัญหา

ประเด็นที่ 2 นักเรียนให้ความเห็นว่า ลักษณะของไวยากรณ์ค่อนข้างยาก ทำให้นักเรียนไม่มั่นใจว่าตนเองเข้าใจข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ และเกิดความสับสน แต่การสอนนี้สามารถขอคำแนะนำและข้อมูลย้อนกลับเพื่อตรวจสอบความผิดพลาดของงานเขียนได้ จึงทำให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าเดิม

ประเด็นที่ 3 นักเรียนให้ความเห็นว่ากิจกรรมการสอนนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนค้นคว้าและปฏิบัติด้วยตนเอง อีกทั้งมีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับครูและนักเรียนด้วยกันเองระหว่างเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นต่อการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 62 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ใช้เวลาเรียนกลุ่มละ 14 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ 12 แผน สำหรับกลุ่มทดลองและแผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ 12 แผน สำหรับกลุ่มควบคุม แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบอัตโนมัติค่าความเชื่อมั่น (α - Coefficient) เท่ากับ .675 แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ แบบปรนัยหาคำตอบที่ผิดและเติมคำตอบที่ถูกต้องแทนที่มีค่าความยาก-ง่ายระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20-.47 มีค่าความเชื่อมั่น (α - Coefficient) เท่ากับ .729 และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น (α - Coefficient) เท่ากับ .881 โดยทำการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มก่อนทดลองและหลังการทดลอง และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการทดลอง การวิเคราะห์ข้อมูล ให้การคำนวณคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และในการทดสอบสมมติฐาน ใช้สถิติค่าที (Independent t-test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

จากงานวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สื่อสารความหมายของเนื้อหาให้สอดคล้องกับ โครงสร้างไวยากรณ์และหน้าที่ทางภาษา นักเรียนมีการสังเกต คิด ให้เหตุผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและนำความคิดมาวางแผนและออกแบบการใช้ภาษา จนสร้างงานเขียนด้วยตัวของนักเรียน ดังชั้นที่ 1 ชั้นเสนอเนื้อหา นักเรียนได้สังเกตและพิจารณาการใช้ภาษาจากเนื้อหาที่เรียน มีการโต้แย้ง วิเคราะห์ และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลักภาษา โดยครูให้คำแนะนำเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงแก้ไข ส่วนชั้นที่ 2 ชั้นปฏิบัติการภาษา นักเรียนร่วมกันอภิปราย

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งทำให้นักเรียนได้มองเห็นข้อผิดพลาดและสามารถระบุถึงปัญหาจนนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจถึงความหมายและหน้าที่ของโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งนักเรียนได้ฝึกใช้กลวิธีในการสร้างข้อมูลกับงานเขียนให้สอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งนี้ นักเรียนได้วางแผนและออกแบบงานเขียนโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนมีข้อมูลหรือเนื้อหาสำหรับเขียนในงานเขียนของตนมากขึ้น ในชั้นประยุกต์ใช้ภาษา นักเรียนลงมือสร้างงานเขียนโดยนำเนื้อหาที่ออกแบบหรือเขียนร่างมาจัดเรียงลำดับความคิด ทำให้นักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ต่อเนื่องและสอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ หน้าที่ทางภาษาและสามารถใช้ได้เหมาะสมกับหัวข้อที่เรียน ซึ่งงานเขียนนี้อาจมีข้อผิดพลาดหลายแห่ง เช่น ความสอดคล้องระหว่างประธาน กริยา เรื่องการสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า จึงมีการอ่านทบทวน ตรวจทานงานเขียนของตนเอง แลกเปลี่ยนงานเขียนกับเพื่อน และจากคำชี้แนะจากครู มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมงานเขียนได้ตลอดเวลา และชี้แนะผลงานนักเรียนนำเสนองานเขียนและครูให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนอีกครั้ง ดังกล่าวข้างต้นการจัด การเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถเขียนงานเขียนภาษาอังกฤษได้จากการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับลักษณะของไวยากรณ์ที่มี ต่องานเขียนและสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาใช้ในเขียนได้ ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากยิ่งขึ้น ดังที่ เอลลิส (Ellis, 1990, 1993, 1998) ได้ เสนอว่า การสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ช่วยให้นักเรียนสามารถแยกแยะและเข้าใจ ความหมายของโครงสร้างทางภาษา ด้วยการสรุปความรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์จนสามารถค้นพบ กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยตัวเอง มีการฝึกใช้โครงสร้างภาษาที่ได้เรียนรู้มาควบคู่กัน จนสามารถ สร้างงานเขียนได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับไบรท์และแมคเกรเกอร์ (Bright and McGregor, 1976) ได้กล่าวถึงนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษต้องเรียนไวยากรณ์อังกฤษ เพื่อว่าประโยคที่นักเรียนผลิต จะเป็นประโยคที่สอดคล้องกับโครงสร้างภาษาอังกฤษในรูปแบบที่ยอมรับได้ที่มีผลต่อการเขียน และความสัมพันธ์ของภาษาเขียน วิดโดสัน (Widdowson, 1978) ได้กล่าวว่านักเรียนที่มี ความสามารถในการเขียนต้องประกอบด้วยความรู้ในกฎเกณฑ์ของภาษาและความสามารถในการ ใช้ภาษา และไวท์ (White, 1980) อธิบายว่า การเขียนเป็นการเรียบเรียงประโยคที่เชื่อมโยงกัน อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสมเหตุสมผลเหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งผู้เขียนต้องการที่จะสื่อสารได้ ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเฟย หวาง (Fei Wang, 2555) ที่พบว่า การเรียน Verb to be โดยเน้นโครงสร้างในบริบทที่เน้นทั้งความหมาย

และโครงสร้างภาษาช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความรู้และความสามารถในการใช้ Verb to be เพิ่มขึ้นและงานวิจัยของ Wu (2005) ที่พบว่า การสอนเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ในการเรียนภาษาที่สองช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนภาษาของนักเรียนทั้งในด้านทักษะการพูดสื่อสาร การเขียนและด้านไวยากรณ์สูงขึ้น

จากการพิจารณาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์พบว่า นักเรียนยังมีข้อบกพร่องในการนำโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียน ได้แก่ Present simple tense, Past simple tense, Present perfect tense และ Countable and uncountable noun (There is/ There are) มาใช้ในงานเขียนไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ มีประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 การใช้ Present simple tense นักเรียนบางคนมักจะเขียนคำกริยาไม่เติม s หรือ es เมื่อประโยคนั้นมีประธานเป็นเอกพจน์ และเกิดการสับสนในการเติม s หรือ es หลังประธานที่เป็นพหูพจน์ แต่ยังสามารถสื่อความหมายของประโยคได้

ประเด็นที่ 2 การใช้ Past simple tense คำกริยาที่ใช้ในประโยคจะต้องเป็นอดีต ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปหรือเติม ed นักเรียนมักจะเขียนคำกริยาในรูปเดิมหรือเติม ed โดยไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยา ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเปลี่ยนไป

ประเด็นที่ 3 การใช้โครงสร้าง Present perfect tense มีความถูกต้องไม่เป็นที่น่าพอใจ เนื่องจากนักเรียนบางคนไม่สามารถแยกได้ว่าเหตุการณ์ลักษณะใดควรใช้กับโครงสร้างใด นักเรียนจึงเกิดความสับสนในการเขียน

ประเด็นที่ 4 การใช้ Countable and uncountable noun (There is/ There are) นักเรียนสามารถนำมาใช้ในประโยคที่ต้องการได้ถูกต้องและสื่อความหมายได้ชัดเจนที่สุด แต่ยังมีการสะกดคำ หรือใช้คำศัพท์ผิดบ้างเล็กน้อย

จากงานเขียนนักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาและใช้โครงสร้างประโยค ทั้งการสะกดคำ การใช้คำศัพท์ การย่อหน้า และการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยค ทั้งนี้ยังมีข้อผิดพลาดจากงานเขียนของนักเรียนอยู่บ้างแต่งานเขียนนั้นยังสื่อความหมายได้ โดยนักเรียนให้เหตุผลว่า ยังไม่มีความคุ้นเคยและต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่านี้ ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2555, หน้า 51-59) เสนอการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนองว่า ในการเรียนการสอนหากต้องการให้นักเรียนมีทักษะในเรื่องใดครูจะต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง แล้วควรให้นักเรียนฝึกนำการเรียนรู้นั้นไปใช้บ่อย ๆ และไวท์ (White, 1980, p. 6) เสนอความเห็นว่าการสื่อสาร โดยเรียบเรียงลำดับประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียน

การสอนเขียนภาษาอังกฤษผู้วิจัยไม่ได้จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยากและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษา จึงทำให้เกิดข้อบกพร่องต่อกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับพิตรวัลย์ โกวิทท์ (2537, หน้า 17) เสนอความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาควรสอนจากเรื่องที่ย่างไปยาก โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัย เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สังเกตและพิจารณาการใช้ภาษาจากเนื้อหาที่เรียน นักเรียนวิเคราะห์และให้เหตุผลเกี่ยวกับหลักภาษาและร่วมกันอภิปรายนำผลการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์จากเนื้อหานั้นจนนำมาสรุปเป็นความรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วยตัวเอง ซึ่งนักเรียนสามารถเข้าใจถึงความหมายและหน้าที่ของโครงสร้างไวยากรณ์ โดยครูคอยให้คำชี้แนะให้คำปรึกษาถึงหลักการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในสถานการณ์ที่ถูกต้อง ตลอดจนนักเรียนฝึกใช้โครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่กันดังที่ เอลลิส (Ellis, 1998, pp. 39-60) เสนอว่า นักเรียนสามารถทำความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นเป้าหมายด้วยวิธีการสรุปความรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์จากการฟัง หรือการอ่านข้อความที่มีโครงสร้างไวยากรณ์แฝงอยู่ได้ และสวैनและแลบกินส์ (Swain and Lapkins, 1995, pp. 371-391) เสนอว่า การที่นักเรียนสังเกตได้ถึงรูปแบบไวยากรณ์ในข้อมูลภาษาในขณะที่กำลังฝึกใช้ภาษาเป้าหมายเป็นการเอื้อต่อการจดจำภาษา พร้อมกับการได้รับรู้ถึงปัญหาการใช้ภาษาของตนเอง นำไปสู่กระบวนการด้านความรู้ความเข้าใจที่ให้นักเรียนได้สรุปความรู้ทางภาษาและเสริมสร้างความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่ตนมีอยู่ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนูแนน (Noonan, 2004) ที่พบว่า ความรู้ชัดแจ้งในไวยากรณ์สามารถสนับสนุนการได้มาซึ่งความรู้ที่แฝงอยู่ภายในไปจนถึงการสังเกต ครูสามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไปไปจนถึงการสอนที่ชัดแจ้ง การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไป ไปจนถึงการสอนที่ชัดแจ้ง การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนได้สังเกตโครงสร้างและเติมคำให้สมบูรณ์

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัย เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ เป็นการเรียนการสอน

ที่ให้นักเรียนมีการคิด ให้เหตุผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ระหว่างกลุ่มเพื่อน วางแผนและ ออกแบบการใช้ภาษา ตลอดจนสร้างงานเขียนด้วยตัวของนักเรียนเอง ส่งผลให้นักเรียนมี ความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รู้จักคิดวางแผนในงานเขียน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีร่วมกันระหว่างนักเรียน มีความเข้าใจถึงความสามารถของแต่ละบุคคลที่แตกต่าง กัน ช่วยเหลือและยอมรับซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนต่องานเขียนหนึ่ง ๆ ทำให้นักเรียนสามารถ เขียนงานเขียนออกมาได้ดีและสมบูรณ์จึงส่งผลต่อมีความรู้สึกที่ดีในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษ และเมื่อนักเรียนมีความรู้สึกที่ดีในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่าใด การพัฒนา ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจะดีขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้ต้องมีความพยายามและ การฝึกฝนอยู่บ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น อาจด้วยเหตุนี้ ทำให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนเป็น รูปแบบฟังครูอธิบาย ทำแบบฝึกหัดและใบงานทำให้นักเรียนไม่มีอิสระในการแสดงความคิดเห็น และการวางแผนงานเขียนของตนเอง ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ไม่ดีนักต่อการเขียนภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาได้ช้าตามไปด้วย ดังที่ ซาวิญนอน (Savignon, 1972 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 47) กล่าวว่า กิจกรรมที่ใช้ใน การเรียน ความสามารถของแต่ละบุคคลและบริบทของการเรียนตอบสนองให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี ส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติอาจเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนนั้นและสมยศ นาวิการ (2541, หน้า 155) กล่าวว่า การตอบสนอง ความต้องการของนักเรียนจนเกิดเจตคติที่ดี จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ในระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและสอบถามจากนักเรียน ซึ่งมีประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 นักเรียนชอบกิจกรรมที่มีการวางแผนภาษา เพราะนักเรียนมีโอกาส ในการถามและตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใกล้ตัว เป็นสิ่งที่นักเรียนตอบได้ด้วยความคิดเห็นหรือ ความรู้สึกส่วนตัวจึงรู้สึกสนุกในการซักถาม รวมทั้งมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีความเห็นร่วมกันในการแก้ปัญหา ดังที่ คัมป์ (Combs, 1996, pp. 192-199) เสนอ ความเห็นว่า การทำงานร่วมกันกับเพื่อน ๆ ในการวางแผนและหาข้อมูลในการเขียน ตลอดจน แก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ต้องการให้นักเรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน อีกทั้งได้ ประโยชน์ในการเรียนรูภาษาและทักษะการเขียนจากเพื่อนในกลุ่มอีกด้วย

ประเด็นที่ 2 นักเรียนให้ความเห็นว่า ลักษณะของไวยากรณ์ค่อนข้างยาก ทำให้นักเรียนไม่มั่นใจว่าตนเองเข้าใจข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ และเกิดความสับสน แต่การสอนนี้สามารถขอคำแนะนำและข้อมูลย้อนกลับเพื่อตรวจสอบความผิดพลาดของงานเขียนได้ จึงทำให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าเดิม ดังที่ เอลลิส (Ellis, 1998, pp. 39-60) เสนอความเห็นว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อใช้ภาษาไม่ถูกต้อง จะเกิดขึ้นในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกใช้ภาษาและเกิดการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องวิธีการนี้สามารถช่วยให้นักเรียนสังเกตเห็นข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างภาษาที่ถูกต้องได้

ประเด็นที่ 3 นักเรียนให้ความเห็นว่ากิจกรรมการสอนนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนค้นคว้าและปฏิบัติด้วยตนเอง อีกทั้งมีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับครูและนักเรียนด้วยกันเองระหว่างเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นต่อการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ดังที่ พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 17) นาดยา บิลันธนานนท์ (2545, หน้า 86) และ ประนอม สุรัสวดี (2545, หน้า 1) เสนอความเห็นว่าการกิจกรรมและวิธีของการสอนที่ครูเน้นการปฏิสัมพันธ์จะนำไปสู่การที่นักเรียนมีสิทธิ์ที่จะเลือกวิธีการเรียนรู้ของตนเอง และให้นักเรียนมีโอกาสค้นคว้าและปฏิบัติจริงด้วยตนเอง จนนักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้

จากการวิจัยครั้งนี้พอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ มีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาศักยภาพด้านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อเขียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนเขียนภาษาอังกฤษแบบปกติ ดังนั้น การเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ จึงเป็นวิธีการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่มีความเหมาะสมวิธีหนึ่งแก่นักเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในช่วงโม่งแรกของการเรียนการสอน ควรมีการปฐมนิเทศนักเรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อเป็นการแนะนำกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเข้าใจถึงขั้นตอนและบทบาทของตนเองในการร่วมกิจกรรมนี้อย่างถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น

1.2 ควรมีการใช้การสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในทุกระดับ เนื่องจากมีผลดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษและการเรียนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทำให้นักเรียนได้ทราบข้อผิดพลาดทางรูปแบบภาษาของตน ได้คิด และแก้ไข ข้อผิดพลาดนั้น ๆ ด้วยตนเอง มีการปรับปรุงและพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของตนให้ดียิ่งขึ้น

1.3 นักเรียนในห้องเรียนควรมีจำนวนไม่มากจนเกินไป เพื่อให้ครูใช้การสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนได้อย่างเต็มที่และทั่วถึง เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ต้องใช้เวลาในการจัดกิจกรรมค่อนข้างมาก เพราะนักเรียนต้องใช้เวลาในการคิดพิจารณาข้อผิดพลาดของตนเอง ควรมีการปรับความยืดหยุ่นเวลาให้เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำแนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ไปศึกษาผลที่มีต่อตัวแปรตามอื่น นอกเหนือจากความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ และไปปรับใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อให้งิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมีความหลากหลายและเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนสูงสุด

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรการศึกษาแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2530). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- กาญจนา พรหมชาว. (2553). *การใช้แนวการสอนพหุประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุสุมา ล่ามไญ. (2538). *การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษา*. ปัตตานี: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. เอกสารการสอน.
- ชนันรัตน์ วิจิตรโท. (2553). *ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ที่จัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, โครงการบัณฑิตศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ Motivational strategies: Enhancing English Language Skills. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 89.
- เดวิด พอล. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเริ่มเขียน* (ปราณี ธนะชานันท์, แปล). กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- ทิพนิภา อรุณวิภาส. (2552). *ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบและต่างวิธีที่มีต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, โครงการบัณฑิตศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ทิสนา แคมมณี. (2555) *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นาตยา ปิณฑนนท์. (2545). จากมาตรฐานสู่ชั้นเรียน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประนอม สุรัสวดี. (2544). 45 กิจกรรมและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พีระพัทธนา.
- ปริญญารัตน์ ศิลาเลิศ. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). จิตวิทยาการศึกษา. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ: บริษัทพิมพ์ดีจำกัด.
- พงศ์เทพ จิระโร. (2558). หลักการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5). ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. เอกสารการสอน.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่...การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พระจักรพงษ์ ทะระมา. (2550). การบูรณาการการสอนไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนในระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. เอกสารการสอน.
- พรณี ลีกิจวัฒน์. (2556). การวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: ครูศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
เอกสารการสอน.

- พัชรินทร์ ธรรมจรรยา. (2557). *การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไวยากรณ์เรื่อง Past simple tense ตามแนวคิดวิธีการสืบค้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2550). *ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแนวสร้างเสริมความรู้*. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิทยา ทิพวัจนา. (2553). *ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นเนื้อหาที่ใช้ผสมผสานกับงานปฏิบัติแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความรู้ด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- ไพศาล หวังพานิช (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เพ็ญ หวาง. (2555). *ผลการเรียน Verb to be โดยใช้กิจกรรมที่เน้นโครงสร้างภาษาของนักเรียนชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาภาษาอังกฤษศึกษา, สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- รัตนพร ชื่นจิตร. (2553). *ผลการพัฒนาการเรียนรูไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยโคลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รุ่งทิวา ไชประภาย. (2550). *การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค EEE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ล้วน สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2558). *ทฤษฎีภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอน.
- ศิวกร สุวรรณไตรย์. (2552). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์พฤติกรรม การกล้าแสดงออกทางความคิดและเจตคติต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แนวคิด พหุสัมพันธ์และเทคนิคผังความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2556). *ค่าสถิติพื้นฐานพื้นฐาน การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556*. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2559, จาก https://www.02dual.com/admission_news/505/ค่าสถิติพื้นฐาน_O_NET_2556.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2557). *ค่าสถิติพื้นฐานพื้นฐาน การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2557*. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2559, จาก https://www.02dual.com/admission_news/505/ค่าสถิติพื้นฐาน_O_NET_2557.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2558). *ค่าสถิติพื้นฐานพื้นฐาน การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558*. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2559, จาก <http://www.onetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/Notice/FrBasicStat.aspx>.
- สมยศ นาวิการ. (2541). *การบริหารเชิงกลยุทธ์และนโยบายเชิงธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ.
- สามารถ ประเสริฐโส .(2557). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและการสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์การศึกษมหา บัณฑิต, หลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนันทา อินทร์คำเชื้อ. (2552). *การใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความรู้คำศัพท์ของนักเรียน ในระดับกำลังพัฒนา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภัทรา อักษรานุกะระห์. (2530). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอน.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยเส็ง.
- อัฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อัฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*
(พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญญารัตน์ อุดุ่ยรัตนกุล. (2554). *การใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถ*
ด้านการพูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ,
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Balinda, H. (2007). *Using the process approach to teach writing in 6 Hong Kong*
Primary classrooms. Hong Kong: City University of Hong Kong University.
- Bialystok E. (1990). *Communication-strategies*. Oxford: Blackwell.
- Bright, J.A. & McGregor, G.P. (1976). *Teaching English as a second language*. London:
Longman Group Ltd.
- Byrne, D. (1988). *Teaching writing skills*. Longman handbooks for language teachers
series: Longman.
- Byrne, D. (1990). *Process VS Content. English teaching in perspectives*. London:
Longman.
- Chen, Li-Ling. (2005). A effect of the use of L1 in a multimedia tutorial on grammar
learning: An Error analysis of Taiwanese beginning EFL learners' English
Essays. *The Asian EFL Journal Press*. 8(2): 76-110.
- Edwards-Groves, Christine Joy. (2011). The multimodal writing process: Changing
practices in contemporary classrooms. *Language and Education*. 25(1):
49-64.
- Ellis, R. (1990). *Form-focused instruction and second language learning*. Blackwell:
Blackwell Publishers.
- Ellis, R. (1993). Interpretation based grammar teaching. *System* 21(1), 69-78.

- Ellis, R. (1998). Teaching and research: Options in grammar teaching. *TESOL Quarterly* 32(1), 39-60.
- Ellis, R. (2001). *Form-focused instruction and second language learning*. Malden, MA: Blackwell Publishers.
- Gall, M.D., Gall, J.P., & Borg, W.R. (2007). *Educational research*. New York, NY: Pearson Education.
- Graham, S., and Sandmel, K (2011). The process writing approach: A meta-analysis, *Journal of Educational Research*. 104(6): 396-407.
- Harrington (2002). A study of the effects of two method of teaching composition to twelfth grades. *Dissertation Abstracts International*.
- Hedge, T. (1989). *Writing*. Hong Kong: Oxford University.
- Hiroshi Muranoi. (2000). *Focus on Form through interaction enhancement: Integrating formal instruction into a communicative task in EFL classrooms*. Language Learning.
- Howatt, A.P.R. (1984). *A history of English language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Hymes, J.L. (1981). *Teaching the child under six* (3rd. ed.). Columbus, OH: Merrill.
- Jacobs, H.L., Zinkgraf, S.A., Wormuth, D.R., Harflel, V.F., & Hughey, J.B. (1981). *Testing ESL composition: A practical approach*. Rowley, MA: Newbury House Publishers.
- Laufer, B. (2005). *Focus on form in second language vocabulary learning*. *Eurosla yearbook*, 223-250. John Benjamin's Publishing Company.
- Long, M. (1991). *A design feature in language teaching methodology*. In K. de Bot, r. Ginsberg and C. Kramsch (eds). *Foreign Language Research in Cross-cultural Perspective*. Amsterdam: John Benjamins.
- Long, M. (1996). *The role of linguistic environment in second language acquisition*. In W. Richie and T. Bhatia (eds). *Handbok of Research on Second Language Acquisition*. New York: Academic.

- Lyster R and Ranta L. (1997). Corrective feedback and learner uptake: Negotiation of form in Communicative classrooms. *Studies in Second Language Acquisition*. 19, 46-48
- Noonan, F.J. (2004). *Teaching ESL students to "Notice" grammar*. Retrieved from <http://iteslj.org/Techniques/Noonan-Noticing.html>.
- Patty, G. (1985). *Language workbook and practice materials, development language skills In the elementary school*. New York: Allyn and Bacon.
- Patty, W.T., Dorothy, C.P., & Majorie F. (1985). *Teaching experience in language: Tools and techniques for language arts methods*. (4th ed.). New York: Allyn and Bacon.
- Pincas, Ann. (1982). *Teaching English writing*. London: McMillan Press.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in teaching writing*. New York: Oxford University Press.
- Spada, N. and Lightbown, P. (1989). *Intensive ESL programs in Quebec primary school*. *TESL Canada Journal*, 7, 11-32.
- Spada, N. (1997). Form-focused instruction and second Language acquisition. A review of classroom and laboratory research. *Language Teaching*, 29, 1-15.
- Swain, M., & Lapkins, S. (1995). *Communicative competence: Some roles of Comprehensible input and comprehensible output in its development*. In S. Gass and C. Maddan (eds.). *Input in Second language acquisition*.
- Valette, R. M., & Disick, R. (1972). *Modern language performance objective and individualization*. New York: Harcourt Brace Javanovich.
- Valette, R. M. (1977). *Modern language testing: A handbook*. New York: Harcourt Brace & World.
- White, R.V. (1980). *Teaching written English*. Oxford: Oxford University.
- Widdowson, H.G. (1978). *Teaching language as communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Winkins, D.A. (1976). *National syllabuses*. London: Oxford University Press.
- Wu, G. (2005). The discourse function of the Chinese particle NE in statements. *Journal of the Chinese Language teacher association*. 36(1): 1-14.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรง
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร อาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
จังหวัดชลบุรี
2. ดร.พรธมลย์ เกวะระ อาจารย์ภาควิชาบัณฑิตนานาชาติ
และทรัพยากรมนุษย์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
จังหวัดชลบุรี
3. อาจารย์อรุณวรรณ ชูสังกิจ อาจารย์ภาควิชามนุษยศาสตร์และ
ศิลปกรรม สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
กรุงเทพมหานคร
4. อาจารย์อุ๋นเรื่อน เนืองจ่านงค์ ครูชำนาญการพิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ
โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 2
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาเขต 6 จังหวัดฉะเชิงเทรา
5. อาจารย์อรุณี กว้านสกุล ครูชำนาญการพิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ
โรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา)
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสุโขทัย เขต 2

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ โทร ๒๐๒๙, ๒๐๖๙
 ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๑๙๖๐ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙
 เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
 เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร
 สิ่งที่ส่งมาด้วย คำร้องขอวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๙, ๒๐๖๙
 ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๑๙๖๐ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙
 เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
 เรียน ดร.พรพนวลัย เกวระระ

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำโครงการวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษา
 มหบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์
 เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อ
 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการ
 ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้ว
 เห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการ
 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็น
 อย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๑๓๓๒

(สำเนา)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข

อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์อรุณวรรณ ชูสังกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำโครงการวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๙๐-๖๘๔๑๖๘๙

ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๑๓๓๒

(สำเนา)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข

อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ กรรณาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์อุ้นเรือน เนื่องจำนงค์

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำโครงการวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๙๐-๖๘๔๑๖๘๙

(สำเนา)

ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๑๓๓๒

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข

อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์อรุณี กว้านสกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำโครงการวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๙๐-๖๘๔๑๖๘๙

(สำเนา)

ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ว.๐๓๒๗

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๙ ถ.สิงหนาทบางแสน ต.แสนสุข

อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านท่าชุม จังหวัดสุโขทัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยมี ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ ขออำนาจความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองระหว่างวันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ หนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคิวิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๙๐-๖๔๔๑๖๘๙

ที่ ศธ. ๖๒๑๘/ ว.๐๓๒๗

(สำเนา)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข

อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลทุ่งเสลี่ยม (บ้านเหมืองนา) จังหวัดสุโขทัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวทัศนิกา วงศ์เครือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” อยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.จันทร์พร พรหมมาศ ประธานกรรมการมีความประสงค์ ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองระหว่างวันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ อนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๙

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๘๕

ผู้วิจัย ๐๙๐-๖๔๑๖๘๙

ภาคผนวก ข

- แผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิด
แบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์
- แผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ
- แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- แบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

แผนการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Personal Identification	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป 6/ 3 เลือก/ ระบุนโยบาย หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน

ต 1.1 ป 6/ 4 บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

ต 1.2 ป 6/ 5 พูด/ เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

ต 1.3 ป 6/ 3 พูด/ เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลของตนเอง
2. นักเรียนอธิบายการใช้โครงสร้างประโยค Present simple tense ได้

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

Function : Analyzing about form

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 3 คน
2. ให้นักเรียนร่วมกันสังเกตและพิจารณาวิธีการใช้โครงสร้างรูปแบบของภาษาจากข้อมูลส่วนตัวของ John Simon ในใบความรู้ที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย ชื่อ อายุ สัญชาติ อาชีพ ที่อยู่ เบอร์โทร

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการภาษา (Practice)

1. นักเรียนระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของ John Simon ในความรู้ที่ 1 ร่วมกับครู เช่น What is John's occupation? / John's occupation is เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลตนเองให้ได้มากที่สุด

ขั้นที่ 3 ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production)

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์และสรุปโครงสร้างไวยากรณ์จากเนื้อหาดังกล่าว รวมทั้งค้นหาคำศัพท์ใหม่ในเนื้อหาและทำการบันทึกโครงสร้างทางภาษาที่ได้ ครูให้ความช่วยเหลือและให้คำชี้แนะในการปรับปรุงแก้ไขหลักการใช้รูปแบบภาษาขณะนักเรียนทำกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานหรือการใช้ภาษา (Publishing)

1. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับผลการศึกษารูปแบบโครงสร้างทางภาษา โดยแต่ละกลุ่มต้องให้เหตุผลและอธิบายถึงรูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ได้
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมตรวจสอบโครงสร้างทางภาษาที่ได้จากการศึกษาของกลุ่มอื่น เพื่อดูประเด็นความถูกต้องและความคลาดเคลื่อนของโครงสร้างไวยากรณ์

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's book 6
2. Power point
3. Handout

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการใช้คำศัพท์ในการพูดและเขียนของนักเรียน
2. ตรวจสอบบันทึกความรู้เรื่องศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้อธิบายข้อมูลส่วนตัว
3. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

Handout 1

Name	: John Simon
Occupation	: Student
Age	: 11
Nationality	: Thai
Address	: 27/82 Pracharat I Road, Dusit, Bangkok
Telephone number:	09-94589933

John's story

His name is John Simon. He is eleven years old. He is Thai. He is brown color of hair. He is brown color of eyes. His address is 27/82 Pracharat I Road, Dusit, and Bangkok. There are four people in his family. His mother's name is Jene and his father's name is Jim. He has got one sister. Her name is Jenny and she's nine years old. They have got one dog and two cats.

John is in grade six. He likes English. Jenny is in grade three and she also likes English. His father is a teacher. He teaches science and physics. His mother is a housewife. John has ever cleaned the house with his mother and his sister on holiday.

John's favorite food is fried rice and chicken. His favorite sport is football. He plays football every day with his friend. His professional football team is Liverpool and his favorite football player is Luis Suarez. His hobby is collecting stamp about Liverpool football team. He would like to be a football player in his future.

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Personal description	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

- ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป 6/ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว
- ต 2.2 ป 6/ 1 บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายการใช้โครงสร้างประโยค Present simple tense
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยค Present simple tense
3. นักเรียนสามารถเขียนโดยใช้โครงสร้างประโยค Present simple tense

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

Function : Planning about form

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. นักเรียนทบทวนเกี่ยวกับผลการศึกษารูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ได้ร่วมกันให้เหตุผลและอธิบายถึงรูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง

2. ครูให้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง Present simple tense รวมถึงหลักการใช้โครงสร้าง Present simple tense ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การใช้ verb to be, verb to have, กริยาช่องที่ 1

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการภาษา (Practice)

1. ให้นักเรียนนำโครงสร้างที่ได้สรุปร่วมกันมาตรวจสอบความถูกต้องและทำการแก้ไข และให้แต่ละกลุ่มศึกษา เรื่องการใช้โครงสร้าง Present simple tense จากใบความรู้ที่ 2 เพิ่มเติม

2. นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 1 และแบบฝึกหัดที่ 2 นักเรียนและครูตรวจแบบฝึกหัดพร้อมกันและอธิบายการใช้ในแต่ละข้อ เพื่อทำความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production)

1. นักเรียนวางแผนและออกแบบงานเขียนเกี่ยวกับข้อมูลตนเองตามหลักโครงสร้าง Present simple tense ซึ่งประกอบด้วย ชื่อ, อายุ, สัญชาติ, อาชีพ, ที่อยู่, เบอร์โทร และข้อมูลส่วนตัวอื่น ๆ ให้ได้มากที่สุด ลงในใบงานที่ 1 (drafting)

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานหรือการใช้ภาษา (Publishing)

1. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายและสะท้อนความคิดถึงการใช้โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง พร้อมทั้งให้นักเรียนสรุปโครงสร้างอีกครั้ง

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's book 6
2. Power point
3. Handout/ worksheet

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจสอบแบบฝึกหัดในการใช้รูปประโยค Present simple tense
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

Handout 2

Present Simple Tense

Structure : Subject + Verb 1

Verb to be (เป็น อยู่ คือ)	I	am	student.	He	} is student.
	You	} are	students.	She	
	We			It	
	They			John	
	John and Jenny				

Verb to have (มี)	I	} have	a dog.	He	} has a dog.
	You			She	
	We			It	
	They			John	
	John and Jenny				

Verb 1 <Plural subject + verb> <Singular subject + verb (s, es, ies)

(กริยาแท้ ช่องที่ 1)	I	like	sport.	He	likes	sport.
	You	go	to sea.	She	goes	to sea.
	We	study	English.	It	studies	English.
	They	play	football.	John	plays	football.
	John and Jenny					

1. เติม s หลังคำกริยาปกติทั่วไป

like likes drink drinks

2. เติม es หลังคำกริยาที่ลงท้ายด้วย s, sh, ch, x, z และ o

go goes teach teaches

3. คำกริยาที่ลงท้ายด้วย y มี 2 ประการ

Exercise 1

Name.....Class.....No.....

Direction: Put s, es into verb with Present Simple Tense

Item	Verb	+ s/ es	Item	Verb	+ s/ es
1	come		16	do	
2	play		17	swim	
3	fix		18	catch	
4	say		19	buzz	
5	carry		20	drink	
6	feel		21	fly	
7	stay		22	kiss	
8	eat		23	cry	
9	teach		24	go	
10	cut		25	pay	
11	wash		26	try	
12	study		27	box	
13	live		28	push	
14	buy		29	marry	
15	eat		30	joy	

Exercise 2

Name.....Class.....No.....

Direction: Put the verbs in brackets into the correct form.

1. We (read).....the newspaper in class every day.
2. He (come).....to school by bus.
3. I (eat).....lunch in the cafeteria every day.
4. Mr. Smith and Mrs. Smith (work)..... for the Eastern Airlines.
5. The girls (use).....too much make-up.
6. Susan (go).....there twice a week.
7. He (carry).....the books in a briefcase.
8. Gale (play).....the piano very well.
9. Mother (kiss).....her son good-bye every morning.
10. Joy (study).....in the same class as I
11. The boys (clean)..... his house every day.
12. The girl (like)..... to sing a song.
13. They (ride)..... a bike to the park on Sundays.
14. She (be)..... a kind teacher.
15. His brother (arrive)..... early in the morning.

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Story about me	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต 1.2 ป 6/ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว

ต 1.3 ป 6/ 1 พูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

จุดประสงค์การเรียนรู้

- นักเรียนสามารถเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองโดยใช้โครงสร้างประโยค Present simple tense
- นักเรียนสามารถนำเสนอข้อมูลที่ตนเขียนได้

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

Function : Writing about oneself

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. นักเรียนทบทวนและตรวจสอบงานเขียนที่ได้วางแผนก่อนลงมือเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการภาษา (Practice)

1. นักเรียนลงมือเขียนงานเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของตนเองตามโครงสร้าง

Present simple tense ลงในใบงานที่ 2 (writing) โดยครูให้คำแนะนำระหว่างการเขียน

ขั้นที่ 3 ขั้นประยุกต์ใช้ภาษา (Production)

1. นักเรียนอ่านทบทวนและตรวจทานงานเขียนทั้งข้อมูลเนื้อหา การเรียงลำดับเนื้อหา การใช้โครงสร้าง Present simple tense และคำศัพท์ด้วยตนเอง จากนั้นแลกเปลี่ยนกับเพื่อน ตรวจเพื่อให้ถูกต้องยิ่งขึ้น หากมีข้อผิดพลาดให้ทำการแก้ไขหรือเพิ่มเติม

2. ครูตรวจและประเมินงานเขียนของนักเรียน พร้อมเขียนระบุข้อผิดพลาดของงานเขียน เพื่อให้ นักเรียนปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานหรือการใช้ภาษา (Publishing)

1. นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนลงในใบงานที่ 3 (Rewrite) ให้เป็นฉบับที่สมบูรณ์ และนำเสนอผลงานเขียนของตนเองหน้าชั้นเรียน โดยการยกประโยคที่มีโครงสร้าง Present simple tense พร้อมอธิบายหลักโครงสร้างและหน้าที่ของการใช้ไวยากรณ์นี้

2. สรุปโครงสร้างทางไวยากรณ์ Present simple tense อีกครั้ง

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's book 6
2. Power point
3. Handout/ worksheet

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินงานเขียน
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

แบบประเมินงานเขียน

สำหรับนักเรียนประเมิน

หัวข้อเรื่อง..... วัน/เดือน/ปีที่ประเมิน.....

กลุ่ม/ชื่อนักเรียน.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องเพื่อแสดงความคิดเห็นให้ตรงกับงานเขียนที่ถูกต้อง

ข้อที่	หัวข้อที่ประเมิน	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ความคิดเห็นเพิ่มเติม
1.	มีการเติม s หลังคำกริยา เมื่อประธานเป็นเอกพจน์			
2.	มีการเติม es หลังคำกริยาลงท้ายด้วย s, sh, ch, x, z และ o เมื่อประธานเป็นเอกพจน์			
3.	- มีการเติม es หลัง y (ถ้าหน้า y เป็นพยัญชนะ ให้เปลี่ยน y เป็น i)			
	- มีการเติม s หลัง y (ถ้าหน้า y เป็นสระ a, e, i, o, u)			
4.	ตัวอักษรขึ้นต้นแต่ละประโยค เป็นตัวอักษรพิมพ์ใหญ่			
5.	แต่ละประโยคมีการเติม Full stop (.) ทุกครั้ง			

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

แบบประเมินงานเขียน

หัวข้อเรื่อง..... วัน/เดือน/ปีที่ประเมิน.....

กลุ่ม/ชื่อนักเรียน.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะความสามารถในการเขียนของ

นักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 = ดีมาก , ระดับ 4 = ดี , ระดับ 3 = ปานกลาง , ระดับ 2 = อ่อน , ระดับ 1 = อ่อนมาก

ข้อที่	หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
		5	4	3	2	1
1	เนื้อหา นักเรียนมีความรู้เรื่องที่เขียนดีมาก เนื้อหาครบถ้วน สมบูรณ์ มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องทั้งหมด					
2	การเรียบเรียงความคิด นักเรียนเรียบเรียงเนื้อหาดีมาก จัดลำดับเหตุผลและความสอดคล้องได้ดีมาก					
3	การใช้คำศัพท์ นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ สำนวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับบริบท สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก					
4	การใช้ไวยากรณ์ นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา การเรียงคำ ตามหน้าที่ประโยค					
5	กลไกทางภาษา นักเรียนเขียนไม่มีข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า					
รวม						

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....
.....

แผนการจัดการเรียนการสอนเขียนแบบปกติ

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Personal Identification	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

- ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

- ต 1.1 ป 6/3 เลือก/ ระบุประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน
- ต 1.1 ป 6/4 บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า
- ต 1.2 ป 6/5 พูด/ เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ
- ต 1.3 ป 6/3 พูด/ เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกความหมายและเขียนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลของตนเอง
2. นักเรียนอธิบายการใช้โครงสร้างประโยค Present Simple Tense ได้

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up)

1. ให้นักเรียนสมมติชื่อ/ ที่อยู่ แล้วผลัดกันถาม ทักทายและถามชื่อเพื่อนโดยให้นักเรียนใช้รูปประโยคต่อไปนี้

S 1: My name is What's your name?

S 2: My name is

2. ให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ โดยให้ทุกคนนั่งเป็นวงกลม ครูจะเป็นผู้เริ่มบอกชื่อตนเองก่อนเป็นคนแรกว่า My name is นักเรียนคนที่นั่งในวงกลมต่อจากครูจะเป็นผู้เริ่มเล่นเกม และนักเรียนคนต่อไปทำเช่นเดียวกันไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรประจำตัวนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย ชื่อ, อายุ, สัญชาติ, อาชีพ, ที่อยู่, เบอร์โทร 2-3 ตัวอย่าง ครูสอนคำศัพท์โดยเขียนบนกระดาน name, age, nationality, occupation, address, telephone number จากตัวอย่างบัตรประจำตัวเหล่านั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

1. ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ส่วนต่างๆ ในบัตรประจำตัวบนกระดานตามครู
2. ให้นักเรียนดูภาพของ John Simon และดูบัตรประจำตัวและข้อมูลส่วนตัวของ John

ในใบความรู้ที่ 1

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product)

1. ถามและตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของ John โดยใช้รูปประโยค เช่น What is John's occupation? / John's occupation is เป็นต้น โดยครูถามนักเรียน โดยหาคำตอบจากข้อมูลส่วนตัวของ John ในใบความรู้ที่ 1

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปพร้อมบันทึกคำศัพท์และประโยคใหม่ข้อมูลส่วนตัวของ John ที่ได้ทั้งหมดจากใบความรู้ที่ 1 ลงในสมุด

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's Book 6
2. Power Point
3. Handout

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการใช้คำศัพท์ในการพูดและเขียนของนักเรียน
2. ตรวจสอบบันทึกความรู้เรื่องศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้อธิบายข้อมูลส่วนตัว
3. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

Handout 1

Name	: John Simon
Occupation	: Student
Age	: 11
Nationality	: Thai
Address	: 27/82 Pracharat I Road, Dusit, Bangkok
Telephone number:	09-94589933

John's story

His name is John Simon. He is eleven years old. He is Thai. He is brown color of hair. He is brown color of eyes. His address is 27/82 Pracharat I Road, Dusit, and Bangkok. There are four people in his family. His mother's name is Jene and his father's name is Jim. He has got one sister. Her name is Jenny and she's nine years old. They have got one dog and two cats.

John is in grade six. He likes English. Jenny is in grade three and she also likes English. His father is a teacher. He teaches science and physics. His mother is a housewife. John has ever cleaned the house with his mother and his sister on holiday.

John's favorite food is fried rice and chicken. His favorite sport is football. He plays football every day with his friend. His professional football team is Liverpool and his favorite football player is Luis Suarez. His hobby is collecting stamp about Liverpool football team. He would like to be a football player in his future.

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Personal description	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้ โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถ นำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

- ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา กับ ภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป 6/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และ เรื่องใกล้ตัว
- ต 2.2 ป 6/1. บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิด ต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายการใช้โครงสร้างประโยค Present Simple Tense
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยค Present Simple Tense
3. นักเรียนสามารถเขียนโดยใช้โครงสร้างประโยค Present Simple Tense

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up)

1. นักเรียนอ่านบททวนคำศัพท์จากข้อมูลส่วนตัวของ John เช่น name, age, nationality, occupation, address, telephone number

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูเสนอรูปประโยค What's your name? และ Where are you from? ให้นักเรียน
2. นักเรียนสนทนาโดยใช้รูปประโยค What's your name? และ Where are you from ? โดยให้นักเรียนสมมติชื่อและที่อยู่ผัดกันถามเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

1. ครูแนะนำการเขียนข้อมูลส่วนตัว โดยใช้รูปประโยค Present simple tense พร้อมอธิบายการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าวจากใบความรู้ที่ 2
2. ครูให้นักเรียนฝึกเติม s, es หลังคำกริยา ในแบบฝึกหัดที่ 1
3. ครูเสนอแบบฝึกหัดให้นักเรียนฝึกการใช้ประโยค Present simple tense ในแบบฝึกหัดที่ 2

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product)

1. ให้นักเรียนเขียนข้อมูลเกี่ยวกับชื่อตนเองตามตัวอย่างของ John ลงในสมุด
2. นักเรียนจับคู่กันผัดกันอ่านเรื่องที่นักเรียนเขียนบรรยายและช่วยกันแก้ไข

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1. แสดงผลงานภาพและเรื่องที่นักเรียนเขียนให้ครู และเพื่อน ๆ ฟัง

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's book 6
2. Power point
3. Handout/ worksheet

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจสอบแบบฝึกหัดในการใช้รูปประโยค Present simple tense
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

Handout 2

Present Simple Tense

Structure : Subject + Verb 1

Verb to be (เป็น อยู่ คือ)	I	am	student.	He	} is student.
	You	} are students.		She	
	We			It	
	They			John	
	John and Jenny				

Verb to have (มี)	I	} have a dog.	He	} has a dog.	
	You				She
	We				It
	They				John
	John and Jenny				

Verb 1 <Plural subject + verb> <Singular subject + verb (s, es, ies)

(กริยาแท้ ช่องที่ 1)	I	like	sport.	He	likes	sport.
	You	go	to sea.	She	goes	to sea.
	We	study	English.	It	studies	English.
	They	play	football.	John	plays	football.
	John and Jenny					

1. เติม s หลังคำกริยาปกติทั่วไป

like likes drink drinks

2. เติม es หลังคำกริยาที่ลงท้ายด้วย s, sh, ch, x, z และ o

go goes teach teaches

3. คำกริยาที่ลงท้ายด้วย y มี 2 ประการ

Exercise 1

Name.....Class.....No.....

Direction: Put s, es into verb with Present Simple Tense

Item	Verb	+ s/ es	Item	Verb	+ s/ es
1	come		16	do	
2	play		17	swim	
3	fix		18	catch	
4	say		19	buzz	
5	carry		20	drink	
6	feel		21	fly	
7	stay		22	kiss	
8	eat		23	cry	
9	teach		24	go	
10	cut		25	pay	
11	wash		26	try	
12	study		27	box	
13	live		28	push	
14	buy		29	marry	
15	eat		30	joy	

Exercise 2

Name.....Class.....No.....

Direction: Put the verbs in brackets into the correct form.

1. We (read).....the newspaper in class every day.
2. He (come).....to school by bus.
3. I (eat).....lunch in the cafeteria every day.
4. Mr. Smith and Mrs. Smith (work)..... for the Eastern Airlines.
5. The girls (use).....too much make-up.
6. Susan (go).....there twice a week.
7. He (carry).....the books in a briefcase.
8. Gale (play).....the piano very well.
9. Mother (kiss).....her son good-bye every morning.
10. Joy (study).....in the same class as I
11. The boys (clean)..... his house every day.
12. The girl (like)..... to sing a song.
13. They (ride)..... a bike to the park on Sundays.
14. She (be)..... a kind teacher.
15. His brother (arrive)..... early in the morning.

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 16101)	ภาคเรียนที่ 1/ 2559
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Story เรื่อง Story about me	เวลา 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายการแนะนำตนเอง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นชื่อ อายุ อาชีพ ที่อยู่ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้โครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นการฝึกทางภาษาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

- ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป 6/ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว
- ต 1.3 ป 6/ 1 พูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

จุดประสงค์การเรียนรู้

- นักเรียนสามารถเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองโดยใช้โครงสร้างประโยค Present Simple Tense
- นักเรียนสามารถนำเสนอข้อมูลที่ตนเขียนได้

สาระการเรียนรู้

Vocabulary: address, telephone number, occupation, student, hobby, like, interesting, different, favorite

Structure : Present simple tense: Subject + Verb1....

My is.....

My address is

My phone number is

I'm from

I'm.....

I like

.....etc.....

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up)

1. นักเรียนทบทวนรูปประโยค Present simple tense จากใบความรู้ที่ 2

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. นักเรียนดูข้อมูลส่วนตัวของ John ในใบความรู้ที่ 1 อีกครั้ง แล้วให้สังเกตการใช้รูปประโยค โดยนำความรู้รูปประโยค Present Simple Tense จากใบความรู้ที่ 2 มาประกอบ

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

1. ครูให้นักเรียนนำรูปประโยค Present simple tense จากใบความรู้ที่ 2 มาฝึกแต่งประโยคสั้น ๆ โดยไม่จำกัดขอบเขตของเนื้อหา

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Product)

1. นักเรียนแต่ละคนเขียนบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของตนเอง ให้ถูกต้องตามรูปประโยคในใบงานที่ 1

2. นักเรียนจับคู่กันผลัดกันอ่านเรื่องที่นักเรียนเขียนบรรยายและช่วยกันแก้ไข

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1. ให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียนให้เพื่อน ๆ ฟัง โดยทำให้พอเหมาะสมกับเวลาที่มี

สื่อการเรียนการสอน

1. Student's book 6
2. Power point
3. Handout/ worksheet

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินงานเขียน
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

แบบประเมินงานเขียน

หัวข้อเรื่อง..... วัน/เดือน/ปีที่ประเมิน.....

กลุ่ม/ชื่อนักเรียน.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะความสามารถในการเขียนของ

นักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 = ดีมาก , ระดับ 4 = ดี , ระดับ 3 = ปานกลาง , ระดับ 2 = อ่อน , ระดับ 1 = อ่อนมาก

ข้อที่	หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
		5	4	3	2	1
1	เนื้อหา นักเรียนมีความรู้เรื่องที่เขียนดีมาก เนื้อหาครบถ้วน สมบูรณ์ มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องทั้งหมด					
2	การเรียบเรียงความคิด นักเรียนเรียบเรียงเนื้อหาดีมาก จัดลำดับเหตุผลและความสอดคล้องได้ดีมาก					
3	การใช้คำศัพท์ นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ สำนวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับบริบท สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก					
4	การใช้ไวยากรณ์ นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา การเรียงคำ ตามหน้าที่ประโยค					
5	กลไกทางภาษา นักเรียนเขียนไม่มีข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า					
รวม						

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....
.....

แบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

Name.....Class.....No.....

Directions: Identify the part of the sentence that is *incorrect* and rewrite correctly.

(10 marks)

1. I wants to buy a tube of toothpaste.
.....
2. Sam's mother go to London last week.
.....
3. I has visited Chiangmai many times.
.....
4. May has ten can of soda in the refrigerator.
.....
5. My brother drinks milk and eats a bread for breakfast.
.....
6. There is my sister and my brother in the room.
.....
7. They have some fishes in the supermarket.
.....
8. Jim drive a car to the office yesterday.
.....
9. She buy a kilo of meat every day.
.....
10. He has played tennis for three month.
.....

เฉลยแบบวัดความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

Name.....Class.....No.....

Directions: Identify the part of the sentence that is *incorrect* and rewrite correctly.

(10 marks)

1. I wants to buy a tube of toothpaste.
I want to buy a tube of toothpaste.....
2. Sam's mother go to London last week.
Sam's mother went to London last week.....
3. I has visited Chiangmai many times.
I have visited Chiangmai many times.....
4. May wants to buy ten can of soda in the refrigerator.
May wants to buy ten cans of soda in the refrigerator.....
5. My brother drinks milk and eats a bread for breakfast.
My brother drinks milk and eats bread for breakfast.....
6. There is my sister and my brother in the room.
There are my sister and my brother in the room.....
7. They have some fishes in the supermarket.
They have some fish in the supermarket.....
8. Jim drive a car to the office yesterday.
Jim drove a car to the office yesterday.....
9. She buy a kilo of meat every day.
She buys a kilo of meat every day.....
10. He has played tennis for three month.
He has played tennis for three months.....

แบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบวัดนี้ต้องการถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านคุณประโยชน์ ความสำคัญ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขอให้ตอบอย่างอิสระตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ คำตอบตอบเหล่านี้จะเก็บเป็นความลับแต่จะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่มีผลต่อการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียนแต่อย่างใด

2. แบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษนี้มีจำนวน 19 ข้อ

3. วิธีตอบแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วตอบให้ตรงกับระดับความรู้สึกโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น ๆ ในแต่ละข้อคำถาม

4. การตอบคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบ 5 คำตอบ ซึ่งมีค่าระดับคะแนนดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มาก
ระดับ 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	น้อย
ระดับ 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		5	4	3	2	1
(0)	การเขียนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับคนไทย					✓
(00)	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น	✓				

ขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือ

ผู้วิจัย

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		5	4	3	2	1
ด้านความรู้ความเข้าใจ						
1.1	การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากขึ้น					
1.2	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง					
1.3	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบในการใช้ภาษามากขึ้น					
1.4	ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นของข้าพเจ้า					
1.5	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีการทำงานอย่างเป็นระบบและมีแบบแผน					
ด้านความรู้สึก						
2.1	การเรียนการเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในการแสดงออก					
2.2	ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ในช่วงเวลาเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ					
2.3	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายและยุ่งยากทุกครั้งที่ได้รับงานเขียนคืนเพื่อปรับปรุงแก้ไข					
2.4	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อวันนั้น ๆ ไม่ได้เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ					
2.5	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุก เพลิดเพลินในขณะที่ทำกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ					
2.6	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถเขียนภาษาอังกฤษให้ผู้อ่านเข้าใจได้					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		5	4	3	2	1
2.7	ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจและกดดันทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบ การเขียนภาษาอังกฤษ					
2.8	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดข้อแก้เพราะเป็นทักษะ ที่ยากและต้องใช้เวลาในการฝึกฝนค่อนข้างมาก					
ด้านพฤติกรรม						
3.1	ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ในทักษะการฟัง พูด อ่าน มา ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชั่วโมงเรียนการเขียน ภาษาอังกฤษ					
3.2	กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างความ ร่วมมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดี					
3.3	ข้าพเจ้ามักฝึกเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่ครูให้ เสมอ					
3.4	การเขียนภาษาอังกฤษส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเป็นคนช่าง สังเกตและรู้จักค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น					
3.5	ข้าพเจ้าพยายามเลี่ยงการตอบคำถามเมื่อครูถาม เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในขณะที่เรียน					
3.6	ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษมาก ขึ้นกว่านี้					

ภาคผนวก ค

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานทางการวิจัยข้อที่ 1

นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบสมมติฐานการวิจัย มีขั้นตอนต่อไปนี้

- (1) สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu \leq \mu_0$
 $H_1 : \mu > \mu_0$
- (2) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = .05$
- (3) กำหนดสถิติทดสอบสมมติฐาน Independent t-test
- (4) ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยใช้โปรแกรมทางสถิติ ได้ตารางดังนี้

Group Statistics

	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
posttest	1	32	63.53	11.381	2.012
	2	30	57.40	10.098	1.843

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means							
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
posttest	Equal variances assumed	.511	.477	2.238	60	.029	6.131	2.739	.511	.477
	Equal variances not assumed			2.247	59.826	.028	6.131	2.729		

จากตารางข้างต้น ค่า F เท่ากับ .511 และค่า Sig. เท่ากับ .477 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ .05 ที่กำหนด ดังนั้น จึงใช้ค่า t ในแถว Equal Variances Assumed มีค่า $t = 2.338$, $Sig. = .029$ แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานทางการวิจัยข้อที่ 2

นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์
นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์หลังเรียน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบสมมติฐานการวิจัย มีขั้นตอนต่อไปนี้

- (1) สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu \leq \mu_0$
 $H_1 : \mu > \mu_0$
- (2) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = .05$
- (3) กำหนดสถิติทดสอบสมมติฐาน Independent t-test

Group Statistics

	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
SUM	1	32	2.68	1.229	.217
	2	30	2.33	1.093	.199

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means							
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
sum	Equal variances assumed	.389	.535	2.819	60	.007	1.341	.475	.389	2.293
	Equal variances not assumed			2.827	59.98	.006	1.341	.474	.392	2.291

จากตารางข้างต้น ค่า F เท่ากับ .389 และค่า Sig. เท่ากับ .535 ซึ่งมากกว่าระดับ
นัยสำคัญ .05 ที่กำหนด ดังนั้น จึงใช้ค่า t ในแถว Equal Variances Assumed มีค่า $t = 2.819$,
Sig. = .007 แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานทางการวิจัยข้อที่ 3

นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนเขียนแบบปกติมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบสมมติฐานการวิจัย มีขั้นตอนต่อไปนี้

- (1) สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu \leq \mu_0$
 $H_1 : \mu > \mu_0$
- (2) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = .05$
- (3) กำหนดสถิติทดสอบสมมติฐาน Independent t-test

Group Statistics

	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
SUM	1	32	4.09	.546	.0965
	2	30	3.58	.534	.0974

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means							
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
sum	Equal variances assumed	.311	.579	3.661	60	.001	.5026	.1373	.2279	.7773
	Equal variances not assumed			3.663	59.382	.001	.5026	.1372	.2282	.7771

จากตารางข้างต้น ค่า F เท่ากับ .311 และค่า Sig. เท่ากับ .579 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ .05 ที่กำหนด ดังนั้น จึงใช้ค่า t ในแถว Equal Variances Assumed มีค่า $t = 3.661$, $\text{Sig.} = .001$ แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05